

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 16 / Sayı: 186 / Haziran 1997 / 5,- DM

Güney ve Kuzey'de sömürgeci TC ve ihanetçi güçlere karşı savaşımında

ZAFER PKK'nin

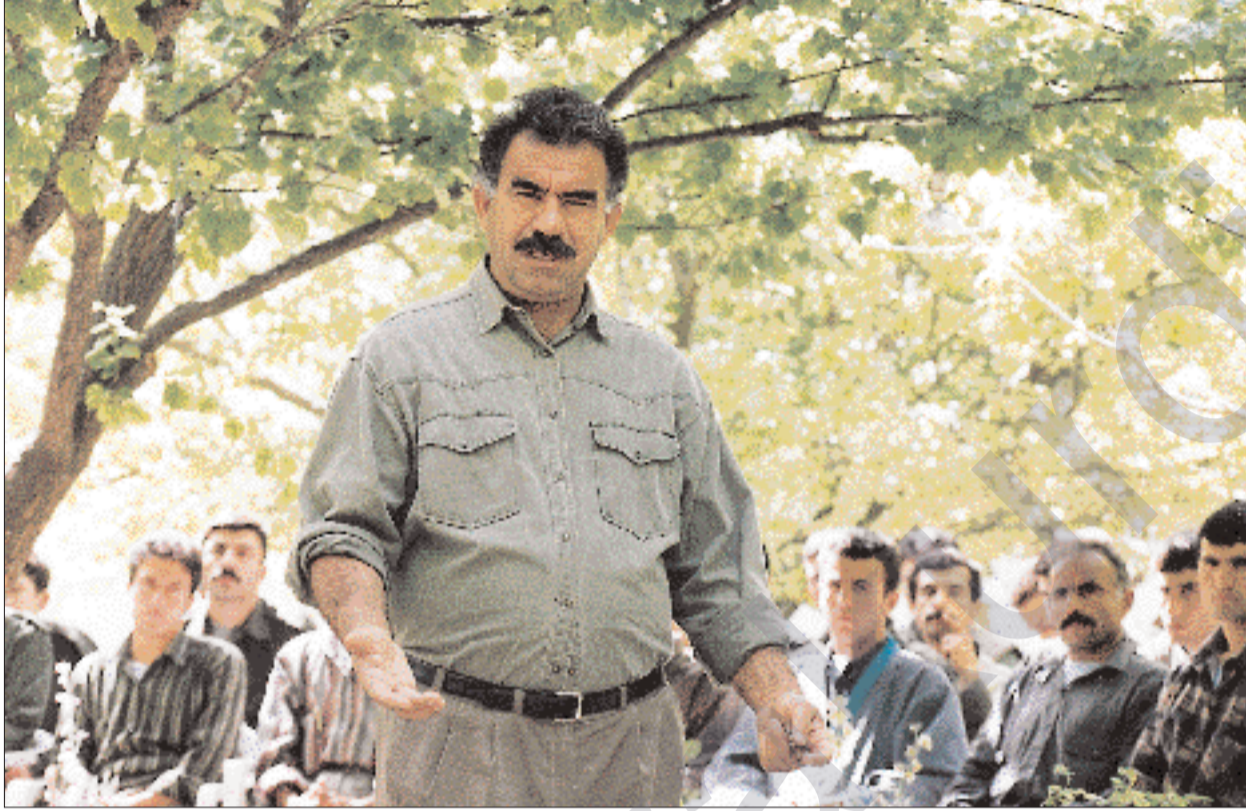
Rus sosyalizminin çözülüşüyle birlikte dünyanın sarsılan dengeleri hâlâ yerli yerine oturtulamadı. Ortaya çıkan dünya dengesizliği, güçler arası dengesizlik ve çelişkiler çatışarak gelişmeye devam ediyor. "Asya'nın öncü savaş kolu" durumuna yükselen Ortadoğu, bu atmosferin gergin havasını şimdi den soluyor.

Emperyalizmin kontrol altına alamadığı hassas dengeler üzerine kurulu bir kriz merkezi olan Ortadoğu, dünya siyasetini çok önemli boyutlarda etkileyen bir bölge olma özelliğiyle, gündemdeki sıcaklığını hiçbir zaman yitirmedi. 1996'da da, '97'de de dünya gündemini belirledi. Bir yandan emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileri, diğer yandan ilerici, anti-emperyalist dinamiklerin, emperyalizme göre bağımsız belli devletlerin emperyalist ve işbirlikçi çömezleriyle çelişkilerinin kızışmasına ve bu çelişkili durum ilişki, ittifak ve çatışmalarına sahne oldu.

Son gelişmeler temelinde İsrail, ABD ve Türkiye'nin üçlü stratejik ittifakı, bu ekseninde gündeme geldi. Ardından KDP'yi de bir piyon olarak yanlarına alarak Güney Kürdistan'a şimdiye kadar gerçekleştirilen en büyük işgal seferini düzenlediler. Bu, NATO'yu da aşan bir ittifak zinciriyle gerçekleştirildi.

14 Mayıs Çarşamba günü TC genelkurmaylığı, Barzani'nin destek çağrısı, ya

● Devamı 2. sayfada

"Hiçbir cephede geri adım atılmamıştır. Tam tersine hem alan, hem kitle hakimiyeti, hem askeri, hem de siyasi olarak ağırlığımız gelişmiştir. Ordunun "girdim" dediği bütün tepeler bizim elimizdedir. Ordunun kayıpları 500'den az değildir. Bizim kaybımız ise hastanedeki yaralıların katledilmesi dahil 60 kişiden fazla değildir. Bu savaş, bizim en ucuz kapattığımız bir savaştır. Denilebilir ki, tarihte en az kayıp veren ve sonuçları kendi lehimize olan en olumlu savaştır. Hiçbir savaş, bu savaş kadar bizi askeri, siyasi, hatta diplomatik olarak güçlendirmemiştir."

"Tarih günümüzde gizli ve biz tarihin başlangıcında gizliyiz"

Sömürgecilik, bir istikrarsızlık sistemidir

Savaşımız geliştikçe, Kürdistan tarihinde daha önce hiçbir zaman yaşanmamış aşamalardan geçiyor. Kürdistan tarihinin hiç tanıklık etmediği birçok savaş düzeyinden söz edilebiliyor. Bir yandan emper-

yalizmin yönelimlerindeki değişiklikler, öte yandan çağdaş Parti-Ordu-Cephe örgütümüzün işleyiş ve çalışma esasları, yine ideoloji-politika ve en önemlisi de önderlik tarzı, hem Kürt halkı için, hem de Kürt

halkının düşmanları için son derece yeni, daha önce rastlanmayan olaylar olarak tarih sahnesinde yerini alıyor.

PKK öncülüğünde örgütlenen Kürt halkı, ilk kez bu derece önemli bir güç olarak tarih sahnesine çıktı. Bu gelişmenin birden çok nedenleri vardır. Yakın tarihin yaratıcısı olan partimizin varlığının neden olduğu gelişmeler kadar, dünya ve Ortado-

● Devamı 6. sayfada

"Toplumu sınıflar biçiminde çözümlen geleneksel yöntem ile onu düzeyler biçiminde çözümlen PKK yöntemi arasındaki ilişki; Newton fiziğinin açıkladığı evren ile Einstein fiziğinin açıkladığı evren arasındaki ilişkinin aynıdır."

● Yazısı 10. sayfada

Kürdistan'da Barzanicilik

Başkan APO ile İbrahim Ahmed'in yaptıkları sohbet 8. sayfada

Nahar gazetesinin Başkan APO ile yaptığı röportaj

Operasyon teslim olmayan halklara yöneliktir

● Bağdat bu operasyonu kınamakla birlikte, Ankara ile işbirliğini de sürdürmektedir. Sızca bu çelişkilerin sırrı ne? Bunun anlamı Irak rejimi bu operasyonu içten mi kabul etmiştir? Eğer bu doğru ise nedenleri nedir?

● Bağdat bu operasyonu kınamakla birlikte Ankara ile işbirliğini de sürdürdüğü bir gerçektir. Hiç şüphesiz, bu önemli bir çelişkidir, ama neden böyledir? Biz de sırrını tam anlamış değiliz. Acaba Irak rejimiyle birleşerek mi bu operasyonu yürütüyor? Eğer bu doğruysa neden Irak rejimi bunu yapıyor?

Görünüşte işgale oldukça karşı duruyor. Ama fiili anlamda, bizimle herhangi bir dayanışmaya da girmiyor. Yine pratikte gücü vardır, aslında en azında pratik değeri olan bir protesto eylemini yapabiliirdi, -bunu da yapmıyor. Daha önce aldığımız bazı duyurular ve genel gelişmelerin de seyrinde çıkarabileceğimiz sonuçlar; Bağdat rejiminin bu ope-

"Haksız ve muazzam bir güç dengesizliği altında geliştirilen bu operasyona, sadece Kürt yurtsever güçlerin değil, bölge haklarının da dayanışma içine girmelerinde hayati yararlar vardır."

● Devamı 4. sayfada

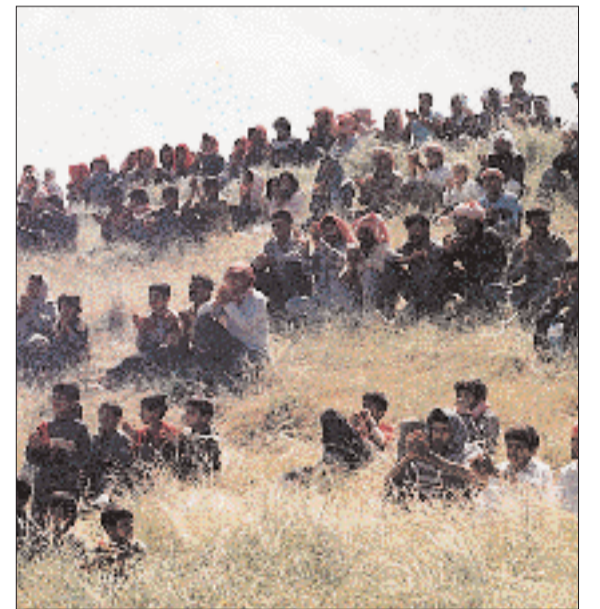
Yaşam sorunu, savaş sorunumuzdur

"Eskiye ait yıkılan ilişki ve değerlerin yerine yenisi geliştirilemediği takdirde ortaya ciddi bir yaşam boşluğu çıkar. Toplumun veya bireyin, eğilim, tutum ve davranışları bütün dayanaklarını yitirir. Gerek maddi, gerekse manevi anlamda yitirilir ve bu da, yaşamın üzerinde şekilleneceği ilke ve ölçülerden, bir bütün olarak değerler sisteminden yoksun kalması anlamına gelmektedir."

● Yazısı 19. sayfada

Yüksek dağ zirvelerinin soylu sahipleri

Rıza, Numan, Selcan, Dijwar Behrem, Küçük Sabri, Büyük Sabri ve Firaz hevalerin anı yazıları 15-16-17-18 sayfalarda

Ateşten bir koşucu: Zilan

"Zilan, büyümekte, hareket etmekte; yaşamakta olan bir sözdür. Yükselen bir alev, ateşten bir koşucu; bir PKK'li yani.

Bir tarih duygusu, -sömürgeciliğin her şeyi piçleştirme istediği bir ülkede, aşk ve sevgi adına soysuzlaşmanın yaşandığı bir ülkede; fırtınalı bir duygu gösterisi.

Sevgi ulusunu, sevginin milliyetini doğuracak bir birleşme, -toprakla ve rüzgarla bir birleşme, baştanbaşa Kürdistan bir savaştır."

serxwebûn' dan

ZAFER PKK'nin

● Baştarafı 1. sayfada da daveti üzerine Güney Kürdistan'a girdiğini açıklıyordu. Aylardır sınırın sıfır noktasına yığıldığı yaklaşık yüzbin kişilik ordu gücüyle yaptığı giriş, hiç de, sadece Barzani ihanetine destek olmak için gelişen bir girişe benzemiyordu. Giriş tam bir işgal seferiydi. Türk ordusu birlik birlik, alanlara büyük karakollar biçiminde yerleşmeye, KDP peşmergelerini belli vadi ve boğazlara yerleştirmeye, önceden boşalttığı, insansızlaştırdığı alanlarda tampon bölge oluşturmaya, İsrail'in Güney Lübnan'da yaptığına benzer bir biçimde işbirlikçileri sınır hattında konuşlandırmaya ve giderek Güney'in içlerine, Musul-Kerkük çevresine doğru işgali yaymaya başlamıştı. Bu durum bölge ülkelerinde de belli hareketlenmelere yol açtı. İran, Irak ve Suriye sınırlarına askeri yığınaklar yaparak, kendi aralarındaki ilişkileri güçlendirmeye başladılar. Araplar, daha çok kendi aralarındaki birlikten bahseder oldular. Ortadoğu düzleminde diplomatik trafik sıklaştı. Protesto, kınamalar devletler düzeyinde gelişti. Bölge ülkeleri, TC'nin işgal seferinin sadece PKK'ye karşı değil, kendilerine yönelik bir saldırı olduğunu da anlamışlardı. Bölgedeki pek çok Kürdistanlı güç PKK'nin devrimci yurtsever direnişinden yana tavırlarını koydular, ittifak protokollerini imzaladılar.

TC sözcüleri, işgal girişiminin hedeflerini, "bölge halkı için de bir sorun haline geldiği bölgedeki gruplarca kabul edilen PKK'nin, bölgeden temizlenmesinin sağlanması" ve buna paralel olarak, "yerel otoritenin, yani Barzani güçlerinin bölgede hakim kılınması" biçiminde deklare ettiler.

İlk elden amaçlanan bunlardı. Yani PKK'nin Güney'de temizlenmesi, hem Kuzey, hem de Güney'de marjinalleştirilmesiydi. TC, askeri güç olarak PKK'yi, etkin halde görmek istemiyordu. Nitekim Türk ordusu operasyon öncesi ve sonrasında, "PKK siyasi bir güç olarak belki kabul edilebilir, fakat askeri bir güç olarak kabul etmemiz mümkün değildir" biçiminde görüşlerini değişik biçimlerde yansıtıyordu. Bunun için de ilkin PKK'yi izole etmek Güney'i kendi denetimleri altına almak için elinden gelen bütün çabaları seferber ettiler. KDP işbirlikçiliğini kendine sosyal dayanak haline getirerek Güney'de kalıcı, sömürgeci egemenliğini, bu işbirlikçi oluşum eliyle tesis etmek uğruna, kendini çok riskli bir karmaşanın içine atıyordu. TC sömürgeçliği, aslında planlarını aşamalar biçiminde oluşturmuş bulunuyor. Ama birini başarmadan (kendini başarmış gibi göstererek), ikincisine atlaması, tüm hayallerini suya düşürmüştür. Ancak bu, planlarından vazgeçtiği, ilk elden hedef tahtasına diktiği PKK'yi olduğu gibi hemen kabulleneceği anlamına da gelmez. Devreye farklı yöntem ve silahları sokarak, kendisi için ölüm-kalım meselesi haline getirdiği PKK ile savaşımı şu veya bu şekilde verecektir. Daha sinsi, daha kurnaz, daha güçlü ve kapsamlı yüklenmeye çalışacaktır. Buna göre bir politik dil, bir savaş dili zaten PKK'de mevcuttur.

Güney Kürdistan hem emperyalizm, hem sömürgecilik, hem de ihanetle hesaplaşmanın, hızla çözüme yaklaşmanın ve finali yakalamanın en elverişli zeminine getirilmiştir. Artık Güney, salt bir geri cephe değildir. İleri bir sa-

vaş hattıdır, bir devrim kalesidir. 1997 yılı bu bağlamda PKK'nin Güney'i yeni bir devrime açtığı ve bunun sonuca doğru gittiği bir final yılı olma özelliğini taşımaktadır.

Sömürgeçliğin ve emperyalizmin, Güney Kürdistan üzerinde tarihsel hesapları olduğu biliniyor. Sömürgeçliğin, bu yönlü pek çok işgal girişimi olmuştur. Bunlar, Güney'deki gelişmelerin arka planını oluşturmaktadır.

Güncel gelişmelerin tarihsel arka planı

"Güney Kürdistan sorunu, TC kadar eski bir sorundur" belirlemesi, Güney Kürdistan sorununu ele alırken, temel bir çıkış noktasını teşkil eder. Çünkü Güney Kürdistan, kuruluşundan bu yana TC'nin köklü bir yarısı durumundadır. Öyle bir yara ki, 1920'lerde dönemin emperyalist gücü İngilizlerle TC arasında büyük çekişmelere neden olmuştur.

"Bilindiği üzere 1925'te bir Kürdistan isyanı, yine bir Musul-Kerkük sorunu vardı. Hatta Türk ulusal kurtuluş savaşının Kürtlerle birlikte verilmesi sözkonusudur. Güney Kürdistan misak-ı milli sınırları dahilindedir. Kürt milletvekilleri de bunu temsilen mecliste bulunuyorlar. İngilizlerin Güney Kürdistan'da, Irak'ta petrol bulma durumu ve dolayısıyla kemalistlerle çelişkisi vardır. Bu çelişkinin halledilmesi için Mustafa Kemal'in iyi bir İngiliz işbirlikçisi olarak -ki başından beri bu niteliğini bilmekteyiz-, İngilizlerle anlaşmaya girmesi çok somuttur. İngilizlerin dayatması şudur: 'Petrol sorununda, Güney Kürdistan sahasının Irak'a dahil edilmesinde gerekeni yapmazsanız, ben de olası bir Kürt isyanı geliştirim.' Zaten Güney'de de bir Kürt isyanına bu anlamda yaklaşım göstermesi sözkonusu. Şeyh Sait önderlikli isyana da ilgisi gelişebilir. En zayıf dönemini yaşayan kemalistler bundan çok korkarlar. Dolayısıyla bütün bu koşullar birleşince, bir anlaşma yapmak kaçınılmaz olur. Misak-ı milli sınırları dahilinde olduğu halde, bir, Kürtleri bölmek; iki, Kuzey'deki Kürt isyanını desteksiz bırakmak; üç, İngilizlerin kemalizme ve Mustafa Kemal'in kendisine destek alabilmek için Kürdistan'ın parçalanması sağlanmıştır."

Buna rağmen TC, Güney'i misak-ı milli dahilinde ele almaktan, Musul ve Kerkük üzerinde büyük hesaplar yapmaktan vazgeçmiş değildir. Sürekli kendi egemenliğini tesis etmenin peşinde koşmuştur. Doğan her fırsatı bu çerçevede değerlendirmek istemişse de, yapamamıştır. Aslında Güney Kürdistan'a yayılma, TC iç politikasında da büyük çelişkilerin nedenidir. Kimi kesimler tereddütlü olup, bunu istemezken, kimi kesimler de bunu başarmayı önlere "ya olacak ya olacak" biçiminde bir iddia ile koymuşlardır ve ağır basan da bu olmuştur. Özal zamanında, bu çelişki genelkurmay başkanını istifaya kadar sürüklemiştir.

Özellikle 12 Eylül 1980 sonrası, Türk sömürgeçliğinin Güney Kürdistan'a yönelik yaklaşımları PKK'nin boğulmasını ilk sıraya oturtarak gelişti. 12 Eylül karşı-devrimci saldırısıyla boğamadığı PKK direnişini, 1983'te kapsamlı bir Güney saldırısıyla kırmaya girişti. İran-İrak

Savaşı'nın yarattığı zemini değerlendirerek Güney'e yerleşen gerilla gücünü, Irak rejimiyle "sınır güvenliği" anlaşması imzalayarak 15 bini aşkın ordu gücüyle ezmeye yöneldi. Bu bir işgal seferiydi. Her ne kadar "sınır güvenliği" öne sürülse de, amaçlanan sadece bu değildi.

Varlık-yokluk aşamasında olan ulusal kurtuluş mücadelesini daha direniş sürecinin ilk adımlarını boğmak kadar, Güney'deki silahlı aşiretleri silahsızlandırarak denetime almayı, ulusal birliğin yolunun açılmasını engellemeyi de hedefliyordu. Bunlar sadece TC'nin dar hedefleriydi.

Bölgesel düzleminde yapılan hesaplar, anti-komünist amaçları da vardı. Zaten işgal seferi NATO patentiydi. İran-İrak Savaşı yüzünden, Irak'ın Güney Kürdistan üzerindeki denetimi zayıflamıştı. Bu durum, sömürgecilik ve emperyalizm açısından bir tehlike arz ediyordu. Dolayısıyla TC eliyle gelececek bir denetim emperyalizmin de işine geliyordu.

İran'la bir savaş durumunda olan Saddam'ın iktidardan düşmesi halinde emperyalizme bağlı ve TC'nin de desteğini alarak bir yönetimin Irak'ın başına getirilmesi ve Irak'ta, İran'a benzer bir olası gelişimin önüne geçilmesi gerekiyordu.

Güney Kürdistan'ın diğer parçaları ve bu parçaları elinde tutan İran ve Suriye ile komşu olması nedeniyle, gerek bu devletlerle PKK'nin geliştireceği ilişkiler ve gerekse her dört parça açısından Büyük Güney'in merkezi bir bağlantı noktası durumunda stratejik bir öneme sahip olması; anti-Amerikancı özellikler taşıyan İran ve Suriye ile geliştirilecek dostluk-ittifak olasılığı, hem TC, hem Irak ve hem de emperyalizmi ciddi ciddi ürkütmüştü.

Bu nedenler dahilinde Güney Kürdistan'ın devrime kapatılması, direniş solğununun daha ilk nefeslerinde boğulması, bu güçler açısından doğacak tehlikeleri önlemek için oldukça önem arz etmekteydi.

Ayrıca TC'nin Musul-Kerkük üzerindeki tarihsel emellerini gerçekleştirilebilmesinin yolu da bu doğrultuda açılmış oluyordu.

Yine TC'nin kendi iç çelişkileri vardı. Evren kliği, kendi muhaliflerini etkisizleştirmek için dikkatleri dışa yönlendirip muhalefeti bastırmayı da önüne hedef koymuştu.

Bu doğrultuda geliştirilen 1983 Mayıs işgal hareketi, ilkel milliyetçiliğin, PKK'nin gelişimini sınırlandırıp durduracağı ve kendi denetimine alacağı yö-

nünde TC ile anlaşması ve bölgesel-uluslararası düzleminde gelişen tepkiler, koşulların olgunlaşmaması TC'nin geri çekilmesini gerektirmişti.

1991 yılında da Körfez Savaşı sürecinde gelişen NATO müdahalesi ile Güney Kürdistan'ın Irak denetiminden çıkarak KDP ve YNK gibi güçlerin denetimine girmesi, emperyalizm ve TC'nin Güney üzerindeki planlarını hayata geçirmek için uygun bir zemin oluşturmuştu.

TC, ABD ve diğer uluslararası mütefiklerini yanına alarak işbirlikçi güçler eliyle halk üzerindeki egemenliğini sürdürmeyi, Kürdistan devrimini tamponlamayı amaçlıyordu. Bu, Özal yaklaşımıydı. Bir yandan özel savaş en azgın bir biçimde yürütülüyor, diğer taraftan Kürt sorunu tartışmaya açılıyor, bazı reformlardan söz ediliyordu.

"Hududun her iki yanında Kürt tam-

Savaşın 13. yılında sömürgeci generaller aılıyor

pon bölgesinden bahsediliyor. Türkiye, bu işi kendi başına kontrol edemeyeceği görüşünü BM'ye kadar götürdü; 'ben kendi başıma bu işi kontrol edemem' dedi. BM'nin -ki, ABD önderliğindedir-, kesinlikle devreye girmesi gerektiği savunuldu. Bütün dünya yardıma çağırılıyor. Hududun her iki tarafında çadırlı kentler kuruluyor. Daha da ileri bir adım olarak BM'nin himayesinde ve hatta BM gücünün denetiminde bir Kürt bölgesi yaratılmak isteniyor. ABD, buna şimdiden yüksek ilgi gösteriyor. Yarın ise, diğer emperyalist devletler peşisıra ilgi gösterir. Bu ikinci İsrail deneyi midir demeyeceğim; çünkü, İsrail deneyimi bu temelde oluşmamıştır. Filistin toprakları üzerinde Yahudi yerleşimi ile başlamıştı. Bizim böyle bir durumumuz yoktur. Kürdistan'da gerici aşiretçi-feodal güçlerden bir tampon bölge oluşturulmak isteniyor. Bununla hedeflenen birinci amaç, Kürdistan'ın kapsamlı ulusal kurtuluş devrimini frenlemektir. Bu, Türkiye'nin amacıdır. İkincisi ise, emperyalizmin Irak üzerindeki emellerini sürdürmeye yöneliktir. Özellikle İsrail'in de amacı olan, Kürdistan üzerinden genelde Arapları, özeld-

Irak'ı tamponlama ve bunun için gerici Kürt bölgelerini güçlü kılma planıdır." (Serxwebun Nisan 1991)

Tampon planları, 1992 yılında bir sürece daha başlattı. Körfez Savaşı "bitti" denilmişti, ama daha bitmemişti. 1992'nin Ekim ayında bir NATO harekatiyle PKK'ye karşı düzenlenen "Sandviç" operasyonu devam etti. 1992 Güney savaşı, KDP-YNK, TC ve uluslararası em-

cihanım, öç kemanını çal
tetik makamından
mavi kaderimizi dinlesin general
çal: büyük dağ göllerinin
ve ağu ırmaklarının
ve yaralı göğsümüzde kor söndüren
bu lanetli çağın üstünde
bizim gökyüzümüz var
yüzümüze benzer canım
çal öç kemanını cihanım
tetik makamından çal
dinlesin general

çal: bir gecemiz var içinde
gerillalar gezer
canımızı ezer sedef ölümleri
bir gecemiz var kadınlar ve
çocuklar yarar
bir gecemiz 38 cesetlerinin
alevleriyle kanar
çal ağlasın general
süngünün ucunda havalanan
cenin için ağlasın
dersim'de her meşenin dibinde
bir seyit rıza var
her meşenin köklerinde yanık kemikleri
bizim kollarımızın, silahlarımızın
kökleri
erkeklerimiz kökleri, kadınlarımızın

çal öç kemanını cihanım
tetik makamından çal
çal ağlasın general
kürdün gecesini bıçakların
kesemediği andır
munzur'un berrak serinliği değil zamanın
büyük bakır bakraçlarına dolan
kandır
cennet beyazı karlara
karanfil düşer gibi akan
kandır cihanım
yüksek ahnlı oğullarımızın verdikleri candır
sedef nalınlı kızlara andaç verir gibi

çal ağlasın general, kâbusu katlettiği
yetmişbin candır
çal cihanım tetik makamından
şimdi sevda isyandır

emperyalizmin desteği ile başlatıldı. 1991'deki plan, bu hareketle başarıya ulaştırılmak istendi. Plan gereği hareket sonucunda PKK gücünden düşürülüp tırnakları sökülerek ve Güney'deki işbirlikçi federe oluşum Kuzey'e taşınarak, ulusal kurtuluş mücadelesi bütünüyle tamponlanacak ve Kürdistan, Ortadoğu'da tam bir tampon ülke konumuna getirilecekti.

Her ne kadar gerilla da taktik dışılıklar ve kayıplar yaşasa da; PKK, Güney'de galip çıktı. Güney savaşıyla PKK'nin bölgede sökülmez bir güç olduğu, PKK'siz bir Kürt çözümünün gerçekleştirilemeyeceği ve işbirlikçiliğe dayalı bir tamponlamanın gerçekleştirilemeyeceği açığa çıktı.

Serxwebûn' dan

Ancak sömürgecilik ve emperyalizm kararlıydı. Bu kararlarını da sonuna kadar sürdürdüler. 1995 yılında "NATO savaşı" diye nitelendirildiği çok kapsamlı bir saldırıya giriştiler. Bu da sonuçsuz kaldı. Gerilla, Güney'e sökülmezcesine yerleşmişti.

Bunun önüne geçmek için, büyük NATO saldırısı ardından Dublin'de, ABD'nin başını çektiği, İngiliz, Türk ve işbirlikçi savaş ağalarının da içinde yer aldığı tehlikeli bir süreç daha başlatıldı. ABD, Dublin süreciyle Birleşik Kürdistan Devrimi'ni boğmak; İran, Suriye gibi devletlerin bölge üzerindeki etkinliğini kırmak ve denetim altına alıp üzerlerinde baskı kurmak ve sonuçta da, "Ortadoğu barış süreci"nin önünü açmak istiyordu. Böylece Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar ve Ön Asya'ya kadar uzanan coğrafyada ABD kendi denetimini temin etmeyi; PKK, İran ve Suriye'nin, yine diğer emperyalist güçlerin etkinliğinin gelişmesinin önüne geçerek "süper güç" olma konumunu baş köşede sürdürmeyi amaçlıyordu.

Dublin süreci olarak adlandırılan bu kapsamlı tasfiye girişimine PKK'nin bir müdahale gerçekleştirmesiyle ABD ve TC amaçlarına ulaşamadılar. Bölgede sosyal dayanakları durumunda olan KDP, PKK karşısında güçten düşen.

PKK'nin Güney Kürdistan'da 11. 15 Ağustos atılımıyla Dublin sürecine yaptığı müdahale, İran ve Suriye'nin de işine geliyordu. Çünkü ABD'nin Güney Kürdistan üzerinde egemenliğini tesis etmesi durumunda, İran ve Suriye'nin de kısıpaca alınması, teslimiyete zorlanıp üzerlerindeki baskı dozajı daha da şiddetlenecekti ve TC-İsrail kısıpacı yanında, bir de Güney Kürdistan'da işbirlikçi bir Kürt kısıpacı eklenerek, varolan kısıpaca üçlenecekti.

Bu durum, Ortadoğu çapında ve Asya ülkelerini de içine alan bir saflaşmanın yakıncılığını daha fazla hissettirdi.

Bölgedeki dengeleri sarsabilecek bir güce erişen PKK'nin, yine İran, Suriye gibi ülkelerin ve radikal islamcı hareketlerin yakınlaşması, ABD emperyalizminin 1991 Körfez Savaşı sonrası elde ettiği imajını sarsmış, çıkarlarının zedelemesine, bölgede objektif bir bloklaşmanın kapılarının aralanmasına yol açmıştı. Elbette bu ABD tarafından hoş karşılanamazdı. Onu, yeni planlar ve çareler üretmeye itecekti. Çünkü 11. 15 Ağustos hamlesi ardından TC kadar ABD politikası da bir yenilgi almıştı. Bu yenilgiyi kapatmak için, Güney'deki işbirlikçiliğin peşine çok düştüler. Ankara ve Washington'da toplantı üzerine toplantı gerçekleştirildi.

Diğer bir önemli nokta daha var: O da, emperyalist ülkelerin artık dünya ve bölgesel olaylarda, politikalarda ortak hareket kabiliyetlerinin eskisi gibi olmayışı ve "tek kutuplu" hareket edemeyişleriydi. Özellikle reel sosyalizmin çözüldüğü sonrasında, emperyalistlerin kendi aralarındaki uzlaşmaz çıkar ilişkileri öne fırlamıştı ve azami kâr yasası gereği ilişkileri yoğunluk kazanmıştı. Bu durum en çok da Ortadoğu zemininde kendini açığı vuruyordu. Almanya, Fransa ve Japonya'nın Ortadoğu'daki etkinliklerini ve ilişkilerini geliştirmeleri, yine Rusya'nın buna katılması, ABD'nin aslan payını alma hesaplarını suya düşürüyordu. Söz konusu devletlerin çeşitli bölge devletleri ve dinamikleriyle geliştirdikleri ilişkiler ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarına darbe vuruyordu.

İşte, tüm bunlar ABD'yi, Ortadoğu sürecini tümünden kendi lehine çevirmesi ve hakimiyetini sağlaması açısından daha kapsamlı planlar ve politikalar geliştirmeye itti. Bu da, ABD emperyalizmi önderliğinde karşı-devrimci bir bloklaşmanın gelişmesini beraberinde getirdi.

Her ne kadar 1991 sonrasında "çok kutuplu dünya" politikalarında diğer emperyalist güçlerin ve Rusya'nın bölgedeki çeşitli çıkar ilişkileri çatıştıyorsa da, ABD kendi yaklaşımlarını ısrarla dayattı.

Şarm El-Şeyh'te düzenlenen dünya "terör zirvesi" ardından İsrail'deki yönetim değişikliği ve İsrail'in Güney Lübnan saldırısı, Suriye ve İran'a yönelik tehdit ve saldırılar, TC-İsrail stratejik işbirliğinin geliştirilmesi ve en önemlisi de Abdullah Öcalan yoldaşa yönelik geliştirilen başarısız uluslararası suikast girişimi, yukarıda belirtilen ABD önderlikli gerici bloklaşmanın bir ürünü olarak gerçekleşti.

ABD önderliğinde bloklaşmanın, Avrupa emperyalizminin, irili-ufaklı çeşitli bölge güçlerinin en fazla hakimiyet kurmaya çalıştığı, bu anlamda uluslararası ve bölgesel güç merkezlerinin çıkarlarının keşildiği ve çekiştiği bir alan konumunda olan Güney Kürdistan, bu süreci en sıcak yaşayan alanların başında yer aldı. Partimizin Güney Kürdistan'ın giderek devrimsel atılımın gerçekleşmesinde oynadığı rol, emperyalizm ve gerici güçleri oldukça endişelendiriyordu.

Güney'de KDP ve YNK'nin tekrardan birbirlerine düşürülmesi, Irak-TC-Barzani gizli görüşmeleri sonucunda Irak ordusunun KDP ile birlikte Hewler'e saldırısı, buna karşı ABD'nin de Saddam'a yönelmesi ve bölgeye askeri güçlerini aktarması, Saddam'ın bölge statükolarını değiştirmeye çalışmasına yönelik olarak gelişti. ABD, kendi kontrolü dışında bir gelişmenin ve dengelerin değişmesini istemiyordu.

Saddam'ın KDP ile birlikte Hewler'e yönelik saldırısı, TC'nin politikalarından kopuk değildi. Çünkü bu saldırı, TC-İrak ve KDP'nin gizli ilişkileri sonucunda gerçekleşmişti. TC, bununla Saddam'ın yeniden Güney'e egemen olmasını, 1991 öncesi statükonun Güney'e hakim kılınmasını istiyordu. Fakat ABD, ilk başlarda Saddam'ın KDP ile birlikte Hewler'e saldırısına bir açıdan gözyumsa da, Saddam'ın Güney'e hakim olmasını ve dengelerin değişmesini istemiyordu. Bu da, gelişmelerin seyrini değiştirdi. Güney'i 1991 öncesine çekme planını başarıya ulaştıramayan TC, bu defa tampon bölge oluşturmayı ABD ve İsrail'in desteği ile önüne koydu.

Günlerce basın-yayın kuruluşlarının gündemde tutulan, yine kapsamlı askeri yığınaklarla her an başlayacağı iddia edilen bu işgal girişimi, çeşitli nedenlerle sürece bırakıldı. Uluslararası alanda ABD'nin açık desteğinden ayrı olarak, bu plan herhangi bir dış destek bulamadı. Bütün Arap alemleri, Rusya ve Çin'den tutulmuş Fas ve Cezayir gibi Afrika ülkelerine kadar dünyanın pekçok yerinden tepki aldı. Bölgede dengelerin oturmayışı, belli bir belirsizliğin yaşanması ve esas olarak ARGK gücünün niteliği, işgal girişiminin nasıl bir sonuç doğuracağını da TC açısından belirginleştirmemekte ve bu da, işgal girişimine TC'nin ürkek yaklaşımını doğurmaktaydı.

Nihayetinde 14 Mayıs'ta bu işgali gerçekleştirdiler. KDP ve YNK'yi "Ankara süreci"nde ikna etmiş, KDP'yi yanlarına almışlardı. Stratejik müttefikler bir dizi anlaşmalar imzalamışlardı. Böylece, adeta yeni bir 19 Mayıs çıkışı bir ruhla "Çekiş Harekatı"na başlatıldılar.

Bunun nedenleri çok açıktır: Öncelikle TC ve KDP, defşire edilmiş içten çürümeye ve zemin kaybetmeye başlamıştı. PKK karşısında hızlı bir çöküş sürecine girmişlerdi. Kuzey'de olduğu kadar Güney'de de devrim kök salmış, işbirlikçilik teşhir ve tecriti yaşayarak tasfiye noktasına dayanmış ve PKK, Türkiye cephesine açılım sağlamıştı. Bu durum TC ve KDP'yi birbirine muhtaç hale soktu. Bu gidişatı durdurmaları gerekirdi.

Yine seksen yıllık Musul-Kerkük sorunu vardı. TC, bu sekese yıllık emelinden

vazgeçmiş değildi. Eğer TC, bunu gerçekleştirebilirse Irak yönetimini de kendi denetimine alarak içinde bulunduğu ekonomik külfeti hafifletebilecekti, az da olsa rahatlayabilecekti. TC, bunu da düşünmeden edemedi. Çünkü ekonomik kriz almış başını gidiyordu.

ABD'nin de mevcut koşullar ekseninde, Güney ve Kuzey Kürdistan'daki devrimsel gelişmeyi kontrolü altına alarak anti-Amerikancı bloklaşmanın Ortadoğu'da giderek güç ve zemin kazanırken Mısır, Suudi gibi ülkeleri de TC, ABD ve İsrail'e karşı zoraki tavır almaya zorlayan, bunun karşısında ABD'nin güç kaybetmesi, siyonizm, kemalizm ve emperyalizmin çıkarlarını tehdit ediyordu. Mısır, Ürdün, Suudi gibi ülkelerin Arap miliyetçiliği temelinde de olsa iç dinamikleri ağırlık kazanıyordu. Üçlü ittifakın bunun da önüne geçmesi bölgede güç kazanmasını, dolayısıyla Güney'e müdahale etmeyi ve kontrolü ele geçirmeyi gerektiriyordu. Yoksa, bölgedeki ABD, TC ve İsrail karşıtı bir halklar bloklaşması çok tehlikeli bir durum alabilirdi.

Güney Kürdistan'ın devrimci-demokratik ulusal çizgi karşısında bir güç olabilecek Irak'ın, günümüz sürecinde ABD'nin onayını görebilecek bir durumu yoktu. Bu nedenle ABD, Irak'ın Güney'de hakimiyet kurmasına izin vermezdi. TC, her ne kadar Güney'in 1991 öncesi statüye dönmesini istese de, ABD buna karşı çıktığından, TC'nin, ABD'nin desteğini almak için de olsa bundan vazgeçmesi ve yeni bir alternatif üretmesi gerekiyordu. O da KDP'ydü. Dolayısıyla KDP'nin Güney'de tek güç haline getirilmesi için TC'nin yardımcı şarttı. Barzani'ye dayalı işbirlikçi bir otoritenin TC'nin desteği ve hizmetinde kurulması, ABD'nin kendisi açısından da bir zorunluluk olmaktadır.

Bu nedenlerden dolayı Güney'e yönelik işgal seferi, TC, ABD ve İsrail'in hayati çıkarları, TC ve KDP'nin varlık yokluk gereği kaçınılmazdı. Özellikle TC, içinde bulunduğu durumda son kozlarını oynamak durumundaydı. Bu, KDP için de geçerliydi. Bundan dolayı, denize düşen yılanı sarılsın misali TC KDP'ye, KDP de TC'ye sarılmıştı. TC, geliştirdiği üçlü ittifaka KDP'yi katarak de facto bir dördütlü nitelik kazandırmıştı. Aslında, "Bu, onun için de son şanstır. Kaybederse her şeyini kaybedecektir. Bu nedenle amasız saldıracaktır. Bu,

son savaş olma gibi bir anlama sahiptir. İşgal ve ardından geliştirilecek savaş, mutlaka kazanmak isteyecektir, kazanmazsa gidecektir. Çözüm yolları ardına kadar açılacaktır. Ve bölge içinde yepyeni bir dönem başlayacaktır."

Ve "Çekiş Harekatı"

1997'ye girerken ABD dışişleri bakanı Madeleine Albright, "Bizler seyirci olmaktan, hatta aktör olmaktan daha ileriye gitmeliyiz. Kendi dönemimizin tarihinin yazarları olmalıyız." Yine "TC-PKK savaşını mercek altına almamız gerekiyor" diyen, **Grahm Füller**'in açıklamalarının ne anlama geldiği çok geçmeden anlaşıldı. Kendi döneminin tarihçisi ya da tarihinin yazarı olmak, ya da "mercek altına almak" için, 1997'nin ilk önemli adımını "Çekiş Harekatı" ile attı.

Gerçekten de ABD emperyalizmi açısından kendi döneminin yazarı olmak neyi ifade ediyor? Ortadoğu ve Kürdistan somutunda bunu nasıl gerçekleştirmek istedi, karşısında ne buldu?

Bunlar önemli noktalar dır. Çünkü reel sosyalizmin çözüldüğünün ardından "tek süper güç" olarak yeni emperyalist yönelim önderlik eden ABD, ilk elden, kendi deyişimiyle bir "istikrarsızlık kuşağı" olan Ortadoğu'ya el atarken, bunca engelle karşılaşacağı umuyordu.

Özellikle 1980'li yılların sonlarından itibaren ulusal sorunların, uluslararası politikaların bir numaralı belirleyeni niteliğini kazanmasıyla birlikte emperyalizm ilk hedef olarak önüne ulusal sorunların "halledilmesini" koymuştu. Buna uygun bir de ideoloji oluşturmuştu: Globalizm veya yeni emperyalist yönelim.

Globalizm, dünya kapitalizminin genel bunalımına bir çıkış yolu arayan emperyalizmin, kendi evrensel eğilimlerine yeryüzünün bütününe mutlak hakimiyet altına almasının karşısındaki tüm bendlerin yıkılmasını hedefliyordu. Reel sosyalizmin üstünü örttüğü ulusal, bölge ve yerel sorunlar, Sovyetlerin çözüldüğüyle patlak vermeye başlamış ve bu sorunlar olduğu gibi emperyalizmin başına yığılmıştı. Globalizm, işte böyle bir süreçte ileri sürüldü. Buna uygun bir de, "Pax Americana" taktiği geliştirildi. Ve ilk elden Ortadoğu'ya, yılların kanyan yarısı Filistin'e uyarlandı. Ama Ortadoğu'nun oldukça çelişkili ve karmaşık ortamında bir sonuç elde edemedi. Bugünkü durum, Filistin'e uyarlanan "Pax Americana" taktiğinin ne durumda olduğunu çok iyi yansıtmaktadır. Aslında ABD, Ortadoğu gerçekliğini biraz gördü ve Ortadoğu'da taşları yerinden oynatmaktan çekindi. Lozan'da oluşan statünün parçalanmasının kendisine vereceği zararı ve gelişecek devrimsel patlamayı gördüğünden, böylesine bü-

yük bir riski gözönüne almadı. Eğer Kürdistan'da yeni sömürgeci ilişkilerin gelişmesine izin verilseydi, klasik statüko parçalanacak ve bölgede gerçekleşen bütün devrimlerden daha sarsıcı bir devrimsel gerçekleşme yaşanacaktı. Bunu gördüğü için, "vur, ez, sonra çöz" taktiğini seçti.

ABD, Ortadoğu'daki statükolar nedeniyle TC'ye destek vermek durumunda. Ama bunun yanında, Kürdistan sorununa TC politikası dışındaki seçeneklerle de eğilmek zorundadır. Aslında, ABD'nin TC'ye bütün ve esas desteği, Kafkasya, Balkanlar ve Ortadoğu'ya ilişkin stratejik hesaplarından kaynaklanmaktadır.

ABD emperyalizmi anılan bölgelerde sürekli bir istikrarsızlık durumu yaratmaktadır. Çünkü bu istikrarsızlık durumunda ancak hareket imkanına kavuşabiliyor.

Bugün ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya ilişkin politikası "politikasızlık politikası"dır. Bu da bir politikadır. Örneğin, ABD bir yandan PKK ile diyalogun yollarını aramakta, diğer yandan diyalogun yollarını dinamiletmektedir.

"PKK'nin giderek daha geniş çaplı bir halk hareketleri zincirine öncülük etme durumu sözkonusudur. Siyasal coğrafya, yakın bir gelecekte daha önce görülmemiş türden yaygın halk hareketlerinin ortaya çıkacağını göstermektedir. Kürt ve Arap halkları başta olmak üzere, diğer halklarda da böylesi bir eğilimin güçlü belirtileri kendini göstermektedir. Esas itibarıyla böyle bir halk hareketleri gerçekleşmesinin en temel alanlarından biri de Türkiye olmasına rağmen, bu alandaki gelişmeler çok ağır, ancak kesin oluşmak kaydıyla gerçekleşmektedir. Ortadoğu ve çevresindeki bütün devrimci gelişmeler, giderek tek bir eksen çevresinde, partimizin mücadelesi çerçevesinde bir eksene oturmaktadır. Bunun önüne geçmek için de, hiçbir emperyalist sömürgeci odağın verili gücü bulunmamaktadır." İşte, emperyalizmi esasta ürkün de PKK merkezli böyle bir gelişme ve gerçekleşme sürecine girilmiş olmasidir.

Bölge dinamikleri ve çeşitli yaklaşımlar nedeniyle, Ortadoğu şu an dünyanın çelişki merkezi durumundadır. PKK, 20 yılı aşkın mücadelesiyle bu çelişkileri defşire etmiş, açığa çıkarmıştır. Ve Kürdistan, dünyanın çelişki merkezinin odağı, ya da kilit noktası olarak belirmiştir. Her şey bu odak etrafında belirlenmektedir.

İhanet kılıcı: KDP

Emperyalistler ve bölge gericiileri Ortadoğu'daki hesaplarına işlerlik kazandırmak için en sinsi politikalarını uygulamaya geçirirlerken, tarihi ve güncel gelişmelerin seyrine göre sürekli Kürt kartına sarılmaktan geri kalmamışlardır. Ortadoğu'nun en unutulmuş halkı olan Kürtler, bu tür durumlarda ise en çok hatırlanan halkı olmuştur. Nitekim bir dönem Irak'ta hariciyelik yapan bir İngiliz, Kürtler üzerine şu tespiti yapmıştır: "Kürtler bir yağlı paçavra gibidir. Bölgede hangi güç bir diğerine düşmanlık beslerse, bu yağlı paçavrayı tutuşturup onun üzerine atar." Hiç şüphesiz günümüz koşulları içinde Kürdistan eski Kürdistan olmasa da emperyalistlerin, sömürgecilerin ve diğer bölge gericilerinin bu emelleri şimdi de farklı maskeler altında devam etmektedir. Halkımızın gerçeğine çok kötü tarzda yansıyan bu durumun oldukça tahripkâr sonuçlar ortaya çıkardığına, son Güney Kürdistan işgalinde bir kez daha tanık olundu.

Partimize yönelik son "Çekiş Harekatı"nda emperyalizm, bir de işbirlikçi savaş ağısı, yani İngiliz hariciyesinin

deyimiyle "yağlı bir paçavra" durumunda olan KDP'yi yanlarına almışlardır.

Emperyalizm ve sömürgecilik kendine bir dayanak yapmadan kolay kolay bu adımı atamayacağı gerçeğidir. Özellikle ABD, Kürdistan ayağı olmadan, mütefikleriyle birlikte Ortadoğu'da hükümdarlığını tesis edemeyeceğini biliyor. Bunun için KDP ile Güney Kürdistan'ı kendisi için keskin bir işbirlikçi Kürt kılıcı haline getirmeye çalışıyor. Güney için yeni bir statü düşünüyor. TC ve İsrail gibi bir kılıcı KDP eliyle yaratmaya çalışıyor. Çünkü ABD için Güney Kürdistan, stratejik değerinde kilit bir role sahiptir. Bu rolü Güney'e oynatmak için, ilkin KDP'yi bir işbirlikçi Kürt kılıcı haline getirip etrafa salıyor. Ardından KDP'yi Güney'de tek etkili ve yetkili güç haline getirmek istiyor.

Aslında TC'nin 1993-94'lerden beri KDP'yi Güney'de tek egemen güç haline getirme çabaları biliniyor. KDP'nin geçen yıl Saddam'ı arkasına alarak YNK'ye saldırması da biraz bu yönlü geliştirdi.

Bunun yanında TC'nin, Güney'deki çok küçük bir azınlığı kapsayan Türkmenleri de kullanma ve Güney'e vermek istediği misyon içerisinde önemli bir köşe taşı haline getirme istemi var.

Dolayısıyla sömürgecilik, siyonizmin ve emperyalizmin bu çerçevede, Ortadoğu'ya açılan kapı olarak gördükleri Güney'in devrim kalesini düşürmeleri kendileri için hayati öneme sahiptir. Bunu başaramamaları halinde Ortadoğu'da kilit bir role sahip olan Güney'den bir Ortadoğu devrimi ve geniş halk hareketlerinin gerçekleşeceğini görüyorlar.

Demek ki, Güney'deki işgal hareketi, sadece TC ve KDP'nin saldırısı olarak değerlendirilemez. Güney'deki son savaş, aslında emperyalist ABD ve İsrail'in PKK'ye, Ortadoğu devrim dinamiklerine karşı olan bir savaştır. Büyük hazırlıklar sonucu gelişen tarihin bu en büyük savaşını başka türlü değerlendirmek mümkün değildir. Asıl hedef halklarıdır.

Barzani, halkların özgür iradesini güvence altına alan bu harekete karşı bir piyon olarak öne sürülmektedir. Bu noktada Barzani'ye biçilen misyon korucubasıdır. KDP peşmergelerine de, bu korucubası komutasında "sınır güvenliği"ni sağlama emredilmiştir. Bu çerçevede oluşturulmak istenen "tampon bölge" ya da "güvenlik kuşağı", bu hain çetelerin kontrolüne verilmiş istenmektedir. Ve Güney Lübnan ör-

nek alınmaktadır. Bu örnek dahilinde, Güney Lübnan'da Güney Lübnan Ordusu ne türlü bir faaliyette görmüşse, KDP'ye de aynı misyon yüklenmiştir. Aslında İsrail'in 1982 Haziran'ında gerçekleştirdiği Güney Lübnan işgalinin esas yönü, salt bir "tampon bölge" oluşturmak değildi. FKÖ'yü askeri güçten yoksun bırakarak, reformize etmek ve yine Lübnan'da işbirlikçi bir yönetim oluşturmak, Suriye'ye darbe vurarak İsrail ve ABD'ye karşı kullanmasını, teslim alınmasını sağlamak hedefleniyordu.

Bugün TC'nin de mütefikleriyle yapmak istediği buna benzer bir durumdur. Çünkü TC de, ABD de, PKK'yi karşısında askeri bir varlık olarak görmek istemiyor, tırnakları ve dişleri çekilmiş bir PKK ile muhatap olmak istiyorlar. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş konuyla ilgili değerlendirmesinde şöyle diyor: "Klasik işbirlikçilik ya dönüşecek, ya da tasfiye olacaktır. TC askeri olarak da PKK'nin gücünü artık kabul etmek zorunda kalacak ve siyasi çözümden başka yolunun olmadığını görecektir. Dolayısıyla ister dönüşme temeline zorlansın, ister tasfiye olsun, işbirlikçiliğin kendi içindeki tehlikeli sonucu yaşamamak için bu son hamleyi mutlaka gerçekleştirecektir. TC de PKK'yi askeri bir güç olarak görmemek için mutlaka adım atacaktır. Operasyonun da en önemli siyasi amacı budur."

Nitekim İsrail'in Güney Lübnan işgalıyla, FKÖ'nün karakteri gereği belli amaçlarına ulaşıyor. Fakat TC'nin, İsrail'in elde ettiği türden bir başarıya ulaşması mümkün değildir. Çünkü ne Kürdistan Güney Lübnan'dır, ne de PKK, FKÖ gibidir. Birbirlerinden farklıdır. Örneğin, İsrail Güney Lübnan işgalinde oluşturduğu tampon bölge ile FKÖ'yü önemli oranda çökertiyor, güçten düşürüp savaş gücünü yok ediyor. Bunun akabinde ABD tarafından "Politik Plan Paketi" adında işbirlikçi bir çözüm planı devreye sokuluyor. Arafatçılığın karakteri gereği FKÖ bu plana çok kolay ya-tıyor. Böylece Arafatçılığı daha net ve belirgin olarak su yüzüne vururken, İsrail'in oluşturduğu tampon da Filistin devrimini tamponluyordu. Ama burada belirleyici olan tampon bölgenin oluşturulması değil, Arafatçılıktır, FKÖ'nün iç dinamikleridir.

Kürdistan'da ise; ne kolay kolay ARGK'nin büyük bir askeri darbe yemesi mümkündür, ne de PKK'nin böyle bir çizgiye çekilmesi mümkündür. Aksine "PKK politik yaklaşımlarıyla bizi kullanır" diye

yumuşama belirtirleri göstermekten, ilişkilendirmekten sürekli kaçınan ABD emperyalizminin ve TC'nin kendisidir. Coğrafik açıdan da, uluslararası koşullar açısından da farklılıklar vardır. Dolayısıyla ne kadar uzun süreli ve kapsamlı yönelirlerse yönelirler, PKK'nin kalıcı ve başarılı direnişi karşısında elde edecekleri fazla bir şey yoktur. Nitekim işgalin yirminci gününden itibaren Türk ordusu ve ihanetçiler hiçbir varlık gösteremedikleri gibi, büyük bir yenilgi olarak çekilmişlerdir.

Türk ordusunun yaşadığı büyük yenilgi aynı zamanda ihanetin de bir yenilgisidir. Abdullah Öcalan yoldaş KDP'nin içinde bulunduğu duruma ilişkin yaptığı değerlendirme şöyle diyor: "KDP tarihinin en tehlikeli ve kötü adımı attı. Sanırım bir daha ne eski gücüne kavuşabilir, ne de eski oyunlarını oynayabilir. KDP'yi istesek silip süpürebiliriz. Aslında böyle bir niyetimiz de yok. KDP büyük bir ihanet yaptı. Kürt halkına çok kötü vurmak istedi. Ve bunu da çok dar aile çıkarları için yaptı. Bunun yenilir, yutulur bir yanı yok. Bunu anlaşılmadığını, gizli yürütüleceğini de sandılar. Durumun hiç de öyle olmadığını, dünyanın başlarına yıkılabileceğini de gördüler. Şimdi bundan acaba ders alabilecekler mi? Bunu önümüzdeki günlerde bekleyeceğiz. Şimdi, Kürt halkına yönelik tehlikeli operasyonlara, benzer ittifaklara ve ihanet durumlarına girmemeleri gerekiyor. Biz bunun garantisini almaya çalışacağız. Eğer KDP bunun garantisini bize verirse biz KDP ile savaşı durdururuz. Ama Kürt halkının hiçbir temel isteğini ve talebini dikkate almayan, her şeyi gizlice ve bir halkın en değerli umutlarını, imkanlarını ve güçlerini çarçur eden, onu ortadan kaldırmayı bir sanat haline getiren politikayı sürdürürse, biz de bu savaşı sürdürüceğiz. Eğer ulusal-demokratik talepler içine girer ve bizi ikna ederse savaşı durdururuz. Ve Güney için halkın çıkarlarına dayalı siyasi bir oluşumun destekçisi oluruz."

Gelinen aşamada KDP ya dönüşecek, yurtsever-devrimci çizgiye çekilecek, ya da tasfiye olacaktır. Ulusal birliğin ve ulusal kongrenin önünde sürekli engel olarak durması, ertelemeye-geciktirmeye çalışması, yine daha 1996 Ağustos'un'da Saddam celladına sığınması yetmezmiş gibi, şimdi de Türk faşist sömürgeciliğiyle birlikte Kürdistan halkının biricik öncüsüne karşı saldırı başlatarak, Hewler'de gerçekleştirdiği katliam ile içinde bulun-

duğu ihanetçi konumu en belirgin halini dışa vuran KDP, ulusal iradeye boyun eğmez ve işbirlikçilikten tümüyle vazgeçmezse tam tasfiyesi gerçekleşecektir.

Yine emperyalizmin bölgesel planlarına ilişkin ise Abdullah Öcalan yoldaş gelişmeleri şöyle değerlendiriyor: "Suriye üzerinde ABD kongresi bazı önemli kararlar alıyor. Dışişleri sözcüsü, 'Suriye'nin Irak'la geliştirmek istediği ilişkiyi olumlu bulmuyoruz', hatta 'hiçbir şeyini olumlu bulmuyoruz' dedi. Suriye eğer biraz boyun eğmez ve barış konusundaki tutumunu İsrail istemlerine göre yumuşatmazsa bir savaş planlanabilir. Ve bu planlama içinde Türkiye'nin kesin bir yeri olacaktır. Tabii bu öncelik, Suriye'ye mi tanınır, İran'a mı tanınır o biraz tartışmalı. Önceliği hangi ülkeye, devlete vereceği fazla net değil. Suriye de olabilir, ama İran da olabilir. Olabilmesi için Güney Kürdistan'daki durumun kendi lehlerine dönmesi gerekiyordu. Bunun başarılmasını, sanırım bu planları yeni bir biçim altında götürmeye çalışabilirler. Suriye hedeflenirse, Türkiye açık bir saldırı durumuna geçebilir. Şimdi, Türkiye buna ne kadar hazırlıklı? Bu artık cumhuriyetin kaderiyle ilgili bir meseledir. Aynı durum İran için de geçerli. Yine İran'la bir savaşı göze almak, büyük bir olay. Belki de yüzyılın olayı olur. Bu noktada operasyondan sonra bazı gelişmeler olabilir."

Sömürgecilik ve ihanet ile gerçekleştirilen savaş Güney Kürdistan'da partimiz tarafından kazanılmıştır. Yüzbin askerden ve en üstün teknik-donanımdan oluşan Türk ordusu, gerillaya karşı hiçbir şey yapamamakta, son derece iddialı olduğu bu işgal seferinden boş dönmüştür. Son işgal hareketi her açıdan üstünlüğümüzle sonuçlanmıştır. Elbette ki, bu üstünlük partimizin sağlam ideolojik, politik ve askeri hazırlıklarının bir sonucudur. İşgal girişimi nasil ki, bölgesel bir etkiye yönlü açılsa, partimizin etkisi de bölgeselleşmiştir. Yine Güney devrimi artık önlenemez bir devrim sürecine girmiştir. İşgal girişiminin sonuçları aynı zamanda Kuzey Kürdistan'da olduğu kadar, Türkiye'yi de etkileyecektir. Gerçekleştirilen işgal hareketinin başarısızlığı, aynı zamanda gerçekleştirilmesi planlanan daha büyük bölgesel operasyonlar ve bölge halklarına yönelik hegemonya çabalarının da büyük darbe almasıdır.

Elbette, sömürgeci rejimin Güney Kürdistan'da almış olduğu bu darbeyi kolay kolay hazmedemez. Güney'deki ba-

şarısızlığını, Türkiye'deki iktidar bir değişikliği ile telafi etmek isteyecektir. Ve bu temelde gündeme gelen Erbakan'ın istifası ve ardından Mesut Yılmaz'a verilen hükümeti kurma görevi bütünüyle ordunun inisiyatif ve direkt müdahalesi temelinde gelişmektedir. Nitekim belli bir zamandan beri ordu giderek partileşmesini gerçekleştirmektedir. Sadece bir partileşme değil, artık o iktidar olan bir güçtür. Yapılan brifingler, değerlendirmeler ve aldığı bütün kararlar bu durumu açık bir biçimde göstermektedir. Artık en sıkı bir milli mutabakat durumuyla bile, fazla yapacakları bir şey yok. Artık eski "milli mutabakatlar" "tek sesler" geride kaldı, açıldı.

Türkiye'nin ufkunda görülen önümüzdeki günlerde yoğun çelişki ve çatışmaların olacağıdır. Hatta daha ileri giderek bir iç çatışma durumu bile yaşanabilir. Her ne kadar Türkiye'de ordu bir iktidar gücüyle ve partileşmesini tamamladıysa da, bu her şeyin ordunun denetimi altında geliştiği ve gelişeceği anlamına gelmez. Burada görülen diğer bir gerçek de; ordunun da zor bir süreçten geçtiğidir. Türkiye'deki bütün kurumlar gibi ordu da, Kürdistan'daki başarısız savaş pratiğinden dolayı yıpranmıştır, yorulmuştur. Kısacası bundan sonra ordu hem gizli, hem de açık iktidarını eskisi gibi çok uzun bir süre yürütemez. İlk kez orduya yönelik açık eleştiriler yapılabiliyor. Ordu uyarılabiliyor, askerin görevi ayırılır, denilebiliyor. Hemen hemen herkes orduya atıp tutabiliyor. İşte, bütün bunlardan dolayı önümüzdeki günlerde sorunların daha karmaşık bir hal alacağı ve bir felaketin kapıda olduğunu gösteriyor.

Mevcut Türkiye'deki sorunlar ve varolan kriz durumu aslında ulusal kurtuluş devriminin bir sonucudur. Özel savaş karargahı her açıdan en güçsüz dönemini yaşıyor ve ayakta kalma gücünü de, toplumsal muhalefetin güçsüzlüğünden alıyor. İşte, bu buhran veya savaş dönemlerinde toplumsal muhalefet politik bir güç olarak sahnedeki yerini alırsa, kazanmamak için fazla bir neden kalmıyor. Bütün sorun toplumsal muhalefetin örgütsüz, parçalanmış ve güçsüz olmasından kaynaklanıyor. Aslında bu buhran durumu, devrimin nesnel koşullarını her geçen gün biraz daha olgunlaştırıyor. Bugün kazanmak için her şey daha fazlasıyla var.

Operasyon teslim olmayan halklara yöneliktir

Nahar gazetesinin Başkan APO ile yaptığı röportajdan bir kesit

● Baştarafı 1. sayfada

rasyonda kendisi için de bir çıkış yolunu aradığını görmekteyiz. Bir defa ancak kendisi devreye girerse Türkiye'yi zor durumdan kurtarabileceği, dolayısıyla Türkiye'nin kendisiyle ilişkiyi girmek zorunda olduğunu düşünebilir. Ortak bir çözüme Türkiye Cumhuriyeti'ni sonuna kadar zorlayabilir. Eski klasik statüyü birlikte hayata geçirmek isteyebilir. Buna KDP'nin de yapısı uygundur. Acaba bu gizli bir ittifak mı oluyor, bunu kesin belirtemeyeceğim. Ama diğer yandan İsrail'in ve Amerika'nın Irak için ne düşünebileceği gözönündeyken Irak rejiminin buna fazla güvenle bakabileceği, TC ile çok gizli bir ittifakı uzun süreli kılabileceğini de kuşku ile değerlendirmek gerekir. Ama kesinlikle de böyle bir olasılığı da gözardı etmemek gerektiği kanısındayım. En azından kısa süre içinde bu böyledir, belki değişebilir. Bu yönlü bazı önemli görüşmelerin yapıldığı kanaatimdeyim. Hatta alınan bazı bilgilere göre Türk askeri PKK'yi temizledikten sonra, KDP'yi buraya hakim kılacak. KDP de bundan sonra Irak rejimiyle eski otonomi üzerine bir çözüme girecektir. Tıpkı bu 1971 ittifakında olduğu gibi bu ittifak veya bu otonomi proje-

si canlandırılmak isteniyor. Bu konuda bir anlaşma ihtimali vardır. Fakat fazla gerçekçi değildir. Böyle bir ittifakın hem Türkiye'nin, hem Irak'ın içinde bulunduğu ittifaklarla çelişmektedir. Kendi aralarında dar bir biçimde düşünseler de ABD'ye, İsrail'e bunu kabul ettirmeleri zordur. Yine bölge devletlerinin de tümüyle böyle bir çözümü kabul etmeleri eskisi kadar olası değildir. Ne Irak, ne diğer Arap devletlerinin böyle bir çözümün eskisi kadar destekçisi olacaklarını sanmıyoruz, tam tersine karşı olma ihtimalleri daha yüksektir. Çünkü dengeler değişmiştir. Irak çaresizliğinden dolayı böyle bir konumda olabilir, yani karşıdır, ama gücü olmadığı için bunu pratikleştiremiyor. Böyle bir ittifakın olmadığı da ihtimal olarak öne sürülebilir. Belki de beklediği bir politikası içinde kendisi için bundan yararlanmak isteyebilir. Eğer kendisini daha fazla tehdit ederse, daha fazla karşı çıkacaktır. Ama kendisi için bir çıkış yolu bulabilirse, bu operasyonla ve buna dayanan politikalarla hayli ilgilenilecektir.

KDP'yi bu konuda her iki rejimin de kullanması sözkonusudur. Kaldı ki KDP, bunun örneklerini Erbil saldırısında gösterdi ve şimdi de Türkiye ile benzer bir işbirliğine yönelerek kendisi için dikensiz gül bahçesi yaratmak istiyor. Fazla başarı şansı yok, ama sanıyorum böyle kendi aralarında bir çözümü düşünmüş olabilirler. Ne kadar başarılı, bu ayrı bir sorun. Bize göre bunun başarılması zordur, başarılrsa da hesapları çok çelişkili olduğu için kendi aralarında da hızla uzlaşmasızlığa düşeceklerdir. Ve gerginlikler eskisi gibi sürüp gidecektir.

– Ankara ile İsrail arasında yapılan askeri anlaşmalar bu operasyonla ne kadar bağlantılıdır? Türklerin bu saldırısı size darbe vurmaktan ziyade bölgesel boyutları mı var?

– Operasyonun arka cephesini İsrail-Türkiye stratejik anlaşması oluşturmaktadır, bunun daha da arkasında Amerika desteği yatmaktadır. Bu dar bir askeri anlaşma değildir, bölge üzerinde ortaklaşa bir hakimiyet

planını geliştirdiklerini iyi bilmek lazım. Ve her gün daha da artan bir açıklıkla ortaya çıkmaktadır ki, bölge üzerinde gerek Avrupa'nın, hatta Rusya'nın, Japonya'nın etkisini daraltmak, ABD'nin güdümünde, İsrail ve Türkiye öncülüğünde denetimi, hakimiyeti daha da pekiştirmek gibi bir stratejinin geliştirildiğini herkes görmektedir. Bu stratejiye son iki yılda ağırlıklı olarak ulaşılmıştır.

Türkiye'nin iç siyasi durumu, ekonomik iflasi buna çok zorunlu ihtiyaç arzettiği gibi, askeri çözümün de gerçekleşmemesi, askeri anlamda da mutlak anlamda İsrail'e muhtaç olmaları; daha da ötesi, iki gücün de arkasında ABD'nin de bölge üzerinde hem su, hem petrol nedeniyle hakimiyetinin geliştirilmesi ortak çıkarlarıdır. Kendileri buna stratejik çıkarlar, diyorlar.

Türk genelkurmayı ile İsrail genelkurmayı açık stratejik işbirliğinden bahsettiriler, çıkarlarının bunu emrettiğini söylediler. Bu temelde girilen pratik ilişkilerle gün be gün geliştirilmekte. Örneğin, Doğu Akdeniz'de gerçekleştirilecek tatbikat bunun ilginç, ama anlamlı bir başlangıcı olacak, bu operasyon bunun çarpıcı bir uygulamasıdır. Bize göre bunun daha da geliştirilmesi kapsamlı bölgesel çatışmalara kapı aralayacaktır. Çünkü bu üçlü ittifakın salt PKK'ye yönelik olmadığı, hatta salt Kürt sorununu esas alarak gelişmediği, en başta Irak rejimini ya kendisiyle kendi çizdiği bir çerçevede bir işbirliğine zorlaması, ya da ortadan kaldırması, direkt kendi denetiminde bir Irak yönetimine ulaşması acil bir hedef olarak önlerindedir. 1997'de özellikle buna ulaşmak için çabalar giderek yoğunlaştırılıyor. Buna ulaşırsa İran özellikle büyük bir tehdit altına alınacaktır, sıra İran'a gelecektir. Tabii ki, Irak'ın genelinde konulan denetimle de, Arap alemi üzerinde yeni bir kısıp geliştirilmiş olacaktır. Böylesine adeta bölge halklarının göbeğinde çok önemli bir operasyonla birlikte geliştirilen bu hakimiyet odağı etkileri tüm bölgeyi ve hatta tüm uluslararası alanı ciddi ciddi düşündürmektedir. En başta bölgenin dört temel ulusu; Türkler,

Araplar, Kürtler ve Farslar bu duruma şiddetle direneceklerdir. Hem devlet, hem iç ulusal, siyasal dengeleri zorlayacaktır. Kendi güdümlerinde bir Kürt oluşumu bütün bu ulusların iç bünyesini etkileyecektir. Yine oluşturulacak devlet yapısı bölge genelinde bir hakimiyeti esas alacaktır. Böyle bir hakimiyetin de mevcut devletleri, onların iç rejimlerini önemli oranda etkisi altına almak isteyeceği açıktır. Böyle hedeflere sahip olduğunu az çok bütün stratejistler değerlendirmektedir. Dolayısıyla operasyonun en basit taktik hedefi biziz, ama uzun vadeli hedefi bütün bölge devletleridir. Ve onların özellikle teslim olmayan halklarıdır.

Acaba bu giderek bir bölgesel çatışmaya dönüşebilir mi?

Şüphesiz, bu da bölgedeki güç dengesine bağlı, saldırı ve saldırıya karşı direnişin düzeyine bağlıdır. Hiç kimse sanmasın ki, PKK ezildikten sonra bu operasyonun sonu gelecektir. Hayır! Siyasi amaçları dalga dalga bütün bölge üzerinde etkisini gösterecektir. Askeri olarak da etkisini giderek bir kısıpca dönüştüreceklerdir. Gerek İran'a dayalı, gerek Arap alemine dayalı bir kısıp hareketini adım adım geliştireceklerdir. Ta Azerbaycan'a, Kafkasya'ya, Orta Asya'ya kadar bu gidecektir. Hatta Balkanlar'dan bunun etkisini görmek mümkündür.

Bu, bir nevi İkinci Dünya Savaşı'nda Hitler'in Çekoslovakya saldırısına benziyor, bu saldırıya sessiz kalmadığından dolayı İkinci Dünya Savaşı giderek gelişti. Dolayısıyla eğer bize yönelik bu saldırı başarıya ulaşırsa, bölge üzerindeki etkisi ve bölge halklarına, devletlerine saldırma da hız kazanabilir. Dolayısıyla bizim bundan çıkarmamız gereken sonuç, haksız ve muazzam bir güç dengesizliği altında geliştirilen operasyona, sadece Kürtlerin yurtsever güçlerin değil, bölge haklarının da yurtsever güçlerinin ve devletlerinin dayanışma içine girmelerinde hayati yararlar vardır. Hepsinin vazgeçilmez ortak çıkarları vardır. Bunun hızla görüleceği kanısındayım.

Bugün bir ulus ayağa kalkmış. Silahlı gücüyle varlığını ortaya koymuştur. Siyasi ve diplomatik gücüyle ağırlığını herkese kabul ettirmiş. 15 yıllık savaşıyla yenilmez bir halk olduğunu dost düşman herkese göstermiştir. Bu, böyle bir halkın önünde zafer kapıları açık demektir. Yeter ki, ortaya çıkan ulusun maddi ve manevi imkanlarını örgütlemesini bilsin.

Ülkemiz ilk defa bu kadar uzun süreli ve kesintisiz bir savaşa tanık oluyor. Savaş sosyal, siyasal, kültürel yaşamı bütün yönleriyle değiştiriyor. Çok uzun yılları alan bu gelişmeler, değişimler ülkemizde savaşla çok kısa sürede gelişme gösteriyor. Kürdistan ilk defa bu düzeyde hızlı bir süreç yaşıyor.

Savaş ve seferberlik zamanlarında ister karşı-

mızdaki düşman güçleri olsun, isterse devrimciler olsun, yaşam koşullarını değiştirmek zorundadırlar. Savaşlarda eskiyi, geriyi dayatmak yenilgi ile eş anlamlıdır. Kim kendisini savaş koşullarına göre düzenlerse, savaşın sert ve hızlı temposu karşısında ayakta kalır ve savaşı kazanır.

Evet, bugün bir örgütlenme ve büyük bir savaş var. Bu örgütlenme ve savaşın zafere ulaşması için varolan örgütlenmenin mücadeleden etkilenen tüm kişi ve tabakaları kapsaması gerekir. Nitekim Parti Önderliği "Zafer uzakta değildir" derken, aynı zamanda "zafer için ulusal seferberlik" talimatını da vermiştir.

Bu talimat en başta da Kürdistan'da, metropollerde ve Avrupa'da kendini dayatmaktadır. Varolanla yetinmenin zafere ulaşmak isteyen bir halk için kabul edilemez olduğunu ortaya koymak gerekiyor.

Avrupa'da ise iki görevle karşı karşıyadır halk öncülü. Birincisi, halkın ulusal örgütlenmesini tamamlamaktır, diğer bir deyişle örgütlenmemiş Kürdistanlı bırakmamaktır. İkincisi ise, bu kitleyi ülkeye taşımaktır. Yani ülkeyi, metropollerini Avrupa'dan beslemektir.

Bu hedeflere ulaşmak için örgütlenmeyi nitel ve nicel olarak geliştirmek artık bir zorunluluktur. Şimdiye kadar varolan eksik ve yetersiz yaklaşımları aşmadan da sözkonusu hedefleri yerine getirecek bir örgüt kapasitesine ulaşamaz.

Bütün örgüt birimlerinin ve kurumlarının önemli sorunu her zaman iyi merkezleşme, birleşme ve kolektivizmi uygulamadaki yetersizlikler olarak kendini göstermiştir.

Birleşmememe, kurumlaşmama, kolektif olamama uzlaşmacılığın ve liberalizmin beslediği bir sonuç olarak ortaya konulsa da, birleşmememe aynı zamanda liberalizm, uzlaşmacılık ve tepkiciliği yaşatan örgüt dışı bir yaklaşımdır.

Denilebilir ki, liberalizm ve uzlaşmacılık bir örgüt için içe çürütecek bir açığı kurdu gibidir. Liberalizm ve uzlaşmacılığın olduğu yerde ne örgütleşme, ne örgüt kültürü gelişir. Liberalizm ve uzlaşmacılık örgüt tasfiyeciliğinin diğer bir adıdır.

Özellikle Avrupa faaliyetlerimizde bireycilik, liberalizm, uzlaşmacılık ve bunun doğal sonucu olarak da yer yer tepkisel ve sekterizm yaşanmaktadır.

Liberalizm birbirlerinin yanlışlıklarına karşı ikeli yaklaşmama, görmezlikten gelme, geçiştirme vb. biçimde ortaya çıkar. Uzlaşma da tabii ki, yine karşılıklı yanlışlıklarda kendini gösterir. Bu durum da örgütün doğrular temelinde kurumlaşmasına ve büyümesine zarar verir. Uzlaşmacılık yanbaşıımızdaki örgüt değerlerine gelen zararlar karşısında sessiz kalmaktır. Bunun diğer anlamı mücadelede keskin hale gelmemektir. Gerçek bir dava adamı olma konumundan uzak olmaktır. Parti, cephe ve halk temsilciliğini layıkıyla yerine getirmemektir.

Liberal ve uzlaşmacı olunan yerde sorunlar zamanında çözülmediği için ortam bulanıklaşmakta, giderek doğru ile yanlışın seçilemediği hastalıklı bir bünye oluşmaktadır. Leke bulanık olmayan, berrak

ortamda ancak görülebilir.

Yine liberalizm ve uzlaşmacılığın olduğu yerde sorunlar birikir, giderek çözülmez bir yumağa dönüşür. Bu durum çelişmenin zemini olur. Sorunlar zamanında çözülmediği için bireylerde tepkiselliğe yol açan birikimlere neden olur. Bu yönüyle tepkicilik ve sekterizm, liberalizm ve uzlaşmacılığın diğer yüzüdür.

İşte, büyük savaş ve seferberlik zamanları bütün sorunları aşma süreçleridir. Oysa bulunduğumuz saha pratiklerinde yığınca sorun durmaktadır. Elbette ki,

ğerlendirmek yerine, buna dayanarak ağavari ve keyfi yaşamak suçtur. Bu tarz bir pratik artık kabul edilemez. Bu tehlikeli anlayış ve yaklaşımlar örgüt yapısını kemirirken, büyük gelişmelerin önüne set çekerken, sadece verilen görevi yerine getirmekle meşgul olan, sağını-solunu göremeyecek kadar dar yaklaşımlara da son verilme zorundadır. Geline bu süreçte örgüt ve sınıf dışı anlayışların tahribatları daha ağırdır. Dikkat edilmezse, çok yönlü tedbirler geliştirilmezse, kolektif bir faaliyet esas alınmazsa büyük gelişmelerin heba

manın kişiliğine ulaşmamak, kişinin kendine ve mensubu olduğu örgüte yapabileceği en büyük kötülüktür. Bu tutum, sürecin büyüklüğünü küçülterek geriye çekmektedir. Artık bu da kabul edilmeyecektir. Böyle bir yetmezlikte ısrar etmek ise, elemenin gerekçesi olacaktır. Hiç kimsenin kendini konuşturma, işleri tıkama, yetmez pratiği sergileme, PKK yaşamını aşındırma ve yine bu durumuna seyirci kalma görevi yoktur. Tersine görev, her türlü geri yaşam ve çalışma tarzını ortadan kaldırmak, dönemsel görevleri PKK'nin militan ruhuyla

gelişme yaratmanın biricik çözüm yoludur. Varolan bütün eksiklikleri ortadan kaldırmak, gelişme yolunu engellerden arındırmak için herkes istediği kadar yoğunlaşma ve aydınlanma imkanına sahiptir. Temel görevlerden biri de budur. Bu görev başarılar dönemin siyasal doğrultusu yakalanmak durumundadır. Kısacası her şeyin doğrusuna ulaşılacak, bunun ideolojik, politik, pratik yürütme gücü kazanılacak ve hiç kimse kendi başarısızlığına gerekçe göstermeyecektir.

Bundan sonraki görevlerde, bütün bu eksikliklerin ve yetmezliklerin çözüm yollarını ortaya koyan, seferberlik sürecinin başarı perspektifini geliştiren çözümler esas alınacaktır. Kadro ve çalışanlar buna göre yaşayacak ve çalışma yürütecektir.

Hayatımızın savaşı ve seferberlik

"Liberalizm ve uzlaşmacılık örgüt tasfiyeciliğinin diğer bir adıdır."

bu sorunları giderecek olanlar da yine kadro ve cephe çalışanlarıdır.

Bundan dolayı artık her örgüt veya cephe militanı çok iyi bilmek durumundadır ki, bu süreç ve bu süreçten sonra kişisel tarz, niyete göre yaklaşım, çizgiden kopuk yürüyüş, mutlaka başarmakla görevli olduğumuz bu seferberlik sürecine karşı tehlikeli ve ezilmesi gereken bir yaşam biçimidir. Bu kez yeni süreç veya seferberlik deyiş geçmişi tekrarlamamalıyız. PKK ve yaşadığımız bu tarihsel savaş zamanları her şeyin köklü değişimini, eskiye ait bütün kalıntıların parçalanmasını, herkesin anlık yoğunlaşmalarla kendini ciddi yargılamalardan geçirmesini dayatıyor. Bu noktada yanlışlar, yetmezliklerin olması kabul edilmez. Derin bireycilik anlayışının örgüt yapımız içinde yarattığı aşınma, yerleştiği alışkanlık artık terk edilmelidir. Çünkü büyük savaş zamanları arınmanın, kendini köklü dönüştürme ve herkesin kendisini sınavdığı zamanlardır.

Hiç kimse dönüşüm yapmadan, kendisini örgütsel ve pratiksel başarıya kilitlenmeden, militan yaşama ulaşmadan başarabileceği gaffetine düşmesin. Başarıyı böyle kolay düşünmek, seferberlik sürecinin hassasiyetini ve ağırlığını hiç bilmemek veya umursamamak demektir. Artık bundan sonra doğrular, uygulamak ve kazanımlar sağlamak için dile getirilmelidir. Lafazanlık ve bireycilik gelişmeler üzerinde ağır bir yük ve ciddi bir engeldir.

Güney Kürdistan ve Kuzey'deki devrimci atılım ile içine girmiş olduğumuz dönem denge aşamasından saldırı ve iktidarlaşma sürecine geçmiştir. Artık geçiş süreci tamamlanmış, saldırı ve zafer sürecine girilmiştir. Bu durum veya bu gerçekleşme sadece savaş meydanlarında çarpışan devrimci silahlı kuvvetlerimiz için değil, bütün mücadele sahalarındaki biz militanlar için geçerli olan bir durumdur. Geçen yıllarda görüldüğü üzere iktidarlaşmayı ve hazır olan imkanları zafer için de-

olması ve çok değerli çabaların boşa gitmesi işten bile değildir. Öyleyse yanlış yanlıştır; onun iyi ve kötü niyetlisi yoktur. Yanlış yapmak ile yanlış seyirci kalmak; çizgi dışında yürümek ile çizgiye girmek aynı sonuçlara gider. Dolayısıyla bunlara karşı geliştirilecek devrimci durum ve tedbir de aynı olmalıdır.

Örgüt adamı sadece çalışmak için değil, örgütü işletmek, örgütsel tarzı, örgütsel tavrı uygulamak ve işleyişe ters olan durumlara müdahale etmek için vardır. Onun varlık gerekçesi bundan başka bir şey değildir. Yakınmak, gerekçelendirme, çözümsüz kalmak, kurtarıcı beklemek bir PKK militanın kendisine yakıştıracığı tutumlar değildir. İşte, pratiklerimizde bütün zamanlar için hep kurtarıcı beklenilmiştir. Kurtarıcı beklenildiği gibi, sorunlar da sürekli Parti Önderliği'ne havale edilmiştir. Şimdi gerçekleştirmekte olan ve gerçekleşen PKK militan tarzı her dönemden daha çok gerekli ve hassastır.

Her militan doğruyu egemen kılmak için PKK militan ölçülerini esas almak zorundadır. Neyin doğru, neyin yanlış; neyin başarı, neyin kayıp olduğu seferberlik ölçüleriyle değerlendirilmek zorundadır. Bağnaz ve derin olan bireysel kaygılar terk edilmediği sürece çalışmalarda gerçek başarılar ulaşmak mümkün değildir. Bu temelde bir PKK kadrosunun, bir PKK çalışanın örgüt kaygısı dışında hiçbir kaygısı olamaz. Diğer bütün kaygılar bireysel kaygılardır ve sapmalara götürür. Nitekim büyük savaş zamanlarında ve seferberlik durumlarında böylesi tutumlara girenler gelişmelerin altında ezilip giderler. Aynı zamanda seferberlik zamanları kendiliğinden doğmaz. Eğer bugün bir seferberlik durumu varsa, bu, mücadelemizin geldiği düzey ve tarihin bize sunmuş olduğu bir fırsattır. Tarih, kolay kolay halklara böyle fırsatlar vermez.

İşte, bu olağanüstü savaş zamanlarında sıradan çabalarla yetinmek, iktidarlaş-

başarmak, bunun için kesintisiz zafer yürüyüşünün militanı olmaktır. Herkes böyle tarihsel bir önemde olan görevlerin yürütücüsü olmak için PKK saflarında yer alıyor. Kendini bu görevlerin başarısına vermeyenlerin PKK içinde yeri olamaz. Nitekim artık eskisi gibi geçiştirme, basit yaklaşma, kendini yaşama, kişiliğini dönüştürme yaklaşımlarını eleştirmekle yetinilmez, tüzük bu tür durumlar için vardır ve kesinlikle işletilecektir. Ölçüler muğlak bırakılmayacaktır. Savaş zorlu geçiyorsa, halkımız ve dağdaki militanlarımız büyük varolma savaşı veriyorlarsa, savaş sahaları dışındaki alanlarda bulunan kadrolar da buna göre bir savaş ruhunu yaşayacak, kolaya kaçmayacaktır. Artık zor değil, başarısızlık ve kolaya kaçmak bizim için ancak ölüm olabilir.

Düşman ve bulunulan saha gereği emperyalizmi dikkate alarak hiçbir imkan ve fırsatı kaçırmadan sürekli tetikte olmak, yine düşman güç yetirse bütün bir dünyayı arkasına alıp bizi ezmeyi hedeflerken, bizim varolanla yetinmemizin, büyüme hedeflememizin, kalıpcı-tekdüze çalışma tarzında ısrar etmemizin, gizli-liğe dikkat etmeyen, liberal-sekter tutumları aşmamamızın hiçbir izahı kabul görmeyecektir. Düşman bir düşünüyorsa biz on düşünmeyeceğiz; düşman bir yapıyorsa biz daha fazla yapmak zorundayız. Artık bunlar birer slogan olarak kalmayacak, işte bu seferberlik sürecinde temel hedeflerimiz ve perspektiflerimiz olacaktır. Bunun yoğunlaşma ve temposunu yakalamakla kazanmamızın mümkün olacağını kendimize yedireceğiz.

Parti Genel Başkanımızın neredeyse günlük olarak bizlere sunduğu çözümlerinde ortaya konulmayan ve aynı zamanda giderme yolu gösterilmeyen tek bir sorun kalmamıştır. Bu çözümler üzerinde yoğunlaşmak, doğru anlamak ve bununla yetinmeyip onun uygulama düzeyini yakalamak sorunları aşmanın,

Geçmişten ders çıkarılacak, ama geçmiş tekrarlanmayacaktır. Başarı veya başarısızlığımızın ölçüsü "eskiye oranla" değil, seferberlik sürecinin önümüze koyduğu ileri hedefler olacaktır. Artık eski olan, sonuç vermeyen her özellik ve tutuma son verilme zorundadır.

Herkes örgüt ve çalışmanın sahibidir. Kolektivizm ve ruh birliği ücadelenin sorumluluğuna ortak katılımdır. Kendini bu işlerin dışında tutarak bir dayanışmacı gibi katılmak, başkasının işiymiş gibi yaklaşmak, yapılanların sonuçlarını düşünmemek örgüt dışılığı yaşamaktan başka bir anlama gelmeyecektir. Hatalar başka yerde aranmayacaktır. Hepimiz her şeyi kendimizden başlatacak ve bununla yetinmeyip etrafımıza da yaymak zorundayız. Kimsenin tek bir işi yoktur; esas görev sahaları olmakla birlikte herkes her devrim işine karşı sorumlu olacaktır. Tek yönlülük aşılanacak, bunun yerine komple devrimciliğe ulaşılacaktır. Bu anlamda eyalet, bölge, alan ve kurum devrimciliği aşılanacaktır.

Bir PKK kadrosu dar pratikçi değildir, o hep yeninin yaratıcısıdır. Bütün çalışmaların ülkeye taşırılması, ulusal örgütlenmenin tamamlanması, ulusal kurumlaşmanın geliştirilmesi için faaliyetlerde sıkı bir denetim, güçlü bir hakimiyet vazgeçilmez kılınacaktır. Her kadro ve çalışan hem kendisini, hem de çevresini tam katacaktır. Dış kamuoyu çalışmalarında dostlar daha sonuç alıcı bir çalışma içine gerimeli ve halk diplomasisi esprisiyle çalışmalar yürütülmeli.

Tempo artırılıp, güçlü planlamalar temelinde çalışmalar yürütülecektir. En iyisi ve en fazlası hedeflenecektir. Sürecin görevlerini karşılayacak bir yoğunlaşma temelinde örgüt yaşamı ve çalışma tarzı tam oturtulacaktır. Çözüksüzlük, didişmecilik, uzlaşmacılık, tekdüzelik mutlaka aşılanacaktır. Bu şekilde koparcılığın ve başarının zemini yaratılacaktır.

Kısacası, bu seferberlik sürecinde PKK militan ruhu, seferberlik ruhuyla bütün çalışma sahalarına egemen kılınacaktır. Örgüt yaşamı kurallarına göre oturtularak, sürece denk düşen bir hareketlilik, bir canlılık, bir coşku esas alınacaktır. Seferberlik sürecinin havasını her kadro ve çalışan önce kendisinde hissederek, bunu kitleye de yansıtacaktır. Söz eyleme dönüştürülecektir. Düşünce ile uygulama arasındaki uçurum mümkün olan en kısa zamanda doldurulacaktır. PKK kişiliğine ulaşmayanlar, sürecin fırtınasıyla bir tarafa savrulacaklardır. Başlangıç yaptığımız bu süreç hepimiz açısından bir sınav niteliğinde geçecektir. Hepimiz bunun büyük sorumluluğuyla hareket edecek ve bu sınavı başı dik olarak başarmayı hedefleyeceğiz.

1997 Güney ve Kuzey Kürdistan'daki savaş ve örgütsel seferberlik hamlesi ışığında Avrupa ve metropol faaliyetlerimiz açısından kesin bir dönüm noktası olacaktır. Militanca bir çalışma tarzıyla, örgüt bilinci ve PKK yaşamıyla süreci beklentilerin çok üstünde başarılarla geçirmek için hiçbir gerekçe ve engel tanınamalıyız!

Sömürgecilik, bir istikrarsızlık sistemidir

“Türk ordusu neredeyse Kürdistan’a sığınmış gibidir. Onun bu durumu, 1920 yıllarında Mustafa Kemal ve Kazım Karabekir’in Kürdistan’a sığınmalarını çağrıştırmaktadır.”

● Baştarafı 1. sayfada

Şu'daki genel konjonktürün de bu olağanüstü gelişmede tersten etkileri vardır. Apaçık ortada olmasına rağmen, Kürt halkını ve ülkesini inkara dayanan bir statü-konun sürmesinin asla mümkün olmaması, Ortadoğu'da tarihi son derece zorlanmış ve bugün de herkes açısından önemli bir tikanmayla karşı karşıya bırakmıştır. Kürdistan'ı aralarında paylaşarak sömürgeleştiren bölge ülkeleri, Kürdistan gibi yakıcı bir gerçeği inkar etmiş olmanın bedelini, bir türlü istikrar yüzü görmemekle ödemektedirler. Sürekli olarak emperyalizmin karşılığında uşaklık isteyen desteğine ve aynı anlamda olmak üzere oyunlarına, kişisizleştirilmesine maruz kalmaktadırlar. Kürdistan sorunu çözülmeyinceye kadar da, bu durum böyle sürüp gidecektir.

Ancak madalyonun bir de diğer yüzü var ki, o da yeni sömürgeciliğin bir istikrarsızlık sistemi olduğudur. Zaten esas olarak, kapitalist sömürgeciliğin herhangi bir ölçüde etkisi altındaki bir toplumsal alanda, tutarlı bir toplumsal gelişmeyi beklemek de hayalden başka bir şey değildir. Nitekim yeni sömürgecilikte “*düşük yoğunluklu savaş*” olarak tanımlanan durum, sömürgeci eylemi sürdürmenin bir zemini olarak, istikrarsızlık çerçevesinde tanımlanabilmektedir. Bir paradoks gibi görünse de, istikrar ve istikrarsızlık kavramları emperyalist literatürde birbirinin yerine geçebilmektedir. Kısaca, emperyalizm ve sömürgecilik için, bir bölgenin kendi iç istikrarı veya istikrarsızlığı önemli değildir; onun için önemli olan, bölgeden askeri, siyasi, ekonomik olarak nasıl yararlanacağı, nasıl sömüreceğidir. Eğer iç istikrar sömürüye hizmet ediyorsa, iç istikrardan yana bir tutum takınılır; değilse, istikrarsızlık tercih edilir. Ancak bu çerçevede içinde emperyalizm için istikrar kavramının bir anlamı olabilir.

Bütün bunlar ne demektir? Her şeyden önce, emperyalist sömürgeci devlet yönetimlerinin üstyapılarının; istikrarsız toplumsal yapıları yönetmek durumunda oldukları ve bütün işleyişlerini, irili ufaklı bütün örgütlerini yeri geldiğinde buna göre ayarladıkları, artık uzun zamandır bilinen bir gerçektir. Kontrgerilla, gayri-nizami harp, paramiliter (yarı sivil) örgütler, bir bütün olarak istikrarsızlığın denetim örgütleridir. Hatta öyle ki, bir yerde belli bir istikrar varsa bile, eğer çıkarları gerektiriyorsa, emperyalizmin maşası bu kontra oluşumları eliyle istikrar bozulmaktadır. Böylesi bir yöntem, sömürgeleştirme veya sömürülme işleminde konu edilen insan topluluklarının kendilerine gelmelerini, sistematik düşüncelerini, kendilerini özgürleştirecek bir savaşım içine girmelerini engeller; toplumu sürekli depresif bir konumda tutar.

Varılan aşamada, sözünü ettiğimiz bu yöntemlerin tümü, Türkiye'de ve Kürdistan'da denenmiştir. Türkiye'de bu deneyim, özellikle 1970'lerin başlarından 1980 darbesine, oradan da alınan sonuçların değerlendirilmesiyle günümüze kadar, emperyalizm tarafından başarıyla uygulanmıştır. Ancak Kürdistan'da bu oyun istenen ölçüde tutmamıştır ve sonuçta yenilgiyle yüzüye gelen, TC sömürgeci sistemi ve onun şahsında yeni emperyalist sömürgecilik olmuştur. 1996 sonları ve '97 başlarında TC devletinin uğradığı çözüme, bu kısmi yenilginin bir ifadesidir. Özellikle Türk ordu güçleri içinde derinleşen bir moralsizlik ve değersizlik duygusu hakim olmuştur. Faşist ideolojile, şoven propagandayla zehirlenmiş olan geniş Türk halk kesimleri, iç politik karmaşanın düşürücü, düşüncüyü felç edici etkisini yaşamakta, son derece tehlikeli değer kayıplarına uğramaktadırlar. Orta sınıf dep-

resitir, ne yapacağını kestiremez bir durumda olan insanlar yığındır. Türkiye'nin en istikrarlı yapılarından biri olan belli-başlı holdingler çevresinde bile, belirsizlik giderek daha çok hakim olmakta, ekonomik ve buna paralel olarak siyasal risk büyümektedir. Politika ile ekonomik yapı arasındaki dengeler bozulmaktadır; yeneden kurulması için de, en azından Kürt

arasındaki çelişkidir. Bu iki kutbun bugüne kadar üzerinde anlaşarak bir araya gelebildiği tek nokta, Kürt sorununa karşı geliştirilen inkarcı tutumdur. Ancak gelişmeler, bu kutupların günümüzden itibaren artık bu konuda ayrı düşünmeye başlayacaklarını ve uzlaşamayacaklarını göstermektedir. Bu uzlaşmama, Kürt sorunu konusunda taraflardan herhangi biri-

pek de o kadar “yeni” değildir. En azından Ernesto Che Guevara'nın CIA operasyonuyla Bolivya dağlarında imhaya uğratılmasından bu yana, uluslararası sömürgecilik bütün dünya üzerinde etkili biçimlerde sürdürülmektedir.

Yeni sömürgeciliğin kendine göre bir dünya haritası vardır; belirlediği toplumsal, siyasi, etnik, askeri etkinlik sınırları vardır.

lahlar olarak çalışabilmektedir. Türkiye'de orta sınıf ve küçük esnaf sermayesi ile kayıtdışı ekonominin üzerinde gelişen yeni faşist karakterli sermaye ile askeri sermayenin yaşadığı çelişkiler, bunun en çarpıcı örnekleridir. Her iki odağın da sermayeleri uluslararası karakterdedir. Her iki odağın da sermayeleri, Kürdistan'da sürmekte olan savaş zemininde geliştirilmiştir. Her iki odağa da faşist karakterini veren özellik, sermayenin bu haksız savaşa ilişkin niteliğidir. İşte bu, sözkonusu sermayeler için bir çıkmazdır ve aralarındaki çelişkileri beslemektedir.

Orta sınıf, küçük esnaf ve kayıtdışı ekonominin (buna Kürt halkının haydutça talan edilen zenginlikleri dahildir) oluşturduğu sermaye, özellikle polis ve özel tim adı altında geliştirilen kontrgerilla örgütlerinin finanse edilmesinde kullanılmaktadır. Ancak ilginç olan nokta, bu kesimin geleneksel anlamda sistematik devlet bilinci olmamasına rağmen, devletin özellikle kadro hareketi denen kemalist yönetim ekiplerinin ardılları olan kesimleri tasfiye etmeye çalışmasıdır. Aynı zamanda militer ve paramiliter bir yükselme göstermekte ve onun bu türden silahlanmış bir yükselişi; Türkiye'de bugüne kadar tek belirleyici silahlı güç olan askerleri son derece zorlamaktadır.

Gelenek bitmiştir; sözünü ettiğimiz zorlama, faşist karakterde de olsa, son derece ciddidir ve toplumu esas olarak ayakta tutan kesimlerden gelmektedir. Üstelik bu kalkışma, öyle bir darbeye eskisi gibi rahatça kırılacak bir dalga değildir. Direnmekte, son derece tehditkar davranmakta ve açıkça silahlanıp kendisini askeri olarak da geliştirmektedir.

Sorun, kemalist devletin, Batılı emperyalizmin emriyle paramparça ettiği toplumu artık istediği gibi yönetemesinden kaynaklanmaktadır. Artık eski tarzla hiçbir zaman yönetemeyecektir de. Günümüz gereklerine uygun bir politika, özellikle Kürt halkının inkarına dayalı olmayan bir politika geliştirmede süreci de, giderek gerileyecek ve yıkılacaktır.

Şu anda Türk ordusu neredeyse Kürdistan'a sığınmış gibidir. Onun bu durumu, 1920 yıllarında Mustafa Kemal ve Kazım Karabekir'in Kürdistan'a sığınmalarını çağrıştırmaktadır. Batı'da, metropollerde sosyal-siyasal denetim büyük ölçüde askeri yapıya alternatif olarak geliştirilen ve silahlandırılan polis ve özel tim ile, bunlarla bağlantılı paramiliter örgüt-

● Sorun, kemalist devletin, Batılı emperyalizmin emriyle paramparça ettiği toplumu artık istediği gibi yönetemesinden kaynaklanmaktadır. Artık eski tarzla hiçbir zaman yönetemeyecektir de. Günümüz gereklerine uygun bir politika, özellikle Kürt halkının inkarına dayalı olmayan bir politika geliştirmede süreci de, giderek gerileyecek ve yıkılacaktır. Şu anda Türk ordusu neredeyse Kürdistan'a sığınmış gibidir. Onun bu durumu, 1920 yıllarında Mustafa Kemal ve Kazım Karabekir'in Kürdistan'a sığınmalarını çağrıştırmaktadır.”

sorunu konusunda radikal politik dönüşümler gerekmektedir. TC ordusu, kendi kendisinden korkar bir duruma gelmiştir. Kayıtdışı ekonomi ile bunun gerektirdiği ‘kayıtdışı’ meşru olmayan ilişkilerin genel gelişimini, Türk istihbarat ve diğer devlet güçleri artık denetleyemez duruma gelince; iç hesaplaşmalar ve çatışmalar başlamıştır. Bu durum, bugün de örtülü bir biçimde sürmektedir. Türk devleti, kendisi açıkça itiraf etmese de, veya devletin yetkili ağızlarından kimi zaman üstü örtülü olarak ifade edildiği üzere, bugün derin bir bunalım içindedir. Özel Harp Dairesi kaynağından ve MHP üzerinden geliştirilen faşist kadrolaşma, devletin bütün kademelerinde zaten eskiden beri hakimdi. Bugün bu faşist hakimiyet, sivil kurum ve kuruluşlarda da en geniş çaplı bir biçimde yerleşmiş olduğu halde, yine de ortada bir sorun vardır ve bu sorun devleti ve ülkeyi bunalımlı bir hale koymaktadır. Bu bunalımın esası, yerleşen faşist mekanizmanın TC tarihi için tersten yepyeni bir karakter taşımasından ileri gelmektedir. En azından böyle bir faşist sistemleşme, islama bağışık değildir; bu açıdan kolaylıkla Doğu'dan gelen etkilere açık olabilmektedir. Türkiye'nin doğusundaki İran, önemli bir ideolojik yapılanmasını ihraç edebilmek için Türkiye'yi en elverişli bir zemin olarak görmektedir. Öte yandan 12 Eylül 1980 sonrası gelişen paramiliter faşist yapılanmanın bir sınıfsal karakterinden de söz edilebilir. Onyıllardır süren savaşın toz bulutları içinde oldukça güçlü bir sermaye biriktiren bir kesim, devlet yapısını tümüyle ele geçirmeye çalışmaktadır. Bunun yolu da, “*bir ihtilal*”, bir darbe, bir iç savaş durumu olmaktadır ki, zaman zaman faşist yapılanmanın bazı sözcülerinin açıklamalarından bunu son derece açık bir biçimde anlamak mümkündür. Sözünü ettiğimiz toplumsal sıçrama, klasik bir altüst oluş biçiminde olmasa bile, Hitler'in iktidara geliş sürecine benzer bir süreci yaşatma eğilimindedir. Böylesine bir altüst oluş, 70 küsur yıllık kemalist sermayeyi birdenbire ikinci plana itebilecektir. Geri plana böylece itilen sadece sermaye olmayacak, aynı zamanda kemalist ideoloji de tarihe gömülmüş olacaktır. Esas itibarıyla en çok ordu için gerekli olan kemalist ideoloji, bekasını sağlamak için sığındığı kitle tabanlı faşizmin elinde bir ceset olarak kuruyup kalmaktan korkmaktadır. Gerçekten de, kemalizmin Enver Paşa'dan ayrıldığı ideolojik kopuş, böylesi bir durumda dağılacak ve dolayısıyla ona dayanan yaklaşık yüzyıllık sermaye de tasfiye olma durumuyla karşı karşıya kalacaktır.

Yaşanan, Batı dayanaklı kemalist sermaye ile, toplumun yeni, ancak daha ilkel bir dinamiğinin ortaya çıkardığı sermaye

nin nispeten de olsa Kürt halkının yararına bir tutum takınabileceğini göstermez. Aksine, şu anda Türk devlet ve hükümet yapısı içindeki çelişkilere rağmen; çelişen tarafların her ikisi de, Kürt halkı karşısında aynı stratejiyi ve aynı faşist, şoven, ırkçı bir ideolojiyi paylaşmaktadırlar. Ayrıldıkları tek, ama belirleyici nokta, sahip oldukları ve olmak istedikleri sermayedir. Nitekim, bugün somutlaşmış görüldüğü biçimiyle Refah Partisi ile TC ordusu arasındaki çelişki, iç gelişmelerin belirleyicisi olan emperyalist Batı tarafından **esgüdümlü olarak yönlendirilmektedir**. RP, en az DYP kadar, başta Amerika olmak üzere, emperyalist Batı'nın politik ve kapitalist güdümündedir. TC ordu kurmaylığının emperyalizmin doğrudan güdümünde ve hizmetinde bir yapı olduğunu da ayrıca belirtmeye gerek yok. Gerek içinde bulunduğu askeri ittifak, gerekse de politik doğrultuları, bunun dışına çıkmalarına izin vermemektedir. Doğası zaten bundan ibarettir.

Sermayenin milliyeti yoktur

Eğer bir emperyalist globalizmden söz edilecekse, bu anlamda sözedilmelidir. Sömürgecilik, dünya üzerinde artık tek tek devletlerin yönlendirdiği ve sadece tek bir devletten oluşan bir güç odağının yararlandığı bir sistem değildir. Sömürgecilik, dünyasal bir sistemdir ve buna ilişkin bütün askeri, toplumsal, politik düzenlemeler; milliyeti ol-

● Emperyalizmin derdi, çelişkisi halklardır, rejimlerle değildir.

Bu anlamda, bir ideoloji olarak islam, bir rejim olarak şeriat, emperyalizm için herhangi bir sorun teşkil etmemektedir. Gerek Avrupa ülkelerinin, gerekse de Amerika'nın bu anlamdaki tutumları da çok üstü kapalı değildir. Zaten Türkiye cephesinde emperyalizmin temel problemi bir şeriat tehlikesi değil, geleneksel uluslararası sermayenin karşı karşıya kaldığı tehlikedir.”

mayan dünyasal bir çıkarlar ağı içinde yürütülmektedir. Emperyalist yeni-sömürgeciliğin milliyeti sermayedir. Bu anlamda TC içindeki sömürgeci yapının, örneğin, bir Amerika'nın sömürgeci yapısıyla çok fazla bir farkı yoktur. Yanısıra, TC içindeki güç odakları da, artık ‘milli mutabakat’ türünden bir birliktelik çerçevesinde bir araya gelebileceklerdir. Onları bir araya getirecek veya ayırarak olan, sermaye ve buna ilişkin çıkarlardır. Bir halk deyimiyle özetlersek; günümüz dünyasında sermayenin, yani ‘*paranın ne dini-imanı vardır, ne de milliyeti vardır*’.

“Yeni dünya düzeni” olarak tanımlanan globalist düzenlenme, bu anlamda bir yeni sömürgecilik düzenlemesidir ve

Refah düzeylerinin korunacağı toplumsal veya coğrafi alanlar vardır; yine buna karşılık pervasız bir sömürgeleştirme, ezme politikasının yürütüleceği, karmaşanın / kaosun egemen kılınacağı alanlar vardır. Sürekli bir “*düşük yoğunluklu çatışma*” durumunun korunacağı, uzun vadeli emperyalist planların hayata geçirildiği alanlar vardır. Ne olursa olsun, başta Amerika olmak üzere, sömürgeciliğin bu stratejik dünyasal yönelimi, giderek yeryüzünün birçok alanını halklar zindanına çevirmiş, bunun da ötesinde derin bir kaos yaratmıştır. Konumuz açısından önemli olan Türkiye-İsrail-ABD ittifakı, sadece kaosu denetleme amacı taşımamakta; aynı zamanda, bir yandan Suriye ve İran'ın ideolojik, toplumsal ve askeri gücünü denetimine ve hizmetine almak, öte yandan da PKK dinamiğinin savaş gücünü hareketsiz bırakmak veya yoketmek amacını taşımaktadır. Bu, başta Türk sömürgeciliği olmak üzere, emperyalist sömürgeciliğin hayati çıkarları gereği böyle hesaplanmaktadır. İsrail genelkurmay, Türkiye ile İsrail'i Suriye ve Lübnan üzerinden karayoluyla birleştiren bir bağlantının düşünü kurduğundan söz etmektedir. Bunun anlamı, İsrail'in politik ve askeri anlamda Zagros dağlarına kadar uzanmasıdır. Özellikle İran'ın islami ideolojik-siyasal dinamiğinin denetime alınma çalışması, sadece bu ülkeye karşı etkin yönelimlerden oluşmamaktadır. Esasen Refah odağı tarafından toparlanan İran etkisi, yine Refah üzerinden TC devleti ve Amerika ile ilişkilendirilip bağlanarak, nötralize edilmeye çalışılmakta; yine doğrudan İran

ile kurulamayan birçok önemli bağlantılar, bu köprü üzerinden sağlanabilmektedir. Refah Partisi, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı işlevi temel olmak üzere, aynı zamanda emperyalizmin İran'ı kavradığı bir kol olarak da işlev görmektedir.

Fakat sözünü ettiğimiz yalnızca sömürgeciliğin hayalidir ve gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ayrı bir konudur. Emperyalist yeni sömürgeciliğin parçaladığı, hücrelerine ayırdığı Ortadoğu toplumunu yönlendirmenin zorluğu; sadece herhangi bir devrimci hareket için geçerli değildir. Bu anlamda emperyalist sömürgecilik de son derece büyük güçlüklerle karşı karşıyadır ve bazen kendi kullandığı sosyal ve politik araçlar, tersten kendisini vuran si-

rin elindedir. 14 Mayıs 1997'de girilen Güney Kürdistan işgalinin hemen ardından Ege kıyılarından geliştirilen gösterişli tatbikatlar, basında olağanüstü süslenecek verilen hava gösterileri ve buralarda emekli generallerin attıkları zavallılık kokan “*Türkiye laiktir, laik kalacak*” sloganları, bu gerçeği tersinden gösterme çabasıdır. Bugün buldukları aşama, ileride yoksulluktan gösterişli madalyalarını satacakları günlerin kendilerini beklediğini göstermektedir.

TC ordusu, bugün Kürdistan'a sığınmıştır, ama katliam politikasıyla girdiği Kürdistan'da da dayanacağı hiçbir şey yoktur. Sığınmış olmasına rağmen, Kürdistan topraklarının Kürtlerden arındırılması, Kürt

halkının yeryüzünün dört bir yanına savrulmuş tarihini silinmesi için; TC'nin askeri şiddete dayalı politikaları gündemden düşmüş değildir ve savaş herhangi bir taraf yararına sonuçlanmayacağı kadar da, düşecek gibi görünmemektedir. Bu stratejik tutum, günlük olarak ABD tarafından açıkça desteklenmiştir. Bunun bölgedeki Amerikan çıkarlarıyla ilişkisi vardır, korunmak istenen güçler dengesiyle ilişkisi vardır. Dünyasal emperyalist sistemin en genel çıkarlarıyla yine ilişkisi vardır.

RP, İsrail ile Kürdistan-İran arasında bir köprüdür

Güncel islami ideolojinin ise, ne siyasal, ne de ideolojik anlamda Kürt özgürlük hareketiyle karşılaştırılabilir bir yanı yoktur. Bunların ikisi çok farklı yönelimlerdir. İslam, daha **Hasan Bin Benna** döneminde, yine bugünkü sözümona radikal islamın geçmişteki önemli temsilcilerinden **Cemaleddin Afgani** üzerinden, geçen yüzyılın sonundan başlayarak, hatta daha da eskilere gitmek gerekirse Mısır Valisi **Kavalalı Mehmet Ali Paşa** döneminde başlayarak, Batı emperyalizminin güdümüne alınmıştır. Buna, en radikal olarak gösterilen cemaat ve örgütler de dahildir ve esas itibariyle emperyalizmin güdümünde gelişmektedirler. İran islam cumhuriyetinin bu türden ilişkiler sorunu çerçevesindeki konumu da fazla bilinmemektedir, belirsizdir. O halde, emperyalizm neden PKK ve İran'ı, hatta Suriye'yi **aynı anda** karşılarına almaktadır? Emperyalizmin derdi, ilişkisi halklardadır, islami rejimlerle değildir.

Bu anlamda, bir ideoloji olarak islam, bir rejim olarak şeriat, emperyalizm için herhangi bir sorun teşkil etmemektedir. Gerek Avrupa ülkelerinin, gerekse de Amerika'nın bu anlamdaki tutumları da çok üstü kapalı değildir. Zaten Türkiye cephesinde emperyalizmin temel problemi bir şeriat tehlikesi değil, geleneksel uluslararası sermayenin karşı karşıya kaldığı tehlikedir. Sermaye, toplumsal zeminden kaynaklanan bir şiddet tehdidi altındadır veya talebi ne olursa olsun herhangi bir denetim dışı toplumsal altüst oluş durumunda, sermayenin çeşitli araçları da denetim dışı olarak el değiştirmekle yüz yüze kalabilir. Herhangi bir iç savaş durumu, kolaylıkla İran tipi bir toplumsal sarsılmaya yol açabilir ve bu da, en iyimser bir ihtimalle geleneksel kemalist, yarı-devletçi sermayenin son derece zorlanması, hatta yağmalanması anlamına gelecektir. Sorun gelip burada düğümlenmektedir. Gündeme gelen çatışmaların temelinde bu korkular yatmaktadır. Ancak yine de, bu korku RP'nin kurmaylarından kaynaklanmamaktadır. Onlar çoktan, daha seçimleri kazanmadan çok önce, kemalist devletin bölge politikalarına entegre olmuş durumdaydılar. RP, kemalist sermaye ile ilişkilere sahip olan farklı bir sermayeye dayansa da, esasta tamamına bir devlet örgütüdür. Hatta, henüz tamamen geleneksel kemalist devlet "çekişme"nin doğrudan denetiminde oldukları dönemde; polis, özel tim ve askerler içinde örgütlenmiştir. Yine devletin geleneksel hiyerarşisi içinde yerleri vardır. RP kurmaylarının, yani tabandan zorlayan islami kesime öncülük etmek durumunda olanların gerçek bir işlevleri de, zeminden yükselen toplumsal dalgaya karşı bir regülatör olmalarıdır. Görevleri, sisteme ve sahip oldukları sermayeye karşı gelişen toplumsal tepkiyi gerçek muhataplarına karşı değil, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı kanalizet etmektedir. Bu anlamda usta birer dalgakıran görevi görmeleri düşünülmüştür. Dikkat edilirse, daha önce İsrail'e karşı düzenli olarak geliştirilen protesto gösterilerinden eser kalmamıştır. Siyonist tehlike, artık RP için herhangi bir anlam ifade etmemektedir. Gerçekte de böyle bir tehlike Türk devleti için bir anlam ifade etmemekteydi, herhangi bir politik anlamı da yoktu. Tehlike, giderek Doğu'ya, öncelikle Kürdistan'a, ardından da anti-Amerikancı bir siyaset

izlediği sürece İran'a ve Ortadoğu'nun diğer diri güçlerine kayacaktır. Suriye ve Irak'ın durumları da, zaten daha öncesinden belirlenmişti. Onlar, başından beri Amerika'nın terör uygulanacak ülkeler listesine alınmışlardı. Kısaca, RP'nin, kendi tabanının ideolojik taleplerine göre politika yapmasının mümkün olmadığı artık anlaşılmalıdır.

RP, demek ki, devletin has örgütlerinden biridir veya daha geniş kapsamlı, biraz da Osmanlı'yı çağrıştıran bir devlet modeline sahiptir. Güncel politik taktikleri bu doğru ile çelişmez. Askeri kurmaylarla süren çatışması ise, bu yanıyla bir tür dânişikli dövüş olarak ele alınabilir niteliktedir ve halk muhalefetinin yolunu bulmaktadır. Çatışmanın temeli, Türkiye cephesinde ezilen kesimler ile orta sınıfların, geleneksel sermaye ile ilişkilerinden kaynaklanmaktadır. Fakat burada, incelik üzerinde durulması gereken nokta, ezilen kesimlerin ve küçük sermayeli esnaf kesiminin hedefleridir. Büyük ölçüde faşist, şoven propagandanın mutlak etkisiyle deforme edilmiş bu kesimlerin devrimci bir nitelikleri bulunmamaktadır. Gerçi Türk faşizmi her alanda Hitler faşizmini geride bırakmıştır, fakat Türkiye halkının şu anki durumu ile kristal geceler öncesi Almanya'nın durumu birbirine oldukça benzerdir. Hatta, Türk devleti, Hitler Almanyası'nın da tarihsel deneyimlerine sahiptir. Bu anlamda ondan bir adım ileride, ancak kendi ırkını bütün diğer kavimleri aşağılayarak yüceltme felsefesinden ise yoksundur; çünkü böyle bir ideoloji, Hitler ve Güney Afrika deneyimlerinden sonra itibar bulmamaktadır. İşte tam bu noktada, islami ideoloji devreyi kapatmakta ve faşist mekanizma bu tarzda kendisine göre daha sağlıklı işleyebilmektedir. TC buna zorunludur, çünkü saf bir ırkçılığı açıkça ve en etkili bir biçimde yürütmektedir. TC'nin kayıtdışı ekonomisi, uyuşturucu ticaretinden sağladığı sermaye bile uluslararası bir niteliğe sahiptir. Bunun bir gereği olarak da, geleneksel türden bir ırkçılığın zemini ortadan kalkmakta ve Refah tarzı bir gelişme zorunlu olmaktadır.

Bu durum, giderek şu anlama gelmektedir: MHP öncülüğündeki devletin en az bugünkü hükümet kadar bir faşizan kitle tabanına sahip olarak yönetimi açıkça ve seçime dayalı bir meşruiyet temelinde ele geçirmesi için, RP bir ara basamak olarak düşünülmüş olabilir. Nitekim özel savaşın DYP içinde yer alan en kanlı kurmaylarının RP'ye sarılması bunun bir göstergesidir. Yani RP liderliği bir hükümet, MHP liderliği faşizm için bir geçiş dönemini de ifade etmektedir. Nitekim daha Erbakan'ın başbakanlıktan istifa ettiği saatlerde MHP yetkilileri kendi iktidarları temelinde bütün sağ partileri, MHP'de birleşmeye çağırışlardır. Askerlerin buna nasıl tepki gösterecekleri sorulabilir. Birbirleri ile mücadele etme zorunda kalsalar da, birbirlerinden yaşımsal olarak fazla kopuk değillerdir. En iyimser ihtimalle, ordu nispeten farklı veya daha akılcı veya çokça sözü edildiği gibi *Lebed*

● Egemen olunmak istenen bütün bir Ortadoğu vardır.

Ne kadar gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ayrı bir konudur, ancak hayal olarak nitelenen, Ortadoğu'yu Türk-İsrail kısırcıyla dize getirmektir. Yeryüzünün en devrimci, en hareketli halk potansiyelinin bulunduğu bu coğrafya, emperyalizm için son derece önemli bir tehdittir ve ezilmek istenen buradaki devrimci halk potansiyelidir. "

türü bir siyasal çizgi izlemeye çalışsa bile, MHP ve RP önderlikli faşizan eğilimin sahip olduğu sermaye ve kitle gücü, hatta silahlı milisleri, özel tim ordulaşması, yine Özel Harp Dairesi çizgisinden aldıkları kuvvet; karşılarında önemli bir güçtür. Türk genelkurmayının böyle bir iç savaş olasılığını göze alabilecek durumu olabilir mi, veya kendi beslediği özel harp düzenlemesini kolayca tasfiye edebilir mi? Bu sorunun cevabını önümüzdeki süreç giderek berraklaştıracaktır. Daha şimdiden, kemalist ordunun tarihsel olarak bittiği, kendi ideolojisini bile korumaktan, savunmaktan aciz olduğu ortaya çıkmıştır. Bu nedenle, eğer ta-

raf olarak kabul edilseler dahi, bu tarafların birbirlerine dönüşmeleri, güçlü olan eğilimin diğerini içermesi, soğurması kaçınılmaz olabilir. Yine de bugün, zorlama da olsa bir denge durumundan da söz edilebilmektedir. Taraflardan birinin arkasına bölgede toplumsal dayanaklara sahip bir gücü alması durumunda bu denge tamamen bo-

● Emperyalist sömürgecilik son derece büyük güçlüklerle karşı karşıyadır ve bazen

kendi kullandığı sosyal ve politik araçlar, tersten kendisini vuran silahlar olarak çalışabilmektedir. Türkiye'de orta sınıf ve küçük esnaf sermayesi ile kayıtdışı ekonominin üzerinde gelişen yeni faşist karakterli sermaye ile askeri sermayenin yaşadığı çelişkiler, bunun en çarpıcı örnekleridir. Her iki odağın da sermayeleri uluslararası karakterdedir."

zulabilir. Bölgedeki en önemli etkin toplumsal güçler ise, PKK ve İran'dır. Fakat aynı güçler, bir devlet olarak TC'nin köktenci bir tarzda çalıştığı güçlerdir. TC sistemi içinde yer alan herhangi bir kanat, ordu veya RP, geleneksel varlık tarzlarından köklü bir biçimde ayrılmadan, radikal bir yönelimle tümüyle yeni bir varoluş tarzını göze almadan, bu güçlerle bir araya gelemezler. Durumları, özellikle RP'nin kendi zeminini oluşturan kitlelerin istemleri karşısında, öz varlıklarına, varlıklarının esasına ilişkin bir çelişki, bir paradoks içermektedir.

Uluslararası alanda ise, İsrail-ABD-Türkiye bağlantısı yeni bir şey değildir. Yüzyıllık tarihsel bir ittifaktır. Bu ilişkinin kökleri, Türkiye'nin NATO üyeliğinden de öncelere uzanır. İsrail-Türkiye kelepçesi, Ortadoğu coğrafyasının bileklerine daha bu devletlerin kuruluş aşamalarından hemen sonra geçirilmiştir. İsrail'in Kürt asıllı Savunma Bakanı **Mordekhai** şöyle diyor: "İsrail, küçük bir ülke olmakla beraber onun da birtakım teknolojik, bilimsel yetenekleri mevcuttur. Bunları birleştirerek, iki ülke - Türkiye ve İsrail- halklarının menfaatleri çerçevesinde çok iyi neticeler almak mümkündür. Şimdi belki biraz hayali gözükecek bir şey söylemek istiyorum: Bence Türkiye ve İsrail, büyük bir köprünün iki ayağıdır. Bugün bu iki ayak arası tamamıyla dolu değildir. Fakat çok uzak olmayan bir gelecekte bu köprünün tamamen dolarak bütün Ortadoğu'yu kaplayacağına inanıyorum." Anlatılmak istenen hayal bellidir: Egemen olunmak istenen bütün bir Ortadoğu vardır. Ne kadar gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ayrı bir konudur, ancak hayal olarak nitelenen, Ortadoğu'yu Türk-İsrail kısırcıyla dize getirmektir. Yeryüzünün en devrimci, en hareketli halk potansiyelinin bulunduğu bu coğrafya, emperyalizm için son derece önemli bir tehdittir ve ezilmek istenen buradaki devrimci halk potansiyelidir. Kurulmak istenen köprünün en temel ayakları, Kürdistan'ın orta yerine kurulmak istenmektedir. Böylece, bir yandan sözümona "Büyük Türkiye" için son derece elverişli bir adım atılmış olacak; öte yandan İran ile İsrail arasında Kürdistan toprakları üzerinde ve belki de Doğu Kürdistan topraklarını da içeren aşılmaz bir set kurulacak, yine Suriye Kuzey'den ve Güney'den boğucu bir kısırcaya alınarak nefessiz bırakılacak ve

raf devreye girmektedir. ABD-İsrail-Türkiye ittifakı, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin kendi faşizan planları önünde durduğu ve engeli, çok yönlü girişimlerle aşmaya çalışmaktadır. Bir yandan -çeşitli uzantılarını da kullanarak -bu ittifaka uyum sağlamaya çalışırken, öte yandan son derece askeri olarak yüklenmektedir.

Ancak her şey, bu ittifakın esasta bir çıkamaz olduğunu ve eğer Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi askeri ve siyasi olarak yeni bir atılımı gerçekleştirebilirse, bu türden bina edilmek istenen bir Ortadoğu köprüsünün daha kurulmadan İsrail, Türkiye ve ABD'nin başına yıkılacağı; sadece Kürt halkı değil, bölgedeki diğer birçok halk hareketi potansiyellerini arkasına alacak olan hareketimizin erken ve nihai zaferini getireceği göstermektedir.

Yukarıda değinilen noktaları kısaca bir kez daha özetlersek:

● TC içinde geleneksel kemalist sermaye ile savaş koşullarında gelişen yeni sermaye arasındaki çatışma, PKK tarzı devrimci müdahale için elverişli bir zemin sunmaktadır.

● RP, PKK öncülüğünde gelişen mücadeleye karşı temel görevleri dışında, İran'ı emperyalizme kesinlikle bağlamak için bir köprü görevi görmektedir. ABD Savunma Bakanlığı Müsteşarı **Jan Lodol** ve ABD Dışişleri Bakanlığı Güney Avrupa Direktörü **Carey Cavanaugh**'un Çevik Bir ile yaptıkları bir görüşmede ABD'nin Refah Partisi'ne yönelik görüşlerini şöyle aktarıyorlardı: "ABD, İran'da Rafsanjani'ye göre daha ılımlı olan Hatemi'nin ardından Türkiye'de de RP'nin varlığını sürmesinden yana. Çünkü ABD bölgede ılımlı bir İslam modelini istiyor."

● Türkiye'de, özellikle DYP ve MHP öncülüğünde; kişiliksizleştirilmiş, parçalanmış kitlelere dayalı Hitler tipi yayılmacı bir faşizmin hazırlıkları yapılmaktadır. Bu hazırlık, devlet çerçevesi dahilinde bir iç savaşı şimdiden göze almış durumdadır.

● TC'nin bütün bu durumu, partimiz öncülüğünde geliştirilen savaşın daha üst bir düzeyde geliştirilmesi ve bölgede diğer halkların ve anti-faşist güçlerin kendi aralarında ve halkımızla bir ittifak geliştirmeleri için son derece uygun bir döneme işaret etmektedir.

Bunlar biraz da genel doğrulardır. Genel emperyalist bunalımın ve Ortadoğu'da tıkanmış bazı tarihsel süreçlerin zorlamasıyla ortaya çıkan toplumsal sancılıların etkin bazı görünümünü ifade etmektedir.

Sözünü ettiğimiz planlamalar doğrultusunda ABD, Ortadoğu'ya müdahale edilecek veya en azından bölgede bir denge-

kün görünmemektedir. Çünkü Yeltsin iktidarı, ABD desteğine dayanan bir iktidardır ve bu durum, daha onun iktidara gelişinin ilk günlerinde her iki ülke liderleri tarafından açıkça dile getirilmiştir. BDT-Çin arasında geliştirilmeye çalışılan ilişkiler de, çok büyük bir anlam ifade etmemektedir. Hatta bunların, bir Amerikan etkisini BDT

üzerinden Çin'e taşımak gibi bir anlamı bile olabilir. Nitekim son zamanlarda Avrupa ve Amerikan basınında Çin'deki bazı uygulamalara ilişkin sürdürülen karşı propagandalar, buradaki toplumsal sistemle oynamak ve çökertilmek istendiğini göstermektedir. Bu yayınlar, istihbarat örgütleri ve pratik kontra faaliyetlerinin basit bir tamamlayıcısı olarak görülmek durumunda dırlar. Bu türden bir operasyon, en azından karşı tarafı hareketsiz bırakmayı, felçli bir durumda tutmayı hedeflemektedir.

Ortadoğu ve Kürdistan momentü üzerinde etkide bulunabilecek tüm güçler, ABD-İsrail ve Türkiye ittifakıyla durdurularak, bölge tamamen bu güçlerin denetimine alınmak istenmektedir. Nitekim Güney Kürdistan'da yürütülmekte olan işgal hareketi bunun somut bir gerçekleşmesi ve ilk adımınıdır.

Ne olursa olsun, bu onların isteğidir. Bir de bunun karşısında, uluslararası alanda müttefik edinebileceği bütün güçler felçli bir duruma düşürülmüş de olsa, hatta kendi içinde son derece etkili bir ihaneti de barındırsa, direnecek olan halklar vardır ve bunların başında Kürt halkı gelmektedir. Üstelik bu halk, kendisini bu türden bir emperyalist kuşatmanın her türlü saldırı taktiklerine karşı mükemmel donatmış, siyasal, askeri ve sosyal olarak belli bir planlamaya sahip bir PKK hareketinin öncülüğüne sahiptir ve tek şansı da budur. Nasıl?

Ne kadar güçlü, son derece mükemmel donatılmış, hatta dünyanın en büyük ordularına sahip olurlarsa olsunlar; halkımızın ve ülkemizin inkarına ve giderek yok sayılmasına yönelik planlamalar içinde bulunan son dönemin açık müttefikleri, Türkiye-İsrail ve ABD, gerek tarihsel olarak, gerek toplumsal olarak halkımız karşısında yenilmeye mahkumdurlar. Saldığı gibi en önemli avantajları, çok büyük ordulara sahip olmaları değildir. Büyük ordularla hareket etmek zorunda olmaları; biraz zorlayan bir gerilla mücadelesi ve halk savaşı karşısında kendileri için bir dezavantaj haline gelecektir. Savaşı sürdürmek, savaş uzadıkça kendi zararlarına olacak, sonuçta da kendileri açısından en beklemedikleri bir anda yenilgiyi beraberinde getirecektir. Zaten, içinde bulunduğumuz günlerde ortaya atılan kirli ittifakın da öyle uzun ömürlü olmayacağı çok açıktır. Bu biraz da son umutlarıdır. Birtakım modern teknolojik aksam ile İsrail'in Filistin mücadelesi karşısındaki tecrübelerinin Türk devletine aktarılması sözkonusu olsa da, yeni bir ittifak söylemi daha çok politik bir gösterebilir ve hiç de yeni bir durum değildir. İsrail, daha bu savaşın başından beri TC'yi son derece etkin bir tarzda desteklemektedir. Şu anda uçuşunun kenarında olan TC'dir. İç çelişkiler, rengi ne olursa olsun yaygın halk muhalefeti, siyasal karışıklıklar, kaosa dönmüş ekonomik yapı; bütün bunlar TC'nin çöküş işaretleridir ve bunun bir gereği olarak da, yine dünyanın iki süper gücü tarafından, biraz da umutsuz bir tarzda, son bir hamleyle desteklenmeye çalışılmaktadır. Partimizin kendini neredeyse yirmibeş yıllık savaş pratiği içinde kanıtlamış tarzı ve bunun örgütsel, askeri ve politik gereklerinin belli ölçüde yerine getirilmesi karşısında, yine bu savaş karşısında uçuşunun kenarına getirilmiş bir TC sömürgeciliğinin fazla bir şansı yoktur.

Kürdistan'da Barzanicilik

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş ile İbrahim Ahmed'in yaptıkları söyleşi –II

Abdullah Öcalan: Zaten Barzani'nin siyasette bilgisi zayıftır. Yine milliyetçilik yönü de zayıftır. Kürt toplumunda bir ses anladığına inanmıyorum? Kürt toplumu hakkında bir şey bilmiyor. Belki dini bazı şeyleri biliyordu. Kluvallah gibi.

İbrahim Ahmed: Barzani Süleymaniye'ye gelince bütün dini bilgisini Şeyh Baban Ali'den alıyordu. Bir de, bir-iki dil biliyordu.

Abdullah Öcalan: Barzani mi? Dil bilmek fazla mesele değildir. Sanırım İngilizce de biliyor.

İbrahim Ahmed: Barzani Rusya'ya ulaşınca mahiyetinin dağıtılmasında, sadece Rusya'nın değil, kendisinin de suçu var. Bir Sovyet subayı Azerbeycan'da bunları karşılarken kendisine "İngilizce biliyor musunuz?" diye sorunca, kendisi de "Rusya'da gerek yoktur. Ben ABD konsolosluluğuna İngilizce bir mektup yazacağım. Daha önce Tahran'da bize söylemişlerdi. O zaman Tahran'daydık, dünya nasıldır bilmiyorduk. O zaman ABD bize fırsat versin. Şimdi Amerika'dan ve çevremdeki birkaç kişiye, yakınıma mültecilik hakkını vermesini isteyeceğimi" diyor. Bu yüzden Stalin de kızarak onları dağıttı. Molla Mustafa'nın başka devletlerle olan ilişkilerini Sovyet casusları öğreniyor ve hükümete bildiriyorlar, hükümet de bu tavrı göstermek zorunda kaldı.

Abdullah Öcalan: Burada önemli olan ve açığa çıkan, siyasi görüşünün çok dar olduğudur. Birkaç İngilizce kelime öğrenmek istemesinin sebebi, Amerika'ya hizmet içindir. Buna işaretler. Bu süreçte dili öğrense de bir şeyler yapmak için değil, kölelik içindir. Sovyetleri tanıma diye bir şey de yok. Kattiyen Sovyet'i tanıma yok. Stalin bakmış ki, adam Amerika'yı arıyor o zaman dağıtmıştır. Bu bir gerçektir. Diğer taraftan da siyasi değil, bilimsel değil ve yüreğinde Kürt ulusu diye bir şey yoktur. Bütünüyle aşiretçilik yönü ağır basıyor. Hatta aşiret bile değil, aileciliktir. O ve çocuklarının anlayışı da budur.

İbrahim Ahmed: Biz İran'dayken, Barzani bazı güçlerini İran sınırındaki Pencevi bölgesine getirdi. Niçin getirmiş diye araştırınca, ortaya şu çıktı: Adam sınırda bizim geçmemizi bekliyor. Sınırdan

"Barzani nedir?"

Büyük bir aşiret kişiliği yok. Örneğin, Mahmut Berzenci büyük bir aşiret reisidir.

Yine Bedirxan bey devlet gibi bir ağıdır. Şeyh Sait büyük bir melleidir. Bir İslam düşünürüdür. İslam ümmetçiliği içinde, milliyetini inkar etmiyor, dürüsttür. Kemalizme karşı çıkıyor ve doğru bir tavrıdır. Barzanilere bakalım; Barzani'nin bunlarla ilgisi yoktur. Bir ağa bile değildir."

sizin çocuklarınızın bizim gibi Barzani olmasını istiyoruz. Karısı kaçırılana yüz dinar, kızı kaçırılana da elli dinar vermeye hazırım" diyor. Bu şahısta Barzani'nin divanından çıktıkdan sonra şöyle diyor: "Biz çok kötü de olsa bir Türk'ün ardında yürüyelim, fakat Barzani'nin peşinden gitmeyelim."

Abdullah Öcalan: Burada başka bir şeyi ispatlıyor: Ailecilik. Ailesi çok düşmüştür. Her zaman Barzani'lerin çoğalmasını istemiştir. Hatta çevresine "gidin peşmergelerin, köylülerin kadınlarını kızlarını alın" diyor. İnanıyorum ki, şimdi de bu devam ediyor. Bu çok geri bir ideolojidir, -bir klan ideolojisidir. İnsan topluluğu oluşmadan önce böyle aileler oluşuyordu. Çok geri ve hiç düşünme nedir bilmiyorlar. Bu kişiliğin ne köleci toplumda, ne feodal toplumda, ne de kapitalist toplumda yeri vardır. Bu kişilikte çok yalnızlık vardır, -hem de gericidir. Başka bir şey daha var; adam peşmergelerin yaptığı iyidir derken, hatta para teklif etmesi, "Barzani ailesi çoğalsın, çevresi çoğalsın" demesi, ne aileciliktir, ne aşiretçiliktir, ne ağalıktır, ne de meliklik. Bu Barzaniciliktir! İçerde herkesle oynuyor. Barzaniler dışında ki, -bunlarda aşiret değil, ailedir kim varsa sonuna kadar herkesle oynuyor. Komployla, parayla, fırsatçılıkla, -nasıl dersene, öyle bu işleri yapıyor. Devletler üzerinde oynuyor. Devletlere çok dikkat ediyor. Daha çok, büyük devletleri dinliyor. İşte, şu devlette ne oldu diye pür dikkat kesiliyor. Bahsettiğiniz gibi devletleri çok dikkate alıyordu. Devletler bir şey söyledi mi, ilk adımı kabul etmekte. Sürekli güçlünden yanadır. Örneğin, İran güçlüdür anlamayı "boz" diyor, hemen bozuyor. Güçlü devletlerin dediğini yapmaka, kendini güçlü kılmakta ve her yolu mübah görmüştür. Ailesinin hizmetinde olan her şeyi kabul ediyor. Hatta para bile veriyor. Yok eğer ailesinin hizmetinde değilse suçsuz yere insanları bile öldürebiliyor. Barzani'nin insanları öldürme konusu üzerinde de durmak gerekir. Öldürmeler ulusal bir suçtan değil, parti suçundan da değil, kendi ailesine zarar verdiği için suçsuz yere insanları öldürüyor. Bu oldukça ilkel ve klan ideolojisinin yaklaşımıdır. Birisi o klanın veya kabilenin mensubu değilse derhal öldürecek, -sonuna kadar öldürecek. Bu çok kötüdür.

Şimdi, bu durumları nasıl göremediniz? Bu kişiliği nasıl tahlil edemediniz? Barzani bir ailedir. Çok geri ilkel bir kişiliktir. Toplum oluşurken klan, kabileler oluşuyor. Bunlar da Kürdistan'da kendilerine kabileler yarattılar. Dışardan bunlara güç vererek yürütüyorlar. 21. yüzyılda, bu Kürtler için ne anlama gelir? Bir kabileyi getirip Kürtlerin başına önder yapıyorsunuz. Bu Kürtleri bitirmek demektir. Kürtlerin ölümü bu önderlik yüzündendir. Siz diyorsunuz ya; biz bilimsel olarak meseleleri çözelim. Adamda siyaset yok. Şimdi 1942'lerde Stalin hiç böyle bir şeyi kabul eder mi? Elbette, Stalin seni tasfiye eder. Yani siyaseti sıfırdır.

İbrahim Ahmed: İnsanlık ruhu da yoktu Barzani'de. Örneğin, dayısı ve onüç çocuğu için öldürme emri veriyor. Bir çocuk altı yaşında, o da vuruluyor.

Abdullah Öcalan: Bunun bir sebebi var mıydı? Mesele, sadece Barzani'nin kabile bakış açısından başka bir şey bilmemesidir. Aşiret büyüktür. Kabileler büyüyor, yüzyıl sonra aşiret oluyor. Aşiretler büyüyor, birçok aşiret bir araya gelerek halkı oluşturuyor. Halklar, birçok aşiretin bir araya gelmesiyle, aynı dil, aynı kültür üzerinde oluşur. Halkların oluşması epey zaman alır. Halkların sonucunda ulus

meydana gelir. Ulus, toprak bütünlüğüne ve birliğe dayanır.

Şimdi, burada Barzani nedir? Aşiret yanı, büyük bir aşiret kişiliği yok. **Mahmut Berzenci** büyük bir aşiret reisidir. Yine **Bedirxan** bey çok büyük, devlet gibi bir ağıdır. **Şeyh Sait** büyük bir melleidir. Bir İslam düşünürüdür. İslam ümmetçiliği içinde, milliyetini inkar etmiyor, dürüsttür. Kemalizme karşı çıkıyor ve doğru bir tavrıdır. Barzanilere bakalım; Barzani'nin bunlarla ilgisi yoktur. Bir ağa bile değildir. Bedirxan bey bilinçli bir ağa, ailesi, çocukları kültürlüdürler. Hatta birçok kitap çıkarmışlardır. Bu, toplumsal, siyasal yönden ilerici olmalarından kaynaklanıyor. Peki, bu aileden büyük kişilikler çıktı mı?

Şeyh Sait melleidir, ama dürüst bir melleidir. O da nakşidir. Şimdi oğlu var, çok biliyor. Bunlardan bin kat daha siyasi-dirler. Tahlil etmekte çok güçlüdürler. Barzani'de mellelik yok, aşiret yok, ağalık yok. Yani melleliğin esaslarını bilmeyen biri Kürdistan'a önder oldu. İşte, "Gidin köylülerin kadınlarını, kızlarını alın" diyor. Çocuk peydahlansın, Barzani'ler çoğalsın diyor. Para da veriyor, oysa aşirette bu yoktur. Bir aşiret reisinin aşireti için bunu yapması mümkün mü? Hayır, aşirette yapamazsın, ağalıkta yapamazsın, meliklik hiç yapamazsın. Bu klanların kanunudur. Dörtbin yıl önceki ataeril dönemin gerisinde olan bir kanundur. Burada beş yaşındaki bir çocuğun suçu nedir? Adamda vicdan yok, bu bir ideolojidir. Barzani birçok kişiyi kendisi öldürdü, birçok aşireti talan etti. Bu ideolojiye göre; kendi ailesi, klan dışında olanların yaşam hakları yoktur.

Kürtler ne tam ağalığın himayesine girdiler, ne de aşiretler konfederasyon birliği oluştu. Eskiden, Medler zamanında bu gibi şeyler vardı, ama yıkıldı. Hz. Muhammed gibi biri de çıkmadı. Barzani bir peygamber gibi yapabilir mi? Ama kendisini peygamber, Allah ilan etmiş. Oysa peygamberler böyle değildiler. Bir sahte Allah, sahte peygamber Kürtlerin başına geçmiş, reformist bir Kürt önderi olmuş.

Sahte Allah'lık ve peygamberlik, dörtbin yıl önceki aşireti, aileyi esas aldığı ve şovenist olduğu için bir şey yapamadı. Kim buna yardım ediyorsa o da sahtedir. Şimdi, Barzani'ye büyük bir melle de denilemez. Bunları söylerken, onun düşüncesine düşmanlık yapıyor, onunla siyasal mücadele ediyorum, yoksa Barzani'yi bir ideoloji anlamında değerlendirmiyorum. Barzani'yi tahlil ederken bir gerçeği ortaya çıkarıyoruz. O, bir aşiretin önderliğini, aşiret reisliğini yapacak gücü yok. Bir önder vicdan sahibi olmalı, oysa bunun vicdanı yoktur. Melleliği sahte, ağalığı sahte, peki neden kendini Kürtlerin önderi yaptı? Bunun üzerinde durmak gerekiyor. Kürdü anlamıyor. Örneğin, Arap aşiretleri var; çok asilirdir. Kavmiyetlerine bağlıdır. Şimdi Kürtlerde bu da yok. Kürtlerde iktidar olma duygusu gelişmiştir. Bu yüzden de parçalanmışlardır. Barzani bir ekoldür. Kürt dindarları neden sahtedir? Çünkü düşmanlarını uyguluyorlar. İslam dini İran'da, İran halkının çıkarları doğrultusunda Şiilik diye örgütlenmiştir. Yine Türkler İslamiyet ve Türklüğü birleştirerek, büyük devletler kurmuşlardır. Kürtlerde ise tam tersi bir durum ortaya çıkıyor; yabancılarla hizmet etmekte vardır. Din insan için vardır. Ama Kürt böyle düşünmüyor; Kürt din için vardır, felsefesi hakimdir. Bu nedenle, Kürtler Türk ve Arap sultanlarının, Farsların hizmetinde olmuşlardır. Oysa isteselerdi ordularını dahi kurabilirlerdi. Kanımca Bedirxan Bey'in ulusal yönü

var, bir şeyler yapmak istiyor. Yine **Ehmedê Xani**'nin felsefesinde, Kürt ulusunu birleştirmek istiyor, bundan dolayı ulusallık yönü ağır basıyor. Belki Bedirxan Bey döneminde büyük bir adım atılabilirdi. Şeyh Sait başarıya ulaşıyaydı, Kürtler leyhine bir adım atılabilirdi. Eğer başarsalardı bunu yapmaya mecburdular, ama düştüler.

Diğer bir durumda, sanırım Avrupa'daki kardeşi Dilşat söylemiş; "Kürtlük iyidir, ama bu söyledikleriniz, Mesut'un ayakları altında bir bez parçası gibidir." Bir bez parçası ne anlama geliyor? Ayakları altında ne demek? Böylesi Kürtlüğünüz batır. Şimdi, köle olmasaydı, Barzani önderliği olmasaydı kabul ederdik. Al sana bir bez gibi ayağını temizle, derdik.

Halkın her şeyine el atıyorlar. Zorbalık yapıyorlar. Biri kadınlara el uzatmayı 'Barzaniler çoğalıyor' diye onaylar, diğeri ise Kürtlük 'Mesud'un ayağı altında bir bezdir' der. İşte, halkın değerini böyle biliyorlar. Eğer önderlik böyleyse, halk böyle değerlendiriliyorsa, orada ulusallık biter.

Diğer bir husus ise ticaret meselesidir: Eğer bir aydınsan seni satın alır. Neden? Halkla ilişkilerini sağlaması için. Eğer güç sahibiyse seni satın alır, güç sahibi olmak için, destek almak için. Diplomat mısın, dil mi biliyorsun; seni satın alır, ABD ile başka devletlerle ilişki kurabilmek için.

Barzani aileciliği, Barzani ideolojisi Kürt halkının parçalanmasına neden oldu. Hain olup olmaması bizim için önemli değil. Engel oluyorsa fark etmez. İhanet de fazla önemli değildir. Otuz, kırk, hatta yüzyıllar öncesinin bir kabile reisini kendine önder yapmışsın, devlet olmak mümkün mü? Mümkün mü, ulusal kutuluş sağlamak? Hayır. Kendisinde bir devlet düşüncesi, bir halk fikri yok. Aşiretsel düşünce yok, dini düşünce yok, hiçbir şey yok. Düşündüğü tek şey, ailemi ne kadar genişleteceğimdir. Her şey benim için, diyor. Ailesi ne kadar büyürse o kadar önderlik yapıyor. Sadece Barzani'de değil, bu Kürt toplumunun karakteristik bir özelliğidir.

İbrahim Ahmed: Kürdistan kurtuluşu, kişinin sadece ülkeye bağlılığı ile olur. Başka bir şeyle olmaz. En büyük sevgi ülke sevgisidir. Kürt kadını, erkeğini, çocuğunu çoğaltmak demek, köle sayısını çoğaltmak demektir. Çünkü Kürt halkı zaten köledir. Biz sayıyı çoğaltırken, köle sayısını çoğaltmış oluyoruz. Bağlılık ülkeye olmalı, ülke kurtuluşuna olmalıdır. Ülkenin kurtuluşundan sonra her şeyi halledebiliriz. Asıl sevgi; bu köleleri özgürleştirmektir.

Abdullah Öcalan: Bundan dolayı sorunlar ağır. Bırakalım Barzani'yi PKK içinde de bu ağır bir sorundur. Herkes eskisi gibi yaşamak istiyor. Kızlar, erkekler bir anlık keyifleri için partinin düşmesini istiyorlar. Bir kadın için, ülke, parti ve savaş meselesi bir tarafa bırakılıyor. Kürdistan değil, hep bireysel öne çıkarılıyor.

Kadın nedir? Aileyle bağı nedir? Bu ailenin devletle ilişkisi nedir? Vardığım sonuç şu oldu: Eğer, ben eski Kürt erkekliğini, kocalığını, klasik erkekliği öldürmezsem, PKK'yi, Kürtlüğü yürütmem mümkün değil. Kadına karşı PKK'yi güçlendirmem gerektiğini gördüm. Eski kadın kanunlarını kırmazsak ne parti olur, ne de Kürtlük olur.

İşte Barzanicilik budur. Yine bırakalım Barzani'yi bir arkadaşımız, kardeşim Osman kaç tanesini etrafına toplamış bura ya getiriyor. Baktım ki, kendisi böyle şeyler yapmak istiyor. Ali Haydar Kaytan, 1980'lerde bunu yaptı, o ise 1990'da yapıyor. Baktım parti elden gidiyor. Diğer bir şey; arkadaşlığımı, kardeşliğimi anlamı-

yor. Halbuki ben isyanımın babaya, kardeşe, aileye karşı başladığını söyledim. "Ben savaşın içinde kaldım, adımlı herkes duymuş, büyümüşüm" diyor. Benim içinse "o nefes alamayacak durumdadır, zordadır" diyor. Gitti Barzani'nin denetimi altına girdi. Barzani ile ittifak geliştirmek istedi. Barzani de üzerinde oynamak istiyor. Biz uyarınca çok kızdı, "Neden ken-

"Barzani'de mellelik yok, aşiret yok, ağalık yok.

Yani melleliğin esaslarını bilmeyen biri Kürdistan'a önder oldu.

İşte, 'Gidin köylülerin kadınlarını, kızlarını alın' diyor.

Çocuk peydahlansın,

Barzani'ler çoğalsın diyor. Para da veriyor, oysa aşirette bu yoktur.

Birinin aşireti için bunu yapması mümkün mü?"

dimi büyütmemi istemiyorsun?" dedi. Yine evliliğe yol veren bir karar çıkarmak istedi. Eski Kürtlük kanununu dayatmak istiyor. Barzani bunu kandırmak istiyor. Kişiliğini çok güçlü görüyor. Barzani bunun için şöyle diyor, "Dünyada böyle bir şey görülmemiştir. Apo kardeşini öldürmek istiyor." Tabii ki, böyle bir şey yok. Biz parti meseleleri üzerinde duruyoruz. Biz ulusallığı güçlendirmeye çalışıyoruz. O da feodal, aile ilişkilerini dayatıyor. Hatta şunu diyor; "Türkiye'de bir kızkardeşimiz var, çağıralım gelsin." Bunu kadının kamufleji için yapıyor. Hemen tahlil ettik. Bu eski Kürt'tür dedik.

Osman böyle yapınca ben kendisine, "Kardeşliğin, arkadaşlığın eski toplum görüşüdü" dedim. PKK'de en büyük tehlikenin bu olduğunu söyledim. Çoluk çocuğun yeterli olduğunu, böyle çocuğun tıpkı çorak arazide yetişen domates gibi olacağını söyledim. Kurak arazide yetişen domatesin çekirdeği çok olur. Mamosta'nın dediği gibi, bu kölenin çoğalması demektir. Kölenin kıymeti yoktur.

Ali Haydar Kaytan çok dürüst bir arkadaşımız, söylediği bir şey vardı: Hz. İsa şöyle demiş, "Eğer İsa'yı seveceksen, kadını sevmeyi bırakacaksın." Oysa biz PKK'de sevme olayını geliştirdik. Sevmek, PKK'de büyümektir. Barzani'nin kabile, klan usulü büyümek değildir. Kahramanlıkla, ulusallıkla, yurtseverlikle, halk sevgisiyle büyümektir. Eğer kişi yurdunun hizmetindeyse, halkının hizmetindeyse bir değeri olur. Parti de ona değer verir. Onun için eski sevgi anlayışı, erkeklik anlayışı, büyüme anlayışı aşılsın, dedim. Bu büyük sevme olayı olduktan sonra tehlike aşılır. O zaman yurtsever olursun, general olursun, askerini sonuna kadar sevebilirsin. Agit olursun, sonuna kadar parti ile olursun. Aşiretçilik yoktur, ahbapçavuşluk yoktur, mıntıkacılık yoktur, ulusallık vardır. Partide aşiretçilik, mıntıkacılık olmaz. Partide halk, ulus, insanlık vardır. Bir de savaşta kahraman olmak vardır. Böyle bir Kürtlük yarattın mı, Kürdistan'ı kurarsın. Sen doğruyu hakim kıldın mı, kim ne derse desin, ne yaparsa yapсын artık doğrular yürüyecektir. Bu dört önemli hususu yaptın mı, zafer kendiliğinden gelir.

geçince bizi tasfiye edecek. Yine Pencevi mıntıkasının bir köyünde **Mustafa Mecit** adında biri Barzani'ye şunu söylüyor; "Önderimiz, sizin komutanlarınızın, askerlerinizin namusumuza, kadınlarımıza, kızlarımıza el atıyorlar. Siz ne diyorsunuz?" diyor. Barzani de onlara şöyle cevap veriyor; "Ne olacak yani, bir şey olmaz. Biz

Şimdi, Barzani neden bize karşı savaşıyor?

Hatta parti içinde de böyle bir mücadele var? Bu, eski toplumla yeni toplumun mücadelesidir. Yani sınıf savaşımıdır. Toplumunu yenileyeceğiz, yeni kişiliği yaratacağız. PKK'de bu yönde bazı adımların atıldığı kesin. PKK önderliğinin başarısı ve PKK üyeliğinin başarısı bu saydıklarıma bağlıdır. Diğer şeyler fazla önemli değildir. Yoksa kaç kişi bizi destekliyor, paramız ne kadardır, silahımız ne kadardır bunlar önemli değildir. İlişkilerimizin ne kadar olduğu da önemli değildir. Asıl önderlik çıktı mı, bunlar halolur.

Değerli Mamosta İbrahim, acaba 1975 sonrası için birkaç şey söyleyebilir misin? YNK'den bahsettiniz. Bu yeni bir süreçtir sanırım. Ulusal yanı olan, halkçı yanı olan, siyasal yanı olan bir süreç. Kendisi böyle bir oluşuma gitmeyi çok mecbur görüyor. Çok dar bir süreçte YNK önderliği ortaya çıkıyor. Bir yanda ABD, bir yanda Sovyet, bir yanda İran ve diğerleri, böyle bir süreçte ortaya çıkıyor. Şimdi bakalım YNK önderliği, feodal değil, aşiretsel değildir. İçinde yurtseverlik vardır. Sosyalizm, ulusallık vardır. Fakat hareketin sahası dardır. Barzani, YNK'yi Soran mıntkasına mahkum etmiş. İran rejimi bir yanda, Irak bir yanda, diğer yanda da komünistler vardır. Buradan günlük olarak taktik yürütmek zordur.

Kuzey devrimi olmazsa siz bir şey yapamazsınız. Ne kadar yapsan, doğru da yapsan Güney tek başına bir şeyler yapamaz. Siz bunları benden daha iyi biliyorsunuz. Bu bir gerçekliktir ve üzerinde derince durmak gerekiyor. Kuzey Kürdistan'da devrim bir karış ilerlerse, Güney'de beş karış ilerler. Kuzey'de devrim başarıya ulaşırsa, siz devletsiniz. Veya sonuna kadar başarı vardır. Bunlar doğru görüşlerdir. Artık Kürdistan'da ilişkiler gelişiyor, ittifaklar oluyor. Tabii bazı eleştirilerde oluyor. Eleştiri olmaz, sorunlar olmaz, çelişkiler olmazsa gelişme de olmaz. Kürt kişiliği yeni yeni yaratılıyor. Kürt ulusallığı, demokrasisi yeni yeni inşa ediliyor. Bunlar önemli noktalar. Ben "birati" kelimesinden pek hoşlanmam. Her şey kardeşlikle de çözülmüyor. Birliktenlik, mücadelede şartlar da vardır, savaş da vardır. Hangi süreçte dostluk kuracaksın, hangi süreçte savaşacaksın, bunu iyi bilecektir. Yurtseverlik yanı üzerinde iyi duracaktır. Yine soruna "Birakuji" gözüyle bakılmamalıdır. Sorun ulusal toplumsal bir sorundur. "Birakuji" olmaz denmemelidir. Bazen sonuna kadar ittifak kurulur, bazen de ittifak kurmak zarar verir. Halkın çıkarına göre değerlendireceksin. Bazen ittifak hepimizi güçlendiriyor, Kürt halkını güçlendiriyor. Bazen de Barzani'nin diğer devletlerle yaptığı ittifak Kürt halkını düşürüyor. Örneğin adam şunu diyor, "Ailemden önce siz ölün", "ben ve ailem" diyor, başka bir şey demiyor.

Senin devletlerle ilişkin bütün halkın çıkarına olmalıdır. Ne yapacaksın kendi çıkarlarını, ilişkiler tüm halkın çıkarına ise doğrudur. Biz burada Kürt ulusunu yaratıyoruz. O zaman her şey onun çıkarına olacaktır. Bu ilişkiler sadece Kürt halkının yararına da değil, tüm halkların yararına olmalıdır. Biz de ilişkiler geliştiriyoruz, ama bu ilişkiler Kürt halkının hizmetine giriyor. Bu ulusal kongrenin yürümesi demektir. Ulusal kongre neyin üzerinde duracaktır? Kürdistan stratejisi üzerinde duracaktır. Kürdistan tarihi, milli tarih üzerinde duracaktır. Cahşlığın, ağalığın, aşiretçiliğin, melleliğin tarihi üzerinde değil, bir halkın tarihi üzerinde duracaktır. Mele çıkmış, emir çıkmış, ağa çıkmış, ama düşünceleri çok dardır. Her biri bir parçadan çıkmış uluslaşmamışlar. Kürt halkının tarihi olmuş mu? Hayır, daha olmamış. Yeni yeni oluşuyor. Ulusal kongre nedir? Kürt halkının çıkarlarını bu kongre belirleyecek ve savunacaktır. Daha önce Kürdistan'da beylikler, emirlikler oluşmuş, ama tarihimiz oluşmamıştır. Neden düşüncemiz dardır? Herkes kendini Kürdistan'ın merkezi olarak görüyor.

Dörde bölünen bir Kürdistan ve ayrı ayrı merkezler ulusallığın önünde engeldir. Bir halk can gibi, bir vücut gibidir. İşte, bu vücuda bir beyin lazımdır. Şimdi kimse Kürtleri inkar edemez. Bir halk olarak vardır, ama beyinleri yani onları yönlendirecek tek bir merkezleri yoktur. Ya da bazı çocuklar olur çok şımarıktırlar, her biri bir ses çıkarır. Şimdi durum bundan ibarettir.

İşte bu nedenlerden dolayı, birlikte çalışmamız ulusal kongreyi oluşturmak içindir. Kürtler için bu bir beyin işlevi görecek. Bu halkın dünyadaki çıkarları nelerdir? İçerdeki çıkarları nedir? Kürt halk-

"Ulusal kongreye
ne kadar şahsiyet,
parti varsa, aralarında
çelişkiler de olsa, görüşleri ayrı
da olsa gelmeleridir. Yurtsever
insanlar da
içinde yer almalı.
Kimseyi ihmal etmemeliyiz. Bu
kongrenin bir görevi de, ideolojik
ayrılıkları
en aza indirmek ve birbirine yakınlıktır.
Onları bir araya getirmeli
ve aralarındaki çelişkilere bir çözüm
getirmeli."

(İbrahim Ahmed)

kının çıkarları ve dünyaya yararı nedir? Bu stratejik bir sorundur. Ancak stratejinin belirlenmesiyle netlik kazanılır. Strateji milli bir meseledir. Askeri bir güç değildir. Siyasi bir mesele değildir. Kongrede karar çıkarın veya karar yapın. Kürt meclisi veya diğer adıyla ulusal Kürt birliği. İster küçük, ister büyük -yerinde ve bağımsız kararlara ulaşmalıdır. Alınan kararlar Kürt halkının kararları olacaktır. Bu kararlara karşı çıkan Kürt ulusuna düşmandır. Dost olan Kürt ulusunun çıkarları doğrultusunda olmalıdır. O zaman kimin desteklediği, kimin karşı çıktığı ortaya çıkacaktır. Kararlara ulaşılacak ve bu kararlar hayata geçirilecektir. Kararların hayata geçirilip geçirilmediğini denetleyecektir. Kararlar alındıktan üç ay sonra toplantılara başlayacaktır. Ulusal kongre toplantısında kararlar alınacaktır. Bu kararlar hayata geçirilecektir. Yapıldı mı, yapılmadı mı denetlenecektir. Kürdistan ulusu için kongre gereklidir. Ulusal kararlar gereklidir ve bu kararların hayata geçirilmesi için bir askeri güç gereklidir. Burada herkes karar alacaktır. Kimse ben önderim demesin.

Eğer herkes "önderim" derse, birlik olmaz, karar almak için destek olunamaz, ulusal bütünlük sağlanamaz ve hareket yürüyemez. Halka zarar verir ve o zaman aşiretçilik güçlenir, bölgecilik güçlenir, düşman kişiliği güçlenir. Sonuç, her şeyin tekrar elden gitmesi demektir. Bu nedenle diyorum ki, bu birliği bütün Kürdistan'daki köylere kadar yaymak gerekir. Herkesin kendi istemi doğrultusunda hareket etmemesi için askeri bir güç olmalıdır. Bu tedbirler alındıktan sonra ulusal mücadele başarıya ulaşır. Dört parçadaki insanlarımız da bunun içinde yer alır ve ulusal birliğe kavuşmuş olur. Şimdiye kadar çıkan yetmezliklerin önu de alınmış olur. Mamosta siz bu işleri daha iyi biliyorsunuz. Bu sizin de isteminizdir. Bu konuda ne diyorsunuz?

İbrahim Ahmed: Böyle bir toplantı, ya da ulusal kongre Kürt halkı için çok doğru ve çok önemlidir. Kürt halkının temsilini yapma, sesini duyurabilme, dışarıyla ilişkilerin geliştirilmesi ve Kürt halkının çıkarlarına karşı olan, düşkün ve muğlak olan şeylere karşı olabilmek açısından ulusal kongre bir gerekliliktir. Böyle bir kongre, Kürt partileri, örgütleri arasında arabuluculuk yapma, görüşlerini birbirine yakın-

laştırmak, ilişki kurma, sorunları çözme açısından da önemlidir. Hem dışarıda, hem içeride Kürt ulusunun temsilciliğini yapmalıdırlar. Stratejik rollerini oynamaları gerekir. Kürtler için otoriter bir güç olmalıdır. Kürt halkının çıkarları doğrultusunda aldığı kararları hem yürütmesi, hem de korumaları gerekir.

Gördüğüm en önemli eksiklerden biride; Kürt halk hareketlerinin 1940'tan beri böyle bir oluşumdan yoksun olmalarıdır. Şimdi, zamanı gelmiştir, acilen üzerinde durmamız gerekir.

Abdullah Öcalan: 1940'larda böyle bir kongrenin oluşturulmaması büyük bir yetmezliktir, Kürt ulusal hareketleri için.

İbrahim Ahmed: Kürt halkının düşmanları 1937'de Sadiabat'ta kendi aralarında anlaşma yaparken, o zaman Kürtler de böyle bir şey düşünüp; Kürt örgütleri, hareketleri, aşiretleri, önderleri toplanıp, düşmanın bu ittifakına karşı, bir Kürt birliği oluşturulmalıydılar.

Abdullah Öcalan: Evet, bu büyük bir yetmezliktir.

İbrahim Ahmed: İmkanlar varoldukça acele etmemiz gerekir.

Abdullah Öcalan: Geciktirmek iyi değil. Ne kadar şahsiyet varsa, ne kadar aşiret sahibi varsa, ne kadar parti varsa hepsi gelsin. Aramızda ne kadar çelişki varsa, yine de gelsinler. Kendini Kürtlikle uğraşır hissedenden biri varsa o da gelsin.

İbrahim Ahmed: Kesinlikle görüşünüzü paylaşıyorum. Şimdi yapılacak olan; ulusal kongreye ne kadar şahsiyet, parti varsa, aralarında çelişkiler de olsa, görüşleri ayrı da olsa gelmeleridir. Yurtsever insanlar da içinde yer almalı. Kimseyi ihmal etmemeliyiz. Bu kongrenin bir görevi de, ideolojik ayrılıkları en aza indirmek ve birbirine yakınlaştırmaktır. Onları bir araya getirmeli ve aralarındaki çelişkilere bir çözüm getirmeli.

Abdullah Öcalan: Eğer amaç özgürlüğe, ulaşmak için de taktik bu ise, o zaman tüm partiler, tüm ileri gelen kişiler, hatta tüm yurtsever aşiretler buna katılmalıdır. Kendi kaderi hakkında karar sahibi olmalıdır. Meclis olmadan kimse bize bir değer vermez. Meclis olmadan bize büyük bir gözle bakılması mümkün değil. Bu eksiklik Kürtlüğün asıl sorunudur. Doğrusu birçok kişi böyle bir adımın atılmasını istiyor. Ama bazıları da, PKK ile Barzani savaşı var diyor. Bu doğru değil. Sen adım attın mı ki? Birçok kez konuştum ve şöyle dedim: Eğer Kürtler arasındaki savaşın durmasını istiyorsanız, o zaman ulusal kongreyi oluşturun. Çünkü bu savaş PKK ile Barzani'nin savaşı değildir. Bütün Kürtlerin savaşıdır. YNK'nin savaşıdır, Güney'in savaşıdır, İran KDP'sinin savaşıdır, Kuzey'in savaşıdır. Ulusal kongre bu konuda karar alsın, desteklerim. Barzani üzerine karar alsın, "Barzani, Türk faşizmiyle ne yapıyorsun? Senin Türk faşizmiyle olan ilişkilerin Kürt halkının yararına değil" desin ve Barzani de bunu kabul etsin; o zaman neden savaş durduramayalım ki! Eğer kongre karar alacaksa ve bana, "Apo senin için böyle yürümelis, savaşı durdur, Güney Kürtlerine böyle yaklaş" diyorsa, ben bunu hemen kabullenirim. Benden Güney'deki federasyonun hizmetine girmem isteniyorsa, büyük bir istekle hizmet ederim. Böyle kararlar alınırsa, o zaman Güney Kürtlerinin Türk faşizminin dostu olması mümkün mü?

Kardeş kardeşe muhtaçtır. Mümkün müdür, bir faşist Türk generali gelip Güney'de Kürt düşmanlarına karşı savaşsın. Onlar zaten Kürt halkının düşmanlarıdır, Kürtlere karşı savaşıyorlar, bir özel savaş yürütüyorlar. Kürtlerin kendi hakimiyetleri altından çıkmasına izin vermezler. Onlarla ilişkiler dostluk değil, ittifak değil, bir düşmanlıktır. Ulusallık buna karşı oluşuyor ve buna müsaade edilmiyor. Aslında kardeş kavgası değil, Kürtlükle, sömürgeciliğin savaşıdır. Yoksa Kürtlere karşı savaştığımızda bir adım bile atmamız mümkün değil. Mümkün değildir, bir Kürdün canını incitemiz. Niye Barzani'yi ulusal kongreye zorlamıyorsunuz? Ulusal kong-

renin olmasını istemiyor, Kürtlerin federasyonunu istemiyor. Sürekli "ailemiz" diyor. Kabile çıkarlarının peşinde. Senin kabile anlayışın, ikibin, üçbin yıl öncesine aittir.

Bu çalışmalar başarıya ulaşmalıdır. Biz Barzani için otuz-kırk milyon Kürdü feda edemeyiz. Otuz-kırk milyon insan için, karara varmamak mümkün mü? Eğer karar alınmazsa sorumlusu Barzani'dir. Savaşın durması da buna bağlıdır. Ben bütün Kürtlerin buna katılmasını istiyorum. Daha öncede Kemal Burkay'a da söyledim, "Savaşın durmasını istiyorsan bunun yolu ulusal kongredir." Ulusal kongreyi toplayın, iki gün içinde savaşı durdururum. Kürt ulusal kongresi bana ilişkin ne karar alırsa, ben hazırım. Barzani için, Talabani için ne denirse hepsi de hazırdır. Hazır olmayan kimdir? Kabul etmeyen Kürt iradesine düşman olanlardır. Kimse halkın iradesini inkar edemez. "Adalet, hakka gel" dedim. Kim ulusal kongre çalışmasından, kararından kaçıyor? Kim Kürtlerin birliğinden kaçıyor? Kürt kararına uyuyorlarsa, cephe kursunlar, parlamento kursunlar, federasyon kursunlar, sonuna kadar imkan vardır. Bunlar zaruri ve tam zamanıdır.

İbrahim Ahmed: 1992'de ben ve arkadaşım Hawar ile konuştuk ve "ulusal kongre yapılmalıdır" dedik. Kürt partileri, ileri gelen şahsiyetleri bir araya gelip bir birlik kuramadılar. Apo kardeşimin görüşünü de 1992'de Talabani'nin yoluyla öğrendik. Ulusal kongreye ilgili görüşlerini o zaman öğrenmiştik biz Mam Celal'e sorduk, "bizim böyle bir düşüncemiz var. Acaba PKK bu karara katılacak mı? Yoksa katılmayacak mı?" Mam Celal bize dedi ki; yüzde yüz katılır. Zaten bu karar PKK'nin kararıdır. Biz yapmazsak da PKK yapar. PKK'nin bizden daha fazla bu iş için çalıştığını görüyorum. Ulusal kongre olmazsa olmaz bir süreçten geçiyoruz.

Abdullah Öcalan: Eskiden iyi değildi, ama dünya koşulları da çok uygundur, Mamosta İbrahim.

İbrahim Ahmed: Elbette, eskiden dünya koşulları uygun değildi. Şimdi çok uygun ve bu adımı atmazsak Kürt halkına karşı suç işlemiş oluruz.

"Savaşın durmasını
istiyorsanız bunun yolu
ulusal kongredir."

Ulusal kongreyi toplayın, iki
gün içinde savaşı
durdururum.

Kürt ulusal kongresi bana ilişkin
ne karar alırsa ben hazırım.

Barzani için,

Talabani için ne denirse hepsi
de hazırdır.

Hazır olmayan kimdir? Kabul
etmeyen

Kürt iradesine düşman olanlardır.
Kimse halkın iradesini inkar
edemez."

Abdullah Öcalan: Hem Kürdistan için koşullar, hem de dünya koşulları bizleri buna mecbur kılıyor. Eğer bu adım atılmazsa büyük bir eksiklik olur. Bugün binlerce aydın, akademisyen, yurtsever, yani bütün Kürtlük artık böyle bir adım için harekete geçmiştir. Zamanıdır. Niye geciktirelim? Biz görüşlerinizi paylaşıyoruz. Mamosta, "1940'lardan bu yana bu adım atılmıydı" diyor. Eğer 1940'lardan beri Kürt hareketi başarıya ulaşamamışsa, bu stratejisini oluşturulmadığındandır. Herkes "taktik" dedi ve taktikte sapmaya girdiler. Niçin? Çünkü taktikler stratejiye göre değildi. Bu olmayınca parçalanma ve düşmanlık güçlendi, sonuçta bugüne ula-

şıldı.

Güney Kürdistan hareketi adım atmak istiyor. Kuzey'de de 1920'lerde Koçgiri'den başlayarak, 1940'lara kadar adım atmak istediler. Fakat bunlar klasik adımlardı. Nasıl ki, kalkan her klasik hareket düşüyse, onlar da düştü. İran Kürdistan'ında 1975'lerde adım atmak istediler, olmadı. KDP adına çalışmalar yapıldı. İlk sekreterleri mamostaydı, -istediği yurtsever, demokratik, hatta insanlığı esas alan bir oluşumdur. Adım atmak istedi, fakat Barzani'nin şahsında somutlaşan (milliyetçi demeyeceğim de), çok geri düşünceler nedeniyle bu fırsatlar başarıya ulaşamadı. 1975'lere geldiğinde yüzbin peşmergesi, milyonlarca doları ve yüzbinlerce silahı olmasına rağmen, sırf İran şahı istedi diye, Barzani kendi eliyle tasfiye oluyor.

YNK oluştu bu yurtsever bir birliktir. Ulusal, demokratik bir oluşumdur. Sosyalizme açıktır. Ama koşulları çok dardır. Bir taraftan Irak rejimi Saddam'ın liderliğinde güçleniyor, diğer tarafta İran da pek imkan vermedi. Hakkari'den geçip, Behdinan'da mücadele etmek istediler, ancak KDP tarafından Ali Asker ve arkadaşları şehit ediliyor. Bu son savaşı yürüten yine bu Sami Abdurrahman'dır. Sami Abdurrahman 1975'te Ali Asker'lerin başına getirdiklerini şimdi bizim başımıza getirmek istiyor. Bizi de Hakkari'de boğmak istiyor. Ama savaş devam ediyor ve Kürdistan bir savaştır. Tamamen Kürdistan bir savaştır, iki örgütün değildir. Ali Asker'leri iyi tanırız. Bir tarafta yurtsever olanlar, diğer tarafta Barzani aşireti ve Türk helikopterleri etrafını sarıp imha ediyorlar. Bu "birakuji" değil, ihanete karşı bir savaşıdır.

Bugün federasyonun oluşması için Kürdistan'ın içinde ve dışında imkanlar çoğalmıştır. Kürdistan'ın bütün parçalarını tarih adımı atmanın olasılığı yaratılmıştır. Hiçbir şey eskisi gibi değildir. Kuzey'de yükselttiğimiz devrim büyük bir fırsattır. Barzani, "Demokratik bir federasyon olmasın. Çıkarlarımız, herkes hizmetimizde olsun" diyor. Şimdi Türk devleti de bunu istiyor. Onlar da, Güney'de bir halk federasyonu olmasını, PKK ile yapılacak bir ittifakla devrimi yükseltmesini, diyor. Barzani ise buna "tamam" diyor.

Son zamanlarda haber aldık; Barzani Türkiye'den 43 panzer almış. İşte, bu Kürtlerin savaşı değil, Türk faşizmiyle yapılan bir savaştır. Savaşın bir tarafı Türk faşizmi ve Barzani'yken, diğer tarafı ise yurtseverlerdir.

Sadece bu savaş için değil, bütün Kürt sorunları için böyle bir adım atılmalıdır. Böyle bir adım ulusal bir adımdır ve partiler üstüdür. Tüm parti stratejilerinden daha üstündür. Bu, ulusal kongre adımlı, ulusal strateji adımlı demektir. Şimdiye kadar birçok parti kendi başına kalmış ve zarar görmüşler. Eğer birliğe gelmezlerse daha da beter olurlar. Yine Barzani de ulusal kongreye gelmezse büyük darbeler alır. Böyle bir adım atmak için zaman çok müsaittir. Üç-dört devlet şimdiden bunu kabul ediyor. Kürt ulusunun böyle bir oluşuma acilen ihtiyacı var. Kürt halkı devrimle ayağa kalkmıştır. Milyonlarca Kürt halkı ulusal kongre için oyunu vermeye hazırdır. Bu nedenle hiç kimse koşullar el vermiyor diyemez. İşte, "Savaşı durdurun, barışın, sonra kongre yapalım" mantığı doğru değildir. Ne kadar sorun varsa, ne kadar engel varsa, ne kadar çelişki varsa, hepsi ulusal kongrede halledilir. Ulusal kongre bunların çözümünü içindir. Ben de mamostanın çağrısına katılıyorum. Kendisinin Kürtlük için büyük emeği olmuştur. Şu anda bir araya geldik. Bu birlikteliğimiz Kürt halkı için önemli bir adımdır. Umarım bunun üzerine ulusal kongreyi yaratacağız. Sonuçta hepimizin yeri ulusal kongredir.

Mamostanın gelişine pek sevindik. Mamosta onsekiz yaşında bir genç gibi. Mamosta Hawar'da da bu sevinci görüyorum. Bu ulusal bir ruhtur, devrimci bir ruhtur.

“Tarih günümüzde gizli ve biz tarihin başlangıcında gizliyiz”

Weşanên Serxwebûn yayınlardan yeni bir kitap...

“Biz, kişiliğimizi öyle uygarlık esaslarına göre ele almadık, doğal esaslara göre ele aldık. Yani sınıflı toplum gelişmesinin kurallarına göre değil, çok doğal esaslar. Nedir bu doğal esaslar? Bazen çocukluk esasları, bazen ilk insanın yaşam esasları. Biz bunu gözardı etmedik. Benim hareket tarzımda bu vardır.”

Devrim zamanları, hep olağanüstü zamanlar olmuşlardır. Bütün bellibaşlı devrimlerin bu anlamda kendilerine has özellikleri yanında, yine ortak özellikleri vardır. Kürdistan devrimi de olağanüstü, kendisine has özelliklere sahip ve yine aynı zamanda diğer tüm devrimlerle ortak özelliklere sahiptir.

Bizi burada ilgilendiren Kürdistan devriminin kendine has özellikleridir. Bu da, gerek ideolojik anlamda, gerekse de politik uygulamada, en etkili biçimde kendini duyuran bir önderlik tarzıyla karakterize edilmiştir.

PKK önderliğinin, partinin ya da onun yönlendirdiği son 20 küsur yıllık sürecin gerçekleşme tarzı üzerindeki etkisi tartışılmaz. Bu tarzın ne olduğu ve etkilediği sürecin hangi yasalara göre işlediği, elbette derinlikli bir gözlemin konusu olacaktır.

PKK’de ‘önderlik tarzı’ olarak sınırlanmış kavram, her şeyden önce bir toplumsal çözümleme yöntemini açıklar; ardından bununla bağlantılı olarak uygulama yöntemi ve teknikleri, yani eylemi gelir. Ancak sözkonusu tarzın veya yöntemin, geleneksel yaklaşımlardan çok farklı ve dikkat çekici ifadeleri bulunmaktadır.

Devrimde yöntem, bir silahın kullanılması biçimini çağırır.

Bir silahın çalışma mantığı nedir?

İki nesne arasındaki şiddetli çelişkiyi tesbit edersiniz. Sonra onları bir araya getirirsiniz. Çelişkiyi ortaya çıkarmadan önce, onun çözümlenmesinden açığa çıkacak enerjiyi, amaçlarınıza uygun bir hedefe yönlendirirsiniz. Bunun için gerekli kanalları oluşturursunuz, gerekli mekanizmaları hazırlarsınız. Çelişkinin çözülmesinden ortaya çıkacak enerjiyi en verimli bir biçimde ve amaçlarınız doğrultusunda kullanacak bir düzenlemeyi yaptıktan sonra, patlamayı gerçekleştirirsiniz. Böylece ateş ile barut arasındaki çelişki bir patlamayla çözüldüğünde, bu anlaşmazlıktan ortaya çıkan enerji, sizin daha önceki hazırlıklarınız sayesinde, amaçlarınıza hizmet etmiş olur. Hedefi vurur veya hedefe varırsınız. Klasik bir silahın çalışma mantığı kısaca bundan ibarettir.

PKK, Kürdistan’daki ve giderek Ortadoğu’daki toplumsal enerjinin, PKK manifestosunda kısaca belirlenmiş amaçlar doğrultusunda değerlendirilmesi için düzenlenmiş bir silahtır. Yine PKK, en basit bir bakış açısıyla; **insanın, kendisine ait ve yine kendisine karşı yabancılaştıran ilişkilerinin**, Kürdistan ülkesi ve Kürt halkının yeniden yaratılması doğrultusunda en verimli bir tarzda değerlendirilmesi için hazırlanmış bir ideolojik-politik düzenlemeler dizisidir.

Ancak, çelişkilerin bu tarzda değerlendirilmesi, insanoğlunun siyasal-toplumsal bir varlık olmasından başlayarak kullanıldığı bir yöntemdir. Gerçekten de, bir ok ile bir roket arasında büyük fark olmasına rağmen, en basitinden en karmaşığına kadar bütün silahlar aynı temel yasalara göre çalışırlar. Fakat silahları kullananların yetenekleri ve bu silahlar aracılığıyla yapmak istedikleri amaç, aynı silahların değişik ellerde çok farklı, hatta birbirine zıt sonuçlara varmasına yol açar.

İdeoloji ve politika, özellikle devrim dönemlerinde, toplumların en temel silahıdır.

İdeolojinin değerlendirilme tarzı, yani politika, onun bir uygulama biçimi olarak ayırdedici. Bu, şu anlama gelir: Aynı ideoloji, çok farklı politikalar biçiminde uygulamaya geçirilebilir. Aynı ideoloji, çok farklı hedeflere götürülebilir, onun hayata geçirilmesindeki özellikler, değişik durumlarda birbirine ters sonuçlara götürülebilir. Öyleyse, herhangi bir ideoloji, gerekli olsa da, ten başına belirleyici olamaz; belirleyici olan onun eylemsel ifadesidir. Bu durumda, ortaya ideolojinin göreceli -izafi- bir niteliği olduğu ortaya çıkıyor. Sadece ideolojinin değil, eylemin de göreceli bir niteliği vardır. Eylemin göreceliği de, onu gerçekleştiren güce bağlıdır.

Sonuçta insana ilişkin olan her şey görecelidir. ⁽¹⁾

Buna, devrimin konusu olan halk toplulukları, uluslar, sınıflar; giderek ordular, partiler ve cephele de girmek zorundadır. Bu sadece, bu olguların kendileri dışındaki farklı bakış açılarından farklı biçimlerde değerlendirilmelerine ilişkin bir kapsam değildir; ama aynı zamanda onların öz yapısına ilişkindir ve esas olan da budur. Nasıl? Yakın tarihimizde sıkça görüldüğü gibi, herhangi bir siyasal oluşum çok korkunç bir kolaylıkla kendi zıttına dönüşebilir, kendisine düşman bir işlev görmeye başlayabilir ve kendisini gerçekleştirmek adına, kendisini imha edebilir. Reel sosyalist devlet ve partiler ile, yine yakın dönemde oluşturulan çeşitli siyasal örgütlenmelerin günümüzde geldikleri nokta, bunu deşetle kanıtlamıştır. Peki, herhangi bir siyasal oluşumu, koşulları elverişli olmasına rağmen, gerçekleştirmekten ve özgün hedefine varmaktan alıkoyan nedir? Elbette onu hedefinden alıkoyan engeller, kendi dışından kaynaklansa da, temelde onun bu göreceli niteliğine ilişkindir. Yani bir siyasal topluluk içinde, hem onu öz amaçlarına ulaştırarak güç, hem de bunun tersi bir sonuca düşürecek güç mevcuttur. Bu zaten diyalektiğin temel bir yasasıdır: Bir şey, kendisi dışındaki düşmanın yanı sıra, aynı anda hem kendisidir, hem değildir. Hem kendi dostudur, hem düşmandır.

Anımsattığımızın yeni bir şey olmadığı ne kadar doğruysa, bunun PKK’ye kadar ki veya onun çağdaşı olan diğer devrimci güçlerce tam anlamıyla anlaşıldığı da o kadar yanlıştır. Şimdiye kadarki çerçevesi içinde tartışıldığında sorun yok gibidir. Ama **toplumsal çözümleme yöntemine** ilişkin bir çerçevede, bu bilginin uygulanması geleneksel yaklaşımları üstün etmektedir. Sadece bireylerin veya tekil olguların değil, aynı zamanda sınıfların da kendi kendilerine düşman olabilecekleri, ulusların kendilerini imha sürecine en büyük katkıyı sunabilecekleri, partilerin kendilerini korumak adı altında kendilerini tasfiye edebilecekleri, orduların zafer kazanma adı altında amansız yenilgiler alabilecekleri gerçeği ortaya çıkar ki, devrim gibi tarihsel sorumluluk isteyen bir olayı gerçekleştirenlerin bunları gözönüne almamaları düşünülemez.

Sınıflar kuramına söylemde neredeyse hiç ilgi göstermeyen PKK önderliğinin, parti içindeki -ve geneldeki- sınıf savaşımına eş görülmemiş bir tarzda ağırlık vermesi ve onu en az düşmana karşı yürütüldüğü derecede şiddetle yürütmesinin bir nedeni olmayabilir. Çünkü geleneksel toplumsal sınıflar kuramı, bugün devrim hedefine varmaya hizmet edecek bir yöntem sunmaktan uzaktır. Geleneksel çözümleme, sınıfları hem yapı ve hem de işlev bakımından birbirlerinden neredeyse kesin hatlarla ayırırken; PKK tarzı çözümleme neredeyse bütün toplumu sınıfların içiçe geçmiş bir bütünü olarak değerlendirmiştir. Bu çözümleme

yönteminde, sınıfları birbirlerinden ayıran temel bir çizgi, bir hat yoktur. En alt sınıflar içinde, birbirlerine en yakın herhangi iki unsur arasındaki çelişkinin yoğunluk değeri ile, yine en üst sınıflar içinde birbirlerine en yakın iki unsur arasındaki çelişkilerin yoğunluk değerleri birbirlerini çağırır, hatta eşdeğerlidirler. Aynı biçimde, herhangi bir sınıf içindeki lokal çelişkiler ile, iki sınıf arasındaki nispeten evrensel çelişkiler arasında da bir bağlantı vardır. Bağlantıların bu biçimi, toplumsal sınıfların bir tayf -içiçe girişim- biçiminde örgütlenmiş olmalarından kaynaklanır. Tayf tipi toplumsal yapılanmalarda, sınıflar birbirlerinin içine girerler; herhangi bir toplumsal alandaki sınıfsal öğeler, aynı anda birden fazla sınıfın özelliklerini gösterirler. Üstelik, tayf tipi toplumsal yapılanma, sadece sınıflar için geçerli değildir; aynı zamanda kavimler için de geçerlidir. Verili durumda Türk ve Kürt uluslarının arasında kesin bir hat koymanın güçlüğü de buradan gelmektedir. Genelgeçer mantık kuralları çerçevesinde Türk ve yine Kürt olarak nitelendirilebilecek toplumsal yapıların neredeyse her bir yanı büyüklüğünde bir girişim bölgesi bulunmaktadır ki, bu alana girenler her iki ulusun özelliklerini birden göstermektedirler. Bunun da ötesinde, içiçe girişim sadece ara bölgenin bir niteliği değildir; en saf denilebilecek ulusal bölgelerde bile, içiçe girişim devam eder.

Bu türden bir verili durum temel alınarak elde edilecek bir toplumsal çözümleme yöntemi, sadece toplumsal yapıların içiçe girişim halinde olduklarını göstermez; aynı anda tarihsel dönemlerin, çağların da içiçe girişim halinde olduklarını kabul ederek, onları bu temelde ayırtmaya çalışır. Bunun anlamı şudur: Bu yöntem, **tarih**; geçmiş, olup **bitmiş bir olaylar dizisi değil**, bugün hâlâ yaşayan **bir etkin gerçeklikler bütünü** olarak kabul eder. Tarihte yaşanmış olan hiçbir şey, kaybolmuş veya bitmiş değildir; yaşanmış olan her şey, bugünkü yaşamın da bir içeriğidir ve etkili olmaya devam etmektedir. İnsan, sadece bizzat kendi yaşadıklarının bir toplamı olarak değil, aynı zamanda sonucunu olduğu tarihin de bir toplamı olarak ele alınır; bu çerçeve içinde değerlendirilir ve devrimin bir konusu olarak yargılamaya tabi tutulur. İlk etapta burada bir adaletsizlik varmış gibi görünüyorsa, bu; günümüz toplumunu hücrelerine dek parçalamış olan güncel emperyalist kültürün dayattığı bir izlenimdir. Çünkü doğruya daha yakın olan, insanın çevresinden ve zamanından soyut bir olgu olarak ele alınması değil, aksine onun çevresi ve zamanıyla bütünlük içinde **bir süreç olarak** ele alınmasıdır.

“Felsefede öncelik ve sonralık, ilk ve son yoktur. Herkes, içinde gömülü insanı bende bulur. ‘Bende bir parçayı sen temsil ediyorsun’ der. Onun fiziğe vuran, görünüşte yaşayan kişiliği başkadır. Yüreğinin bir köşesinde kalmış, yaşamadığı bir insan var, o da benim. Bu, çok yakındır, ama gömüldür. Yüreğinin küçük bir yerindedir. Onların bir toplamı olarak beni düşünebilirsiniz. İlginç bir şey, ama ben bunu kendim için esas alıyorum.”

A. Öcalan yoldaşın ‘temsil’ ettiği insan, aynı zamanda ideolojik olarak savunduğu insandır. Fakat dikkat edilirse bu sıradan bir politik veya askeri temsil olmaktan çok uzaktır. Kendisi dışında herhangi bir nedenle ve herhangi bir dereceye kadar ilişkide bulduklarını içerdiğini kabul etmektedir. Bir tarihsel temsil olarak ele alınabilir. Öte yandan, yargılanan bir temsilidir ve savaşı temsilin bu biçimdeki yapılanması üzerine kurmaktadır. Önderlik kişiliğinin, toplumsal kişilikle içiçe girişim yaptığı bu konum; aynı zamanda savaşımın temel olarak yürütüldüğü düzeyi ifade etmektedir.

Savaşın yürütülme mantığı da, bu konumlanmaya göre gelişmektedir. Nasıl? Toplumla bu derecede ‘tayf’ (tayf: Arapça’da kelime anlamı ‘hayalet’dir, İng.: phantom) bağları kuran ve bu çerçevede bir yaşam ve savaş mantığı üzerinde yükselen bir politik ve askeri önderliğin; geleneksel gerçeği bir bakış açısıyla anlaşılması da olanaksızdır. Zaten kendisi de, kendi halkının imhası üzerinde kurulmuş geleneksel gerçeğin ve dolayısıyla geleneksel gerçekçiliğin reddi üzerine gelişmiştir. Ancak bu red, gerçekten bir kaçış değil, ona daha fazla, daha derinlikli yaklaşmanın bir sonucudur.

Geleneksel gerçekçiliğin reddi konusunu, yine fizikten bir örnekle açmak yerinde olacaktır.

Araşsız insanın geleneksel mantığı çerçevesinde, beyaz ışık genel bir görünümüdür. Işığın bir prizmayla ayrıştırılmış tüm renkleri içeren biçimi ise, bize onun çeşitli dalga boylarındaki görünümünü verir. Yani tek bir düzeyi oluşturan çeşitli düzeyleri gösterir ki; bu düzeylerin birbirlerinden en uzak iki noktası, örneğin kızıl ile mor **düzeyler arasındaki farklılığın** niteliği ile, kırmızı düzeyde yanyana bulunan iki noktanın **farklılığının nitelikleri aynıdır**. Genel düzlemin hiçbir noktası diğeri ile eş değildir, her nokta giderek yükselen veya düşen bir dalga boyunu, dolayısıyla değeri temsil eder. Bunun anlamı ise, hareketten ve **hareket ile oluşan dengeden** başka bir şey değildir. Toplum da, bir sınıflar bileşimi olarak ele alındığında, çözümleme yönteminin prizmasından geçirilerek ayrıştırılabilir. Ancak hiç bir zaman, herhangi bir sınıf statik bir özellik göstermez. Statik olmayışı, onun bilinci dışında gelişir.

Hareketli denge, PKK’nin sosyal-politik ve hatta savaş pratiğinde görülen en önemli bir tarz olarak kabul edilebilir. Burada, tek denge unsuru olarak hareket alınmakta, veya mevcut bir dengesizliği süregelen bir denge haline getirmek için hareket özelliği kullanılmaktadır. PKK’de hareket, neredeyse her şeyin, bütün gelişmelerin esasıdır. Bu kavramın en basit biçimde kavranması için bir bisiklet örneği yeterlidir. Bu basit aygıt, hareketsiz kaldığında dengesini kaybedecek biçimde düzenlenmiştir. Ona etki eden kuvvetleri dengelemek için, onu belli bir doğrultuda hareket halinde tutmak yeterlidir. Hareket durduğu anda, denge bozulur ve bunun dışında sadece yapının yıkılmasıyla denge sağlanabilir. Toplumlara düşmekten alıkoyan da, onların siyasal-sosyal hareketleridir. Biten bir halkı yeniden diriltten, onu var kılan; onun ölümüne dayalı bir dengeli, savaşla yaklaşık aynı anlamda olmak üzere hareket sayesinde onun diriimine dayalı bir denge haline getirmeyi başaran PKK; sosyal-politik bir hareket olarak çağımızın incelenmesi gereken en önemli olayları arasında yer almaktadır.

Hareketli denge, sadece toplumsal-siyasal anlamda bir davranış biçimi değil, aynı zamanda evrensel davranışın özüdür. Evrenin kendisi, son çözümlemede bir hareket bütünü, hareketin bir denge hali veya mutlağa daha yakın bir denge arayışıdır. Toplamlar, nitelikleri ve bilinç düzeyleri ne olursa olsun, siyasal ve sosyal davranış esaslarını gaip ten icat etmezler; onları evrenin, doğanın kendisinden öğrenirler ve gerçekleştirirler.

“Araziyi derinliğine ve genişliğine kullanmak, birliklerin çapını çok elverişli bir düzeyde, gizli, hareketli ve cephe çatışmalarına girmeyen bir eylem anlayışıyla düzenlemek. Nerede ve ne zaman vura- cağı belli olmayan, hemen her yerde olan ve hiç bir yerde olmayan bir gerillayı uygulamak...”

Beyaz ışık aynı zamanda bir körlük bi-

çimi olarak değerlendirilebilir mi? Onu aydınlatma yönteminden yoksun olanlar için, -elbette. Aynı zamanda, herhangi bir renkten ışığı, beyaz ışığın daha alt bir düzeyi olarak görmeyenler için de kördürler denebilir mi? Elbette denebilir. Çünkü görmeyi derinleştirecek araçlardan yoksun olan her göz, bu yoksunluğu derecesinde kördür. İdeoloji, dünya görüşü, yaşama yaklaşım yöntem veya disiplini vb. araçlardan yoksun insanlardan da kör olarak bahsetmek yanlış olmasa gerekir.

Problemi fazla karmaşıklaştırmadan, bir yargıya varabiliriz. Toplum sınıflar biçiminde çözümleneyen geleneksel yöntem ile onu düzeyler biçiminde çözümleneyen PKK yöntemi arasındaki ilişki; Newton fiziğinin açıkladığı evren ile Einstein fiziğinin açıkladığı evren arasındaki ilişkinin aynıdır. İkinci yöntem birincisini ancak belli bir çerçeve içinde kabul edebilir, onun dışında daha geniş bir çerçevede reddeder.

Toplumun PKK’de siyasal düzeyler biçiminde çözümlenmesi, sadece Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ulusal nitelikli olmasından dolayı değil, aynı zamanda genel bilimsel gelişmelerin etkisindedir.

PKK Önderliğinin bir parti olarak PKK ve onun geliştirdiği bir eylem olarak son 20 yıl içindeki gelişmeler, sadece Kürdistan ülkesi ve Kürt halkının kurtuluşu için değil, aynı zamanda bütün insanlık için, toplumsal yaşama yeni bir yaklaşım tarzını ifade etmektedir. Bu devrimci bir yaklaşımdır; gerçekleşme alanı ne kadar sınırlı olursa olsun, özgün hedefleri ne kadar bir ülke ve onun halkıyla ilgili olursa olsun; evrensel nitelikte bir yargılamayı içerir ve bu yargılama sonucunda yitirdiği yapı üzerine, yeni bir yapı modeli sunar. Genelgeçer olan yaşam tarzlarını yargılamadan yanısıra, yeni bir yaşam tarzını ifade eder. Tarihinin genel bir topluluğu insanı yargılayarak, yeni bir insan yaratmayı hedefler. Bütün bunları da, bir yöntem dahilinde gerçekleştirir.

PKK yaklaşımı, Kürdistan’ı yeryüzü gerçekleştirmesinin odağı ve Kürt insanını da çağımız insanının kristalize olmuş, onun en genel ve doğru tanımını taşıyan bir insan tipi olarak ele almaktadır. Tarihsel veriler tarafından da sağlam biçimde desteklenen bu PKK tezi, bir yandan bu türden gerçeklerin en sağlam bir zeminine otururken, öte yandan kendisini bu gerçekliğin köktenci bir reddi temelinde geliştirir. Bu red, uygarlığın günümüzdeki düzeyinin köklü bir eleştirisini de içerir.

Elinizdeki kitap, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan’ın çeşitli zamanlardaki konuşma, diyalog ve çözümlenmelerinden alınmıştır ve onun insana, onun tarihin ve güncel yaşamına ilişkin felsefi yaklaşımları konusunda bazı ipuçları vermektedir. Yayınlanmış olan onlarca gibi bu kitabın da, tek başına Öcalan’ın felsefi yaklaşımını bir bütün olarak vermekten uzaksa da; onun asıl felsefesini gizlediği eylemini anlamak, ona biraz olsun yaklaşmak için şu an için elimizdeki en elverişli eserlerden biri olacağını umuyoruz.

⁽¹⁾ Elbette bu önerme daha da ileriye götürülebilir. İnsana ilişkin olan her şeyin göreceli olması, görmeye, giderek onun tartışma götürmez bir kesinlikle bağlı olduğu ışığa, onun temel niteliklerine bağlanır. Değil mi, ki ışık doğanın temelidir, biz de oradan doğanın kendisine bağlanmak zorundayız. Bundan sonrası fizik bilimi ile felsefenin ortak bir alanı olarak kalır. Oysa burada konumuz yalnızca toplumbilimlerine, giderek onun daha özgün bir çerçevesindeki toplumsal devrimlere ilişkindir.

Zilan, 1996 yılının 30 Haziran günü, Dersim'de bir düşman birliğine saldırarak, 13 sömürgeci askeri imha etti. Bu eylem, sadece Dersim'de değil, bütün Kürdistan'da kadına vurulan zincirlerin paramparça edilmesiydi. Kürt kadını, artık bir silah olduğunu haykırıyordu; Kürt kadını, sömürgeleştirilmek bir yana, sömürgeciliğin en korkutucu bir düşmanı olduğunu ve ne pahasına olursa olsun onu yeneceğini amansızca dile getiriyordu. Eylem, görkemli bir meydan okumaydı. Daha birbuçuk ay öncesinde, Kürt halkının düşmanları, onun önderliğine başarısız bir suikast girişiminde bulunmuşlardı. Buna bir cevap verilmeliydi ve Zilan'ın eyleminin gerçek anlamı da buydu. Kürt halkının önderliğine kalkan eller, Kürdistan'ın en kuzey ucunda, Dersim'de Kürt kadınının acımasızlığı ve önderliğine sevgisiyle karşılaşıyordu. Halkın önderliğine karşı girişilen saldırıya karşı, Zilan kişiliğinde, tarih açıcı bir eylemle cevap veriliyordu. Zilan'ın eyleminin ilk anlamı budur.

Kürdistan'da sömürgecilik sadece tankla-topla uygulanmıyor. Bugün Türk faşizminin Kürdistan'daki tahribatları henüz tam anlamıyla ortaya çıkarılmıyş değildir; yarın daha iyi görülecektir. Türk egemenliği, 1980'den bu yana ve 1990'lı yıllarda tırmandırarak, Kürt kavmini yeryüzünden silmeye çalışırken, akıl almaz bir namussuzluk dayatmaktadır. Düşürülen Kürt kadınlarının haddi hesabı yoktur. Dehşet verici bir ihanet dayatmasıyla teslim alınan çeteler ordusu, sadece askeri olarak ihanete bulaştırılmış değildir. Onlar aileleriyle, kadınları ve çocuklarıyla birlikte teslim alınmışlardır. Bir soy olarak öldürülmüşlerdir, tecavüze uğramışlardır. Sömürgecilik, özellikle son 20 yıl içinde azgınlaşarak Kürdistan'da piç bir nesil yetiştirmek, bu soysuzlaştırılmış nesille Kürtlüğü kahretmek istemektedir. Sadece fiziki anlamda değil, kültürel, siyasal, sosyal, her alanda soysuzlaştırma politikası gündemdedir. Göçertilen insanlar üzerinde hangi projeler uygulanmaktadır? Büyük metropollere yığılan Kürt insanları, yaşamlarını nasıl sağlamaktadırlar? Bunlar hangi işlerde çalışmaktadır? Özellikle PKK ile ilişkilendirme imkanı bulamayan insanlarımız, nasıl bir sosyal politik eğilim içine girmektedirler? Bunlar biraz derinliğine araştırıldığında, karşılaşılabilecek tablo korkunçtur. Zilan'ın eyleminden bir ay kadar önce, MedTV'de yayımlanan bir söyleşide, Adana'da açlık grevine giren bazı kadınlar ağlayarak şunları söylemekteydiler: *"Özel timler boşaltmak için köyümüze baskın yaptıklarında, genç kızlarımızı ayırdılar. Başka bir yere götürdüler. Onlar, şimdi kendilerine neler yapıldığını anlatmıyorlar..."* Sömürgecilik, eğer Türk devletinin bir eylemiyse, dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş derecede dehşet vericidir. Sözkonusu olan burada, bir kişinin, bir grubun, bir ailenin, bir köyün, hatta bir şehrin tecavüze uğraması değildir. Bir halk tecavüze uğramaktadır, bir halk düşürülmektedir; bir tarih gömülmek istenmektedir.

Bir halk tarihten silinebilir; girdiği bir meydan savaşında kaybedebilir, yenilebilir ve böylece güçlünün egemen olduğu bir dünyada yerini başkalarına bırakabilir. Fakat bugün sözkonusu olan bu değildir. Türk sömürgeciliğinin hiçbir adalet anlayışı yoktur, savaş yasaları yoktur,

karşısındakini insan olarak tanımamaktadır; bırakın insanı, karşısındakini herhangi bir canlının statüsüne koymak istememektedir. İnsana ait ne varsa, Türk sömürgeciliği onun inkarı üzerine kurulmuştur. Yaşama ait ne varsa, Türk sömürgeciliği onun kirletilmesi üzerine kurulmuştur. Böyle bir düşmanla nasıl savaşılabilir? *"Bu topraklarda canlı bir ot bile yeşermesine izin vermeyeceğim"* diyen bir düşmana karşı nasıl savaşılabilir? Elbette bu, sıradan bir savaş olmayacaktır. Bu türden dehşet veren bir düşmana, onu kahredecek bir dehşetle yönelmek gerekmektedir. Böyle bir düşmana karşı savaş tarzı ile, genel anlamdaki savaş tarzları arasında fark olmak zordur. Çünkü Kürt halkının karşısındaki düşman, genel düşman tanımlamasına uymamaktadır.

İşte Zilan, bir anlamda bu dehşetin adıdır. O, düşmanın en derinlikli bir biçimde anlamış bir savaştır. Düşmanına göre bir savaş tarzı geliştirmiştir. Bu savaş tarzının ilk işaretidir: Düşmanın içine gireceksin, hiç beklemediği bir anda, en güçlü olduğunu düşündüğü bir zamanda, en iyi korunduğuna inandığı bir yerde; sen tek başına da kalsan, bir orduyu düşüreceksin. Düşman, sadece dehşete kapılmakla kalmayacak, aynı zamanda sana saygı duymak zorunda kalacak. Sadece yenilmekle kalmayacak, aynı zamanda yenilgisinin nedenini anlayacak. Onun kirli savaştaki ısrarını kıracaksın. Onu, evrensel savaş yasalarına uymaya davet edeceksin ve bunu yaptıracağını, insanlık adına, insanlığın bir emri olarak ona diz çöktüreceksin.

Zilan, Kürt kadınının düşmana hizmetkarlar doğurmak yerine, kendi halkı için savaşan bir nesil doğurduğu zamandır. Utanç içinde eğilmiş başlar, onun Kürt göğü altında koşan ateşten gövdesini gördüklerinde, başlarını kaldırdılar. Kürt halkı, Zilan'dan sonra daha az utanç içindedir. Kürt halkı, Zilan'ın öğrettiklerini, emrettiklerini anladığı ve anladığını gerçekleştirebildiği zaman, sömürgeciliğin esaretinden, böyle bir esaret altında yaşama utancından sonsuza dek kurtulmuş olacaktır.

Zekiye, Rahşan, Ronahi ve Berivanların eylemleri; Kürt kadınının ateşte yıkanma, kendilerine giydirilmiş utancın giysisini ateşle temizleme eylemleriydi. Zilan ise, düşmanın eseri olan bir utancı, ona geri vermiştir. Zilan, Kürt öfkesinin dirilişidir. Bu öfkenin, savaştaki en güçlü ifadesidir. Köleleştirilen bir ulusun, uzun bir tarih süreci boyunca dile getirilmemiş, gizli intikam duygusunun su yüzüne çıkmasıdır. Binlerce yıl yeraltında kalmış bir öfkenin, bir volkanın damarını bulması ve patlamasıdır.

"Kadın, köleliğinden; erkek, gücünden özgür, -bu ateşten kartallara boyun eğmeli her şey" diyordu bir Latinamerikan şair.

Özgürlük, insanın *"ulaştım"* diyebileceği bir hal değildir. Özgürlük, her şeyden daha fazla, süreklilik ister; kişi sadece, yaşam içinde, yaşamı yüceltme hedeflerine doğru koşarak özgür olabilir. Zilan, özgürlüğün süreklileşmiş biçimidir; gerçek biçimidir. O bir özgürlük rüzgarıdır. Onun ulaştığı anlamda rüzgara ulaşanlar, özgürlüğe ulaşmışlardır ve Kürdistan'da rüzgar onların söylemi, ifadesidir. Zilan, özgürlük peşinde şiddetle gerçekleşen bir koşunun rüzgara dönüşmüş, süreklileşmiş biçimidir.

Özgürlüğe ulaşmış olanlar, ondan bir daha asla geri dönmeyenlerdir. Onlar, zaman ve mekana karışmış-

lardır; nerede ve ne zaman gerçekleştikleri belirlenemez bile. Ama her zaman yaşam içindedirler, eylem halindedirler. Kendileriyle birlikte ve kendilerinden sonra gerçekleşen her yücelmede, onların izi vardır.

Düşmandan özgür olmak ise, onun tesbit edemeyeceği bir mekan ve zaman içinde yaşamaktır, zaman ve mekanın onun dışında kurmaktır. Düşmandan özgür olmak, sadece ondan uzaklaşmakla gerçekleşmez; en hızlı uzaklaşmanın, bir anda gerçekleşen bir yaklaşma olduğunu bilerek ona yaklaşmak, özgürleştirir.

İçimizdeki düşmanı, efendisine karşı çıkabileceğine, onu yokedebileceğine ikna etmek, -başkaldırı budur. İçimizdeki düşmanı efendisine karşı ayaklandırdığımız zaman, düşmanın kuvvetine, ona karşı biz sahib oluruz.

Özgürlük, toprakla özdeş olmaktır, yani dört mevsimin galibi. Zilan, toprakla özdeş olmayı başardığı için, bütün koşulların galibidir; bütün savaşlarda muzaffer olandır. O, toprakları için savaşmaktan da öteye, hem bu savaşı gerçekleştirmek, hem de bu ülkenin kendisine dönüşmek, toprakla özdeş olmak anlamındadır.

Bir savaşta olmak, savaşın kendisi olmaktır. Bütün çağların savaş meydanı olan Kürdistan'a bir bakın: Hiç savaş görmemiş gibidir; hayat, her zaman mutlu olan Kürdistan toprakları üzerinde, her dönemde barış içinde geçmiştir. Kürdistan toprakları, sürekli savaş alanları olmasına rağmen, hiç savaş görmemiş kadar, tarihin başlangıcındaki kadar diridir. Demek ki savaş, gerçekte savaşanların ruhunda gerçekleşir; onlar, sadece savaşçılar değil, savaş meydanlarıdır. Zilan, bir savaş biçimi ve bir savaş meydanıdır. Kürdistan için savaş, bizzat onun kendisinde gerçekleşmektedir. O, eylemiyle bütünleşmiştir; Zilan, bir zafer tarzı, bir eylemdir.

Kendi içinde hapis olmayan, hiçbir yere hapsedilemez. Zilan, her şeyden önce, kendi zindanını paramparça edendir. Onun herkesin anlayacağı bir dille ifade ettiği gerçeklerden biri de budur.

Zilan'ın eylemi, düşmanın Kürdistan ve Kürtler üzerindeki imhacı politikasını durduracak bir tarzı ifade etmektedir. Böyle bir tarz karşısında, tarihte ilk kez olarak düşmanın teslim olmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktur. Bu anlamda onun eylemi, aynı zamanda siyasal bir çıkıştır. 30 Haziran 1996'da sarsılan sadece Türkiye Cumhuriyeti değildir; emperyalizm de bu tarihten sonra uyguladığı sömürgecilik üzerine iyiden iyiyeye düşünmeye başlamıştır. Kürt halkının ve Kürdistan'ın düşmanları, Zilan'ın çoğalmasından, ordulaşmasından, halklaşmasından, bir halkın savaş tarzı haline gelmesinden; ölümden korkar gibi korkmaktadır. Çünkü Zilan'ın halklaşması, Zilan'ın ordulaşması, gerçekten de sömürgeciliğin bitişi demektir. Ne kadar yüksek tekniğe sahip olursa olsunlar; ne kadar büyük ordulara sahip olurlarsa olsunlar; kendini bu derecede bir silah, bir tarz, bir eylem ve bir yaşama, yaşam yaratma biçimi haline getirmiş bir halk karşısında hiç kimse'nin dayanması mümkün değildir. Zilan, sadece ve sadece ezilen halklara özgü, ezilen halkların kullanabilecekleri bir silah ve savaş tarzıdır; bu tarzı halkın düşmanlarının kullanması mümkün değildir. Çünkü Zilan, ezilen bir halkın en soylu, en derinlikli duygularının

bütünlüklü bir anlatımı, mükemmel bir ifadesidir.

Onun eylemi, daha gerçekleştiği ilk günlerde Başkan Apo'nun hemen vurguladığı gibi, bir intihar eylemi değil, bir yaşam ve diriliş eylemidir. Onu uygulamak, intihar eylemleri gerçekleştirmekle veya sadece intihar eylemi gerçekleştirmekle başarılamaz. Sorun, bunun bir ordulaşma, halklaşma, sahip olduğu çelişkileriyle kendi bedenini ve bilincini düşman ordusunu darmadağın edecek bir silah haline getirme sorunudur. Bu da, PKK tarihinde yeni bir aşamaya işaret etmektedir. Savaşın görülmemiş bir biçimde uygulanacağı yepyeni bir tarihsel dönemi açmaktadır.

Ateşten bir kartaldır, bir gökyüzü kurucusudur.

Fırtınanın habercisi değil, kendisidir.

Neden insan bir silah haline gelir, onca silah varken yeryüzünde...

Çünkü insan isterse eğer, bütün silahlardan daha etkilidir.

İnsan, düşmanı ile birlikte kendisini öldürebiliyorsa, öldürdükleri de sonsuza kadar ona saygı duyacaklardır.

Zilan; toprağa, rüzgara karışmaktadır.

Zilan, zamanla özdeş olmak, zamana karışmaktır. Yaşama tutkusunun tarihe dönüşmesidir. Tarihsizlik üzerine tarihin, bir çöl bilinci üzerine cennet bilincinin yerleşmesidir. O, her şeyini yitirmiş bir neslin, ona kaybettirenlerle birlikte öldürülmesidir.

Zilan, büyümekte, hareket etmekte; yaşamakta olan bir sözdür.

Yükselen bir alev, ateşten bir konuşucu; bir PKK'li yani.

Bir tarih duygusu, -sömürgeciliğin her şeyi piçleştirmek istediği bir ülkede, aşk ve sevgi adına soysuzlaşmanın yaşandığı bir ülkede; fırtınalı bir duygu gösterisi. Bir sevgi ulusunu, sevginin milliyetini doğuracak bir birleşme, -toprakla ve rüzgarla bir birleşme, baştanbaşa Kürdistan bir savaştır. Kürdistan'da aşkın ve savaşın hangi ölçülerde gerçekleşebileceğini gösteren 30 Haziran eylemi, bütün Kürt halkını olduğu gibi, PKK savaşçılarını da, savaş ve yaşam ölçülerini netleştirme çağrısıdır. Fırtınayı haber vermek değil, başka bir fırtınayı gerçekleştirmek değil, onun bizzat kendisi olmak, fırtınaya dönüşmek gereğinin adıdır. Yaşamda yanılmış olmak, sömürgeci bir eğitim mekanizmasından geçmiş olmak, köleci etkilere maruz kalmış bir kişiliğin sahibi olmak, Zilan'ın eyleminden sonra, herhangi bir başarısızlığın veya eylemsizliğin gerekçeleri olmazlar.

Önümüzdeki günler, yıllar, PKK gerçekliğinin bu eylemin açtığı yeni dönemde, hangi koşullar altında olursa olsun sömürgecilik karşısında mutlaka muzaffer olduğu bir süredir. Zilan'ın emrettiği yaşam ve eylem tarzı, şimdiden kişilikleri ve yaşamları netleştirmeye başlamıştır. Etkileri, şu veya bu ölçüde, Kürt insanının bulunduğu ya da ilişkilendiği bütün alanlarda şekil almaya, görünür olmaya başlamıştır. Güney Kürdistan'da Türk ordusunun hainlerle birlikte geliştirdiği saldırılara karşı girişilen Zilan tarzı eylemler, daha şimdiden bu halkın hiçbir koşul altında artık teslim alınamayacağını göstermiştir. Kürt halkının gücü, kendisini gerçekleştirmek, ifade etme, kendisi ve bütün insanlık için bir anlama kavuşma ve bunu herkeşe reddedilemez ve inkar edilemez biçimde kabul ettirme aşamasına ulaşmıştır.

Ateşten bir koşucu Zilan

"Zilan, büyümekte, hareket etmekte; yaşamakta olan bir sözdür. Yükselen bir alev, ateşten bir koşucu; bir PKK'li yani. Bir tarih duygusu, -sömürgeciliğin her şeyi piçleştirmek istediği bir ülkede, aşk ve sevgi adına soysuzlaşmanın yaşandığı bir ülkede; fırtınalı bir duygu gösterisi. Sevgi ulusunu, sevginin milliyetini doğuracak bir birleşme, -toprakla ve rüzgarla bir birleşme, baştanbaşa Kürdistan bir savaştır."

Zilan, kesin özgürlük istemi, yaşam arayışıdır

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş değerlendiriyor:

“Sevgiyi yüceltmenin, en az savaşı geliştirmek kadar zor bir iş olduğunu iyice anladık ve ortaya koyduk. Fakat, hâlâ bu anlamda birer hastasınız. ‘Sevgi hastası’ veya ‘sevgiden yoksun olmanın’ hastası.”

dar bütün alanlarımız etkili bir karşı koyuşu yıl için planlayıp, hayata geçiremediler. Güney’de bile, esasta buradaki savaş durumumuz olmasaydı belki de ardına kadar bir yenilginin kapısına açık bir yönetim yoğunca yaşanıyordu.

Ama bizim çok katı kararlılık ve hazırlık düzeyimizle, bütün alanlarda bir gerileme olsa da, sonuçta bizde duracaktır. Nitekim operasyon durdurulmuştur. Durdurulmasından da öteye çok ağır ve son bir sefer olma konumuna indirgenmiştir. Ve aynı zamanda işbirlikçiler için de bir son ihanet seferine dönüştürülmüştür. Bu da bizim savaş tarzımızın bir ifadesidir. İster yaşayın, ister ölün, ister kaybedin, ister kazandırın. Ne olursanız olun, önderlik gerçeğinde verilen söz önemlidir ve söze kati bağlılık vardır. Bu da sizin söylediğiniz gibi değil, günlük, anlık pratik hazırlıklara, kendini kanıtlamakla olur. Ve çok açık ortaya çıkmıştır ki, bu operasyonlar bir anlamda “yenilgimizdir.” Zihniyet olarak, ideolojik, siyasal, örgütsel düzeydeki güçlenme olarak bir başkaldırı ve başarıya yakalanmamıştır.

Biraz daha değerlendirmeleri yoğunlaştırın ve göreceksiniz ki, sizlere kalsa, ne kadar savaşsanız da yenilgi bir yerde kaçınılmaz oluyor. Şimdi, bunun Zilan kişiliğiyle bağlantısı nedir? Bu eyleme kalkan bir kişilikten anlam çıkarılsa, bir yıl ona göre şiddetle değerlendirilse, yenilgi olmayacak. Neydi o? Şiddetle kendini bomba olarak patlatırken, sen onu düşüncede şiddetlendireceksin. Politikada, örgütlemeye, bizzat askeri yoğunlaşmada şiddeti göstereceksin ki, yenilmeyesin.

Zilan; bunun işareti, sembolü, çağırısı ve gerçeğiydi! Ya böyle savaşçı bir kişiliğe ulaşırsınız, ya da yenileceksiniz!

Gerçekleştirilen eylem Dersim için olduğu kadar, bütün ülke için, halk içindir. “Ya böyle kendinizi her anlamda bombalar haline patlatırsınız, ya da yenilgi kaçınılmazdır.” Bu çok önemli ve değerli büyüktür. Aslında kendi payıma bazı sonuçlar çıkardım ve çok zor da olsa gereken cevabı vermeye çalıştım, dedim. Öyle ağlayarak, sızlayarak, imkanlarla oynayarak değil, kendi tarzımızdaki derinliği, çok yönlülüğü, yaratıcılığı eksik etmeden; verili kazanımlar kadar, yeni kazanımları da buna ilave ederek cevap vereceğiz. Bizim için bu artık önüne geçilemez bir emirdir. Ve başarı yürüyüşü zafere kadar sürdürecektir.

Bir yılı değerlendirdiğimizde, ciddi bir yetmezliği kendi payımıza göstermedik ve tehlikeli bir başarısızlığa neden olmadık. Başarı için hemen her şey vardır. İşte bu, doğru karşılık vermek oluyor. Siz acaba böyle bir karşılık verme gücüne ulaşabilir misiniz? Bu, artık kendinizi sorgulama, buna göre yaratma ve o gücü gösterme yükümlülüğüdür. Kim olup olmadığınızı, ne kadar yapıp yapmayacağınızı ortaya koyacaktır. Ve önderlik kendi payına düşeni yaptı diye düşünüyorum. Elbette bütün partililer yapmalıydı. Çünkü çağrı onlardaydı, halka da, hatta insanlığa da çağrı vardı. Kısmen cevap olunabilirdi, bundan sonra da cevap olunabilir. Birinci yılında yapamadıysanız, ikinci yılında yapabilirsiniz. Eğer bağlılık gücünüz varsa, bütün bir ömür bunun tedbirlerini alabilirsiniz. Dediğim gibi, bütün şahadetlerden sonuç çıkarabiliyorsanız, bunun yolu ardına kadar hepimiz için açıktır. Umarım, ihmal etmezsiniz, gafilce, unutkanca, öyle alışılageldiğiniz sığılıkla bu şahadetleri geçiştiremezsiniz. Mutlaka kendinizi katlayarak bir cevabı vereceksiniz. Vermedikçe fazla yüzünüzün ağarmayacağı, yine yaşamı kazanamayacağınız da o denli açıktır.

Şehitlerini unutan, onlara gereken anlamı veremeyenler, lafta geçiştirenler fazla iflah olmazlar. Büyüklük, şehitlere verilen anlamla orantılıdır.

Anlam vermek, bir ölüye gösterilen ilgi değildir; anlam vermek, onları yaşamsallaştırmakla mümkündür.

Benim biraz daha özgün olarak bu şahadette düşündüremek, duyumsatmak istediğim yanlar var. Mektubun son cümlelerinde büyük yaşam istemi, büyük yaşamın büyük eylemlerle bağlantısı çok çarpıcıdır. Yine özgür kadın şekillenmesine yaklaşım oldukça çarpıcı.

Kesin bir yeni yaşam arayışıdır. Müthiş bir “özgürlük” istemidir.

Varolan düzen dahilindeki yaşamlara tepkidir. Zaten o yaşama iğne ucu kadar değer verse, bu eyleme cesaret edemezdi. Bu eylemi aynı zamanda geçerli yaşama müthiş bir darbedir. Klasik kadın-erkek arasındaki yaşama darbedir. Düzen dahilindeki kadın-erkek, evlilik, cinsellik, sevgi, duygu bütün bunlara büyük bir darbedir. O küçük yaşam -kendisi evlilik denemesi de geçirmiştir- herhalde ona bir hiç gibi geliyor. Hatta itici geliyor. Dolayısıyla eylem üzerinde etkili oluyor. Bunun yanında büyük yaşam arayışı çok net. Bunun için, güzel yaşam, savaşla bağlantılı yaşam, eylemlerle bağlantılı yaşam çok çarpıcı. Bunun üzerine salt siyasi değerlendirmeler yapmakla açıklığa kavuşturma işini sağlayamayız. Bu biraz da edebiyatın konusu oluyor. Romanlaştırılarak daha iyi dile getirileceği kanısındayım.

Bunun bir sembol olması, bütün şahadetlerin anlamını içermesi şartıdır. Özellikle son bir yılın kadın şahadetlerinde bu çok nettir. Gerek zayıflık nedenleriyle gerçekleşen şahadetler, gerek eski yaşama şiddetle tepkinin verdiği cesaretle teslim olmanın, kendini sürekli bombalama biçimindeki şahadetler aslında bir yaşam arayışıdır. Bir şeye değer verilmiyor veya basit, küçük amaçlı yaşamlara, bu şahadetlerde hiç yer yok! Ama diğer yandan aynı zamanda aşk derecesinde bir yaşam anlayışı vardır. Buna, büyük yaşam, yüce yaşam diyoruz. Küçük yaşam yerle bir edilirken, büyük yaşam müthiş yüceltiliyor.

Bu şahadetlerin en çarpıcı özelliği burada, yani büyük yaşayacaksınız!

Büyük yaşam ne demek? Büyük duygular, büyük düşünceler, büyük eylemler. Kadın özgülünde, özellikle derinleştirmek istediğim de, tam da bu noktada çok önemli.

Zilan kişiliğine vereceğim en iyi karşılık; bir defa küçük içerikli yaşamları yerle bir etmektir.

Ben bunu yaptım mı? Yaptığıma inanıyorum. Son yılda dikkatinizi çektiğim gibi küçük amaçlı yaşamların adeta yerle bir edilmesi gerektiğini işledim ve önemli oranda da bunu aştım. Demek ki, anya karşılık verme bu biçimde olmuştur.

Bütün küçük duyguları öldürdük.

Kişiyi ucuz bağlılıkları, eyleme dayanmayan bütün sevgileri, bağlılıkları yerle bir ettik. Bunu bilinçli yaptık. Aşağıladım, lanet getirdim ve çılgınca yaptım adeta.

Diğer bir şey daha yaptık, büyüme işini geliştirdik.

Eylemi büyütme, yaşamı büyütme!

Bu çağrıya kendi kişiliğimizde kısmen cevabı şöyle verdim: Kadın yaklaşımında büyüklükler, duyguları büyütme, sevgileri büyütme oldukça ilerleme kaydettim. Daha cesaretliliğe, -elbette bunu sağlarken hep bir çelişkiye göre; yani içeriksiz, çirkinliğe ve kayba götüren; büyük eyleme değil, eylemsizliğe götüren; çirkinleştiren ne varsa onu bir yana iterek, gerisini de veya ona karşıt olanı da yü-

celterek, böyle bir çelişkiyi ona diyalektik bir mantığı dayatarak işlettik.

Sonuç ise, bazı önemli gelişmelerin sağlanması oldu. Bu, aslında en zor olanı ve gerekeni yapmadı. Zilan kişiliğinde özellikle, dikkatle değerlendirilirse böyle bir istem var, -ama kendisi bunu başaramıyor. Çünkü gücü yok. Gücü ancak bir sembol olmaya var. Bunu küçümsemiyorum. Bana göre bu tanrılara mahsus bir şey, ama yine de bir zayıflığı içeriyor. Yaşamsallaştırabilse, eylemini ve onun örgütlülüğünü süreklileştirecek bir bomba haline gelecek. Bunu anlıyor, bunu istiyor da, son değerlendirmesi, son talebi bu. Böyle olmak istiyor ve bu şansı yakaladığı için adeta bu eyleme koşarcasına gidiyor.

Ölüme değil, büyük yaşama koşuyor.

Burada bilinçsizlik yok, bir güven var. Önderlik gerçeği başta olmak üzere, PKK’ye hem eleştirisi var, hem güveni var. Gerisini yapmaları gerekir diye bu cesareti gösteriyor. Elbette her gün kendini büyük bir güçle yaşama katmak, öyle kolay bir iş değil.

Düşünün, ben bile bu kadar zorlanıyorum, peki sizler nasıl yapacaksınız? Böyle eylemsel, böyle örgütsel, böyle düşünülmesi bile insanın nefesini kesen bir sembol olmayı ve onu her an yaşamsallaştırmayı kim, nasıl sağlayacak? Sorunun ağırlığı burada. Kendisi zaten bunu belirtiyor. Bu şansı yakaladım diyor, onun için büyük cesaretle eyleme yürüyor. Zor olanın gerisini getirmek olduğunun da tamamen farkında. Şimdi biz o sonrasını yapmaya, süreklileştirmeye çalıştık. En zor olanı yine kendimize görev belledik.

Şüphesiz bu ilk değildi. Onun daha öncesi de vardı. Çok büyük kadın kahramanlıkları vardı, ama bu zirveyi teşkil ediyor. Ve daha çarpıcı bir ifade haline gelmiş. Bizim de bu yılı böyle yoğunluklu ele almamız şehitlerimize, özellikle kadın şahadetlerine karşı en anlamlı cevaptı. Kadın özgürlüğünde kesin bir gelişme ortaya çıktı.

Kürdistan gerçeğine baktığımızda, kadının yaşamıyla eylemliliği arasındaki ilişki sağlam kurulamamıştır. Hatta toplumsal bir gerçekliktir; kadın fazla yaşamsallaştırılmamıştır.

İşte, Kürdistan’da bunun en cesaretliliği bu eylemlerle atılıyor. Bizim bu işe böyle girişmemizin özgünlüğü burada. Kürdistan için olmakla birlikte, aslında bir evrensel anlamı da vardır. Zaten eylem dünyanın dikkatini çekti. Dikkatini çektiği kadar, son bir yıldaki kadın ordulaşması da ilgisini çekti. Bu nasıl bir işti diye soru sormaya kalmadı. Kendi ülke somutumuzda zaten başlı başına yeni bir olay. Hemen hepimizin hafızalarının, ruhunuzun pek algılayamadığı bir durum.

Kadın-erkek ilişkilerinde düşüş müthiş boyutlarda. Düzen dahilindeki bütün yaşam özelliklerinde bir bitiş var. Kadın-erkek ilişkilenmesinin feci bir boğuntu hali çarpıcıdır. İster aile, erkek-kadın veya karı-koca veya baba-ana veya sözlü-nişanlı bilme sevgi, aşk; -bütün bu kavramlar müthiş düşüş kavramları ve tabii ki kurumları halinde geliştirilmiştir. Yani eylemliliği tamamen bu düşüşü yerle bir etme eylemliliği ile oluyor. Peki bunun yerine yüceltilmesi gerekenler, kavram ve kurumlar nasıl konulacak? İşte, bu her babayığın işi değil.

İsrarla vurgulamaya çalıştım:

Büyük sevgi veya yerinde bir sevgi, büyük bir savaşa benzer.

Veya büyük bir savaşı düzenleyemeyenin sevgisinin de gelişmesi mümkün değildir. Nitekim, savaşı ne kadar geliştirdiysek, sevgi boyutunu da eklemek istediğimizde, bu çok çarpıcı ortaya çıktı.

Savaşın gelişemeyişinin en önemli bir nedeni de; sevgi kişiliğinin olmamasıdır.

Yetmez ve çözümsüz kişilikler, savaşa müthiş yansıyor. Kabadırlar ve ne kadar savaşsalar da yenilgiye götürüyorlar. Kürt kavgacılığının, Kürt sevgisizliği ile bağlantısını kurduk. Ve baktık ki, duygular yok! Yüce duygular hiç yok! Her şey yetersiz, her şey ilkel, her şey düşmana götürüyor.

“Seni seviyorum” denildiği noktada düşmana dönme koşuluyor. Düşülerek, örgütten kaçarak, eylemden kaçarak, düşmana zemin olunuyor. Her ilişkilene neredeyse bir kayıp nedeni olarak düşünülüyor. Bunu alaşağı etmek -aşağı olmuş zaten- ve bundan bir yüceliğe merdiven dayamak en zor sorundur. Savaş çözmez de buna bağlıydı. Bu yıl bunlar çok tartışıldı. Kişilikleriniz savaşı geliştirmiyor. Hazır savaş olanaklarını bile ordulaştırıyor. Hatta en “benim” diyenler, niyetleri ne olursa olsun, savaşı, partiyi yerle bir ediyorlar. Bakıyoruz aynı kişiliğe, aynı kimliğe; sözde çok savaşanı, yaşamı, tarzı, kadını ilişkilendirmesinde ifadesini buluyor. Bencil, dar amaçlı, fazla duyguları yok. Kaba bir cinselliği fazla aşmamış, sevgiyi boyutlandıramamış ve bunu kadında çok somut ortaya koyuyor. Bir baktık ki, bunun da savaşa fazla vereceği bir katkısı yok.

Sevgiyi yüceltmenin, en az savaşı geliştirmek kadar zor bir iş olduğunu iyice anladık ve ortaya koyduk. Fakat, hâlâ bu anlamda birer hastasınız.

“Sevgi hastası” veya “sevgiden yoksun olmanın” hastası.

Sevgi, duygu adı altında bir şeyler karıştırıyorsunuz, onların da büyük bir kısmı aşığılanmadan öteye bir anlama sahip değil. Çoktan içi boşaltılmış, karı-koca duyguları, erkek-kadın ilişkileri. Saygısı yok, canlılığı yok, kurutucu, bitirici ve bir nevi zehirleme düzeyine varmış bir yaşam felsefesi veya bir yaşam tarzı. İşte, biz bütün bunlara karşı direndik. Nitekim bu yıl kendimden başlamak üzere yaptığım en önemli işlerden biri de; bunun izah edilmesi, açıklığa kavuşturulması ve bunun bir kader olmadığının kabul ettirilmesi. En az savaş kadar bu konuyla ilgilenmemizin nedeni bundan başka bir şey değildir.

Kendi soyumuza, kendi cinsimize neden böyle çirkin, kurutucu yaklaşıyoruz? Kadın duygulanmasına bakıyorsun, nefes alamayacak duruma gelmiş. Eğer bu böyleyse hiç yaşanılmaz. Erkeğe bakıyorsun, ufak bir hakimiyet ilişkisiyle her şeyi yerle bir ediyor. Hiçbir yiğitlik yok! Basit bir kıskançlık, çekememezlik yüzünden kişiliğinizi yiyip bitiriyorsunuz.

Bu aşk olamaz, duygu olamaz, bu ilişki arayışında da anlamı olamaz! Böyle olacağına yaşamı durdurmak daha iyidir. Bomba gibi kendinizi patlatmanız daha değerlidir. Zaten çağrının anlamı da budur. Yapamıyorsanız kendinizi bombalayacaksınız. Ben Zilan kişiliği tamamen budur demek istemiyorum, ama çağrısının bir özelliği de burada, sizlerdir. Neden böyle yaşıyorsunuz, neden böyle ruhsuzsunuz, neden böyle örgütsüzsünüz, neden böyle düşürücüsünüz? Öyle olacağınıza kendinizi bomba haline getirin.

Elbette doğrusu, daha tercih edilmesi gerekeni, büyük yaşamı gerçekleştirmektir. Bu bir sanat işidir. Ben kendimi ortaya koydum; sevgi düzeyinde, savaş kişiliğiyle bağlantılı olarak ancak bu kadar olabildim diyorum. Ulusal, hatta evrensel çapta kendimi çözümlerem...

Bir kadın karşısında nasıl olunmalı ilkesiyle, yaklaşım tarzıyla ve her boyutta, -yaratıcılık nasıl olacak? Adamakıllı sorguladık ve biraz kabul edilebilir

**“Zilan kişiliğine
vereceğim en iyi karşılık;
bir defa küçük içerikli yaşamları
yerle bir etmektir.
Ben bunu yaptım mı?
Yaptığıma inanıyorum.
Son yılda dikkatinizi çektiğim
gibi küçük amaçlı yaşamların
adeta yerle bir edilmesi
gerektiğini işledim ve önemli
oranda da bunu aştım.
Demek ki, anıya karşılık verme bu
biçimde olmuştur.
Bütün küçük duyguları öldürdük.
Kişiye ucuz bağlılıkları, eyleme
dayanmayan bütün sevgileri,
bağlılıkları yerle bir ettik.”**

bir kişiliği yakaladık. Son yılda kadın yaklaşımları kişilikler etrafında daha güçlü bir oluşuma yol açtı. Bu, kesinlikle yapılan işlerle bağlantılı. Yani daha fazla kadını anlamak, daha fazla yolu aralamak, kaderciler bir kişilik olamayacağı, yaşamsal olabileceği, aslında güzel kılınabileceği değerlendirildi.

Geleneksel birçok yaklaşım yerle bir edildi. Ayıplı, çirkinleştirilen yaklaşımlar, düşünceden ve temel değerlerden, yurtseverlikten, siyasallık-örgütsellikten uzaklaşmalar tümüyle yerle bir edildi. Tam tersine bütün bu konularda güç veren bir ilişkiye dönüştürülebileceği ortaya çıkarıldı. Yine bir mülk konusu olmak değil, müthiş değerleri paylaşmakla yürüyen bir yaşamın geliştirilebileceği ortaya çıkarıldı. Benim açımdan herhangi bir kadınla bu anlamda yürümek hiç sorun değil. Şimdi, bu değişik ve aslında çoğunun henüz anlamaya güç yetiremediği bir durum.

Sözleşme, aşk, evlilik hepsi bu kavramın içinde gizlidir.

Benim için herhangi bir kadınla, herhangi bir yerde ve zamanda bu biçimde anlaşılabilir, yürünebilir, savaşılabılır. Bir çözüm var, ulusal bir çözüm, hatta bir evrensel bir çözüm. Aslında bu ileri düzeyde yakalanmış bir durum. Belki kişiselleştiriyorum, benim için fazla kişiselleştirme zaten tehlikeli, fazla uygun olmaz, genelleştirme, derinleştirme daha önemlidir. Ve bunu da başarıyla yürüttüğüme inanıyorum. Öyle tüketme değil de, üretmeyi bilmek çok daha önemlidir.

Dikkat edilirse, bu son yılda müthiş bir üreticilik var. İlişkide derinliğine, genişliğine büyüme üretimidir. Tarzımda bir derinleşme oldu. Mesela, benimle her ilişkilenen veya benim sahama giren, benim şartımla, benimle yürüyen, benimle ilgilenen sıradan bir dost bile kesin üretiyor. Ama dikkat edilirse, çoğunun ilişki tarzında bir tüketme vardır. Zaten en ufak bir ilişki “bitirdim” diye bir deyimle son buluyor. Bu, bana anlamlı gelmediği kadar, çirkin ve tehlikelidir.

Neden ilişkiler bu kadar tüketici? Tüketecilik yalnız cinsi boyutta değil, kavramda tüketici, duyguda tüketici, eylemde, örgütlenmede tüketici. Ufak bir ilişki örgütün içini boşaltıyor. Örgüt gitti, siyaset bitti. Ne uğruna; küçük bir aşkı varmış. İşte, bu büyük saygısızlıktır, tam tersi olacaktır. İster bireysel, ister genel anlamda bir yüceliş yaşadığın an, üretime koşacaksın. Kadın-erkek ilişkisi boyutlanmasında gelişmeler var. Siyasete etkisi çarpıcı, ordulaşmada etkisi çarpıcı ve örgütlenmeyi müthiş etkiliyor.

Şimdi bazı bölgeleri ele alıyorum: Dersim’den tutalım Moskova’ya kadar, zindandan tutalım dağların doruklarına kadar, ilişkilerde tüketecilik düzeyi aşılma- mış. Bu temelde izin istiyorlar, acaba parti ne der? Şimdi, bunun izni de o kadar önemli değil, ilişkide sen tükenişteysen istersen on imam gelsin nikahını kıysın veya meşrulaştırın, bu hiçbir şeyi ifade etmez. Çünkü senin ilişkin tüketici ve bir değeri yok. Burada yüceliğin, aşkın inkarı var, bunun nesini biz kabul edeceğiz? Aşk aslında anlamını bulursa çoğu-

nuzun kişiliğinde ve eyleminde; öyle kanun izini istemez, öyle ayıplı, köhne yaklaşımlara da fazla izin vermez.

Gerçek anlamda aşk cesurdur, aşk bilinçlidir, aşk çarpıcıdır, aşk vurucudur, aşk sonuç alıcıdır!

Nitekim bizim kadın kimliğinde, kişiliğinde bu ortaya çıktı. Vurucu olduğu, keskin olduğu, güzel olduğu, çarpıcı olduğu, ayıplı olmadığı önemli yönleriyle netleşti. Önderlikte bu biraz gerçekleşti.

Bir yücelmeyi sağlamak gerek. Kürt kişiliğinin dönüşümünün sırrı, onun kendi cinselliğini dönüşüme uğratmasındadır. Kadın zaten boşuntuya getirilmiş, onun cinsellikte fazla bir iddiası yoktur, ancak kendini pazarlar, ama erkeğin kendini öyle tüketmesi affedilir gibi değil.

Önderlik gerçeğinde gerçekleştirilen en önemli bir gelişmenin bu olduğunu vurguladım. Klasik yaklaşımın cins, cinsiyet güdüsüne bir gem vurması kadar, bir yüceltmeye, siyasete kadar taşırmaya güç yetirmiştir. Bu önemli bir gelişmedir. Hani derler ya, “*makus talih yenmek*”, bizde biraz da böyledir. Talihsizliği aşmak böyle bir kişiliği dönüştürmekle mümkündür. Ama dediğim gibi, bu çok zor bir iş. Nasıl ki, önce ilişki sizi her sahada tüketiyorsa, bizim tarzımız da müthiş üreticiliğe götürüyor. Mesela, müthiş örgütçü, müthiş siyasal yoğunluklu, müthiş çekici, müthiş büyüücü ve müthiş eyleme çağırıcı anlama sahip. Mümkün müdür, benimle en ufak bir yaklaşımı olan bir kadın beni tüketmeye götürsün? En sıradan olanı bir Zilan eylemliliği, gerisi hemen hepsi böyle fedai kişiliğiydi. O ortaya çıktı ve bu bir gerçek oldu. Düşünün, hepiniz dürüstçe yaklaşabilirsiniz. Böyle kişilerle dünyalar fethedilir. Ama insan endişeleniyor, yani istediğiniz anlamda serbest bırakılırsanız -zaten kavrayış düzeyiniz zayıf, kendinize hakimiyetiniz zayıf, kişiliğiniz yenilgi kişiliği, dolayısıyla birbirinizi ne hale getireceğiniz belli değil. Erkek tümüyle geleneklerin ağır etkisi altında, “*mutlaka karım olmalı, mutlaka mülküm olmalı*.” İşte, namustan anladığı bu. Kültürü, kimliği, kişiliği bundan fazlasına elvermiyor. Mesela, bende bu yok. Annemden tutalım bütün kadınlara kadar, böyle bir yaklaşım oldu mu, yerle bir ederim. Mal olma! Kendisini de mal gibi sunmaya çalıştı mı, bitti. Orada red, orada yerle bir etme vardır. Dikkat edilirse, bu her kadında siyasal olmaya, kendini güzel kılmaya, eylemli, örgütlü kılmaya yöneliyor. Önderlik kişiliğiyle az çok ilişkilenecek; düşüncesinde, ruhunda böyle bir kimliği yakalamakla mümkün, başka türlü bu önderlik hiçbir şeye izin vermez. Kurulmuş, kurumsallaşmış bir kişilik budur ve bunu da sırf kendini tatmin etmek için yapmıyor. Bir derviş gibi, nefis savaşı da veriyor. Ve bunu büyük bir eylem olarak yürütüyor. Dinamikdir! Salt kendini terbiye etmekle değil. Savaşır, güzel bir savaş, sonuçları olan bir savaş. Düşünün, kendinizi böyle boyutlandırmadınız, doğru temelde birisinin sevgisini veya sevmesini örgütleyemediniz. Ben hepinizden boşuna korkuyorum demiyorum. Ne kadar örnek varsa hepsi örgütü teh-

dit ediyor, savaşı terk ediyor. Ayrıca kendinizi kolay bitiriyorsunuz. Bu aşk değil, bir felakettir, hastalıktır. Güçsüzlükten dolayı böyledir. Öyle kasıtlı, art niyetli yapıyorsunuz demiyorum, kişiliğiniz böyle kurulmuş, yaratıcılığı gösteremiyor. Bunu bir kader gibi almayız, bir çaresini bulacağız.

İşte, çaresi Zilan dedik.

Büyük eylemlilik, büyük yaşam, büyük aşk istemi!

Bu bir başlangıç ise, başarabilirsek, toplumsal gerçekliğimizde bütün kadınlarımızı, erkeklerimizi bu temelde yeniden yapılandıracağız, şekillendireceğiz. Zaten ulusların özgürleşmesi de ancak böyle mümkün olabilir. Her halkın tarihinde böyle dönüştürücü değerler vardır. İşte, bunu biraz kendi gücümüzle orantılı olarak yapmaya çalıştık. Bu bir çabadır, tam bir zafer, toplumsal kurumlaşmaya götürme değildir. Benim bütün yapabildiğim bir şeyler yıkmak kadar, bazı olumlu, yaşanmaya değer gelişmelerin de önünü açmaktır. Sanırım bu konuda fazla hata yapmadık ve en önemlisi de bazı gelişmelerin yollarını herkes için alabildiğine açtık. Ama anlayamamanız bizi öfkeleniyor. Bazıları bunun üzerine yalnız binalar kuruyorlar. Benciliklerini daha da inceltiyorlar, tabi yanlış hesap yapıyorlar. Kesinlikle bunlardan uzak durmayı bilmeniz lazım, aksi halde kötü durumlara düşmeniz kaçınılmazdır. Tam bu noktada savaş kadar yiğitlik istiyor kişilikte; bunun önü açılmıştır, kapatmayalım; öyle aceleyle, egemenlikle sağlanacak bir gelişme değildir. Bazıları bu yıllarda yetkiye dayanarak, “güçlü olan kimse kadın orada veya onun arzularını yerine gelir” dediler; kesinlikle bu da yanlıştır ve bunu aşmak çok önemlidir.

Hatta benim söylediğim diğer bir husus şuydu: “*Güçlü olmadığım dönemlerde, ben aşkın daha anlamlı olabileceği kanısındaydım.*” Güçlü olduğum dönemlerde benim için aşk veya kadın fazla geliştirici olmadı.

Neden?

Çünkü herkes güce koşuyor. Güç olmaya geliyor, güç vermeye değil. Zayıf geliyor, kendi çirkinliğini aşmak için benden bir şeyler almak istiyor. Erkek-kadın hemen hepsi böyle. Bu da benim için müthiş bir zorluk demektir. Kendimi neredeyse mahvettim. Evet, herkes vermeye değil, almaya geliyor. “*Bana da biraz sevgi, bana da biraz güç, bana da biraz güzellik, bana da biraz başarı*” diyor. Dikkat edilirse, son yılların önemli bir gelişmesi de budur. Çok azınız “*ben de bir şeyler vermeye geldim, benim de gücüm var, ben de gençliğimi, çabalarımı bu temelde başarıyla sunabiliyim*” diyebiliyor. Çok azı ortaya çıktı, lafta söylese de, pratiği bunu getirmiyor. Artık ben de kendimi mecburen veriyorum. Önderlik kendini halkına tümünden verir, -eriterek verir. Düşüncesini verir, duygularını verir, kendisini bitirerek verir ve sonuçta halk önderi, kadınların önderi de olur.

Gücümü nereden alıyorum dersenez, gücümü kendimi böyle verme tarzında alıyorum. Bu konular da çok ustayım. Hemen herkese imkan verebilirim.

Eğer siz de genelleşmek istiyorsanız, herkesin vazgeçmeyeceği bir kişilik olmak istiyorsanız, kendinizi vereceksiniz. Bireysel arzu, bireysel hakimiyet, sizin anladığınız anlamda yaşam ve benzeri şeylerden eser kalmıyor, sadece yücelmiş duygular kalıyor. Hemen her ilişki yaklaşımında bir büyüme olayı kalıyor, bu da çok daha değerlidir. Toplumdaki düşkün kişilik yerle bir oluyor. Tersinden genellemeci kişilik, bu tip düşkünlükleri yerle bir eden kişilik de, olağanüstü bir büyüme kişiliği oluyor. Gelen kadınlar melek gibi olacak, erkeklerin hepsi kahraman gibi olacak ve bu PKK’nin büyüklüğünü ifade edecek. Dikkat edilirse kısmen bu noktaya doğru geliniyor. Her gelen kadın bu düzeyde Zilan kişiliğini gözönüne getirirse; bir tarıca gibi, bir melek gibi, bir savaş kahramanı gibidir. Ve erkeğin de, öyle klasik ölçülerle benim karşında durması mümkün değil. Böyle erkekler, utancılarından yerin dibine girerler. Ne erkekligi, -erkeklik yapacak hiçbir şeyleri olmadığını derhal fark ederler. Bu da yeni erkeğin ortaya çıkması anlamına gelir.

İşte, bu yıl önderlik bunu biraz sağladı ve biraz daha derinleştirdi. Bu da güzel bir şey. Bir yerde Kürdistan toplumundaki bütün düşkünlüklerin yıkılmasıdır. Müthiş bir yıkma işidir, yıkılabilirse yüceliklere ön açmadır, -dikkat edilirse önü de açıktır. Müthiş yiğitlikler geliyor. Önderlik kişiliği bence güzel de geliyor. Kendimizi kimseye zorla kabul ettirme derdinde değiliz, devleti olanlar bile bize muhtaçtırlar. Bizde bir güzellik bulurlar. En büyük imparatorluk sahibi olan Amerikalılar bile bizim karşımızda komplekslidirler, -en azından böyle kaba güçlerinden başka bir şeyleri yoktur. Hiçbir moral değerleri, hiçbir siyasi değerleri yoktur. Onlar kala kala kaba güçleriyle bırakılmışlardır ki, yeniktirler bu anlamda. İster imha etsinler, ister atomu patlatsınlar, -bu onların insandılıklarını gösterir.

Demek ki, insanlar kendilerini yaratabiliyor. Belki hâlâ anlayamadınız, size hayal gibi geliyor, ama karşınızda kadın mı istiyorsunuz, -böyle bir kişilik oluşturun, bütün kadınlar en yüce sevgi değerinde size gelebilir, koşabilirler. Bir kadın, kendini böyle şekillendirir, bütün erkekleri peşinden koşturabilir, onları savaştırabilir de. Yalnız cinsi anlamda koşturur demek istemiyorum, o işin basit bir kısmı, onları adam edebilir, onlara komuta edebilir. Önderlik olayını biraz inceleyin, bunların hepsi az çok ortaya çıkmıştır. Onun için, ‘ya bunda yaşam bulamıyorum...’ Tamam, sen anladığın anlamda yaşamı bulamayabilirsin. Diğer tarzda yaşam var, işte biraz benim boyutumu yakalayalım. Kadın mı istiyorsunuz veya erkek mi -kendinize layık istiyorsunuz? İşte ölçüler var.

Hiç ayıp değil, benim için her kadın değerlidir ve istediğim gibi yaşarım. Öyle istedim, göz koydum, seni kandırdım, sana kendimi dayattım, sana hükmettim, seni aldım kanunlara göre, şahadetnameye göre seni şöyle yaptım... Bu kelimelere hiç yer yok, aşk biraz da budur zaten. Düzen işe hep bu kayıtlamaları getirir. Egemen düzen, baskıcı, sömürücü, düzen, kayıt yapar. ‘Sen şuna şu kadar bağlan, görevin şöyle olmak, şöyle boyun eğeceksin’ -ahlakına kadar ölçü koyar. Bu doğru mu? Hayır! Bu bizde her şeyin kaybettirilmesine kadar götürür. Bütün kızların yapabildiği, hiçbir şeyi olmayan, ona kesinlikle bir parça eklemek bile getiremeyecek olan zavallı bir erkeğe çok zavalıca bağlanmak. Ben bunu çocukluğumda gördüm ve ayıp dedim böyle bağlanmaya. Ve asla dedim, ne ben böyle bir erkek olurum, ne bir kadını böyle kendime bağlarım, isterim! Sonuç işte bugüne kadarki geliş hikayesini. Ve siz tenezzül ettiniz. Tenezzül ettiğiniz için buna kişiliğiniz bugün büyük kahramanlığı geliştiremiyor, büyük bir savaş komutanı olamıyorsunuz. Kişiliğiniz fazla sevilmiyor, açık söyleyeyim. Yani ben mi söylüyorum sevilmezesiniz, hayır sevilbilmeniz için ben her şeyi yapıyorum. Ama bunu kendinizde somutlaştıramadığınız için bir çırpıda düşünüyorsunuz, insan size güvenmiyor. Hangi kutsal emaneti sırtınıza bindirsek ihanet ediyorsunuz. Söz veriyorsunuz, gereklerini yerine getiremiyorsunuz. Yetki veriyoruz yerle bir ediyorsunuz. Kadın veriyoruz, bitiriyorsunuz. En değme kahraman erkek gençlerimizi veriyoruz, onları da bitiriyorsunuz.

Tabii ki senin sevilmeye değil, yerle bir edilmeye layık olma durumun var. Demek ki aşk kişiliği öyle sıradan bir kişilik değil. Ülkesine, insanlığı, zaferine anlamlı verecek, güzel, çekici ve sonuç alıcı olacaktır. İki kelimeyi bir araya getiremez, neyin başına hangi felaketi getireceği belli değil. Ölçsüz, dengesiz, serbest kaldığında kime ne yapacağı belli değil, şimdi böyle erkeğe, böyle kadına biz güvenemeyiz en azından. Onların üzerinde sıkıca duracağız, -adam oluncaya kadar. PKK olayında kişiliğin gerçekleşmesi böyledir. Bu bana göre hem çok önemli, hem tek çare. Ben size kadın ve erkek olmayın demiyorum. Böyle, kadın ve erkek olun, ilişki olmasın demiyorum, böyle ilişki olsun diyorum. Bana bunu kanıtlayacaksınız, ama bunu yaşamınızla, savaşınızla göstereceksiniz, -ki ben kendi verdiğim sözüm, bana emenet edilen bu değer-

lerin sözcüsü olayım, onlara ihanet etmeyeyim. Buna ulaşmazsanız haklı olarak ben erkekliğimize de, kadınlığımıza da metelik kadar değer vermem, ayağımın altında çiğnerim. Ve doğrudur bu yaklaşım. Eminim ki, bu yaklaşımda dürüst olsanız, ısrarlı olsanız, eylem gücünüz müthiş arttığı kadar, yaşam gücünüz de artar. Her birinin arzulanır yoldaş olacaksınız. Şimdi ben hâlâ bu işin üzerinde duruyorum, -durmam gerekiyor. Durmasam böyle bu işin üzerinde birçok şey elden gidebilir. Bir ulusal çabadır bu, evrensel boyutu da var, yadırganmamalıdır da.

Neden? Biz yıkacağız, öldüreceğiz. Kabul edilmesi gereken yaşam kişiliğini de tabii ki yaratacağız. Za-

“Bana göre bu tanrılara mahsus bir şey, ama yine de bir zayıflığı içeriyor.

Yaşamsallaştırabilse, eylemini ve onun örgütlülüğünü süreklileştirecek bir bomba haline gelecek. Bunu anlıyor, bunu istiyor da, son değerlendirmesi, son talebi bu. Böyle olmak istiyor ve bu şans yakaladığı için adeta

bu eyleme koşarcasına gidiyor. Ölümüne değil, büyük yaşama koşuyor. Burada bilinçsizlik yok, bir güven var. Önderlik gerçeği başta olmak üzere, PKK'ye hem eleştirisi var, hem güveni var.”

ten bu yıkma işi, öldürme işi, kabul edilebileni, yaşamsal olanı yaratmak içindir.

Zilan hiçbir zaman demedi 'ben ölümüne koşuyorum'.

“En güzel büyüleyici yaşama gidiyorum” demiştir. O zaman bu büyüleyici yaşam nedir? Nasıldır? Ve en önemlisi de savaşa bağlantısı nedir? Hangi zaferi bizden istiyor? Bu sorulara cevaplar veremezseniz, ben sizi normal erkek-kadın olarak parti içinde kabul edemem. Çünkü ben anıya bağlıyım. Bana vasiyet yapılmıştır. Kesinlikle bunu kimse yanlış anlamasın, bu boyuta ulaşanlar için yaşamın en büyüğü var. İlişkilerde yasaklama, bilmem neden beni sevmiyor, ben neden sevmek istiyorum da örgüt önüne engel. Kesinlikle bunlar ikiye bölünmüştür. Sen kendi kendini engel durumuna getirmişsin. Her tür savaşa yenil, ideolojide, politikada, örgütlenmede yenil, hiç görevlerinin farkında olma, ondan sonra 'canım sevgi istiyor'! Hem ahlaksızcadır, hem görevlere ters düşer. Ve oldukça çirkincedir. Bunu ben sırf PKK'yi idare etmek için, PKK'yi yüceltmek için söyleyemiyorum. Bir ulusu yeniden şekillendirme yaklaşımıyla bağlantıdır. Çok açık, kendi sülalem için kadın yetiştirmiyorum, hane-dan yetiştirmiyorum. Hemen her hakimin, her söz sahibinin yaptığı gibi, ne şu anlamda-ne bu anlamda, kadın üzerinde bir baskı düzeyi geliştirmemişim. Ben kendi özgünlüğümü burada yakalıyorum. Hâlâ kendimi baskıyla bazılarının emekleri üzerine kurarak dayatmıyorum. Ne kadını, ne erkeği, tam tersine kendi emeklerimden hepinizi yararlandırıyorum. Büyüklük burada ve bunu da yaparken kendimi çirkince hiçbir şeye dayatmadığım gibi, herkes, nereye gidersem ayağa kalktı. Yedisinden yetmişine kadar heyecanı bende buluyor, büyüklüğü bende buluyor, coşkuyu bende buluyor, güzelliği bende buluyor.

Düşmanımız bile benden sıkılmaz.

Bana dayanarak düşmanlığını yaşıyor. Stratejileri buna göre oluşturuyor. Milyonlarca düşman ekmeğini bana karşı düşmanlıkta buluyor. Kendinizi bu kadar gerekli noktaya getirin! Şimdi ben bunu yalnız kendi bencilliği için mi yapıyorum, hayır! Çok bencil olmak isteyen buna böyle ihtiyacı yok. O da alır birileriyle, bazılarıyla kendi basit yaşamı götürebilir. Ben buna zeten tepki duyuyorum. Böyle bireyselleşmiş yaşamdan nefret ediyorum. Bütün kadınların bağlılığı, kadınların daha fazla güzelliği, çekiciliği, daha fazla savaşıllığı benim için heyecan verici. Bu anlamda artık kadın klasik anlamda karı da olamaz. Zilan kişiliğinde bunun ifadesi çok çarpıcıdır.

Erkek de bu anlamda artık bitmiştir. Aklınız olsaydı erkeğin de artık eskisi gibi erkek olarak yaşayamayacağı o eylemle noktalanmıştır. Bana göre bir dönüşümü yaşamayan erkeğe, ben erkek diyebilir miyim artık? Hiçbir kadın PKK safalarında hiçbir erkeği kabul edebilir mi? Zilan kimliği netleştiği sonra bütün eski erkeklik ölmüştür. Yeni erkeklik nasıl olur, o da sizin işinizdir. Dikkat ederseniz bazı erkekler de böyle eylem yapmaya kalkıştı, cesaret edemediler. Demek ki, erkek daha zayıftır bu konuda. Eylemdeki cesaretinin, fedakarlığının, kadına göre zayıf olduğu ortaya çıktı.

Demek ki, kendinizi gözden geçirmenin gereği var. Bunun gibi birçok şey aslında ortaya çıkmıştır. Bir kadınla ne kadar doğru yaşayabileceğiniz belli değildir daha. PKK'yi hiç tanıyorsunuz. Bakmasını bile bilmiyorsunuz. Kadın da aslında tanınmaz haldedir. Bunun için durum ortaya çıkarılma işi, netleşme işi çok önemli. Bir bakışta sevdâ mı olur? Hatta

bir bilmem kendi deyişinizle, öyle ucuz yaklaşımlarla sevdâ, aşk mı olur, bağlılık mı olur, -olmaz. Kaldı ki, bizim bu anlamda kavramları artık bir tarafa bırakmamız gerekir. Savaş ordusunda, YAJK ordusunda bunların anlamı artık geçmiştir. Dikkat edilirse zafer yaşantısı bu. Ben dahil, hepimize uygulanması gereken zafer yürüyüşü, savaşıllıktır. Kadının da, zafer yürüyüşü savaşıllığıdır. Bunun dışında başka kavramları, yaklaşımları dayatmak doğru değildir.

Her şey bu zaferle gerçekleştirilecek.

Büyük eylem, büyük yaşamı doğuracaktır.

Güç yetirebileceği kadarıyla sanıyorum bu anlamda dönemsel ve özgün bir şehit olarak Zeynep Kına-

calar tarihte rolünü oynamıştır diye düşünüyorum. Yaptıklarımızın da oldukça yerinde ve cevap niteliğinde olduğunu düşünüyorum. Şüphesiz yapılanlar bir başlangıç düzeyindedir. Kesinlikle kimse yanlış anlamamalı ve bencilliğiyle boğuntuya getirmemelidir. Kolay değil, binlerce yıllık düşüşten sonra bir yaşamın yolunu aralamaktır ve bana göre kadınla yaşam değerlidir. Aslında zaferle bağlanmış her insanla yaşam değerlidir. O az bir imkan değildir, ki bu hepimizin bayram derecesinde coşkuyla kaşlayabileceği bir gelişmedir. Bunun dışında fazla heyecan verecek değerler yoktur bizde. Zaten ortada değer diye bir şey yok. Bunun sizi heyecanlandırmaması, bizim için öfke nedenidir. Yaşamı bu temelde yakalayamamız ve kahramanlığa doğru tırmanışa geçemememiz bizi öfkelenmiştir.

Neden sorunlarını sürekli gündemleştiriyorsunuz? Ne güne duruyorsunuz? Düşüşünüz önünde duruldu. Yükselişin zemini ortaya konuldu. İstedığınız kadar vatani sevebilirsiniz, istediğiniz kadar maddi zenginliği kazanabilirsiniz. Bunun için yolu, yöntemi, aracı önünüze koymuştur.

İşte parti, işte onun her türlü savaşımlar araçları ve örgütü başta olmak üzere, emrinize verilmiştir. Savaşla kazanamayacağınız hiçbir şey yoktur. Her zaman vurgularım, benim gibi bir zavallı bile bu işle kendini bu kadar kazandırabilirdi, neden siz kazandırmayasınız? Başka türlü işiniz var mı? Yok! Başka türlü karın doyuracak bir işi bile kimse size vermiyor. Düşmanın kapılarında karın tokluğuna kapıcılık istesiniz bile, binde bir kişiye o iş verilir. Ama bu iş de bir iştir, savaş işi, eylem işi, örgüt işi; sadece karın doyurmuyor, en değerli bir dünyayı da kazandırabiliyor. Zaten devrimin üretici değeri de burada. Yani bir ülkede herkes işsizliğe yatırıldığında, açlığa mahkum edildiğinde; devrim en kazandıran, üretmek kazandıran, maddi ve manevi olarak kazandıran iş oluyor. Diğer bir tanımı da budur. Diğer yaşam adeta kurtulmuştur. Aile işi cehennemce çevrilmiştir, aşk ölmüştür, ama devrim sürecinde bu da can bulmuştur. Kurutucu değil, son derece diriltici, adeta ete kemiğe büründüren bir yaşamın, ardına kadar yolu açılmıştır. Yine bir ilişkinin bitirici değil, müthiş ayağa kaldıracı imkanı ortaya çıkarılmıştır.

Aşkın zemini yaratılmıştır.

Ama şimdi her şeyi çocuk gibi istemeyin, bu bir emek işidir. Büyük emekle, devrimci emekle, kazanılacak bir iştir. Siz istiyorsunuz ki hamal pratiğiyle sonuç alınız. Sosyalist, özgür emekle olmadan mümkün mü? Emeğiniz köle emeği. Bu nasıl yansıyor? İşte siyaset yapamıyor, örgütü kuramıyor. Neden kuramıyor? Çünkü siz kölesiniz, emeğiniz sosyalist emek değil. O anlamda henüz ulaşmamış, -hamalvarı çalışma tarzınızın anlamı budur. Ama benimki öyle değil. Ben de eskiden yolma yoldardım, her türlü toprak işini, bilmem kaba emekle işleri de yapardım, ama sosyalist devrimci emekle işleri ele aldıktan sonra, bunun veriminin bin kat olduğunu gördüm. Sınırsız bir verimliliğe götürebileceğini gördüm ve her şeyi sosyalist emek devrimine verdik. Ve kaybettiklerimizin hemen hepsini burada yakalayacağımızı gördük. Eskiden bir ömür boyu çalış, belki bir başlık parası bulunmazdı veya bulursa ne olacak, daha da kendini ölümüne mahkum eden bir yaşam ardından gelirdi. Kader gibi size dayatıldı.

Sosyalist emek çabasıyla bütün kızlarımız bizim oluyor.

Ve aynı zamanda bir yaşam mahkumu değilim,

müthiş özgürlüğe bir çıkışı yaptım. Bu sosyalist emekle sağlanıyor. Çok çarpıcı bir kazanım da budur. Bunun için düzen diyelim, işbirlikçiliğinin veya onun altında işte başa bela gelenekselliğin bitirdiği kişilik, yaşam umudunu yeniden yakalıyor. Önderlik biraz bunun ifadesidir. Gerçekleştirilen gücü, bütün gücünün kaynağı budur.

Demek ki, sosyalist emek tarzı boşuna çaba değil, yaratan bir çabadır. Hemen her şeye anlam verip üretmesini bilen bir emektir. Ben şuna anlam veremiyorum; daraldım, tıklandım, yaşam bana anlamlı gelmiyor, heyecanlı olamıyorum, yaratamıyorum, bütün bunlar doğru yaklaşımlar değildir. Bu yaklaşımlar, PKK'de olup bitenleri anlamamak, şehadetleri anlayamamak, eylemi anlayamamak, yani ruhsuz olmaktır, emeğinin, köle emeği olmasıdır. Ve bu da zayıf kişilik demektir.

Şüphesiz çelişkiler var. Hemen her düzeyde çelişkiler nefes aldırıyor, ama şiddetli mücadeleyle onu çözme durumu da var. Buna yüksek bir ilgiyle yaklaşım gösterin. Ben büyük bir sabırla buraya getirdim, buna bin defa şükretmelisiniz. Ne demek yaşamın özgürce yolunu açmak, ne demek bunun savaşa sonuna kadar önünü açmak? Kolay mı size göre, en önemlisi de bütün bunlar herhalde yakıp-yıkamak için değildir. Yaşamı tümüyle yitirmek için değil, tekrar Zilan kişiliğinde diyorum ki büyük yaşama ulaşmak içindir; bu çok net, anlamın büyüklüğü burada. Hiç kimse ucuz ölümüne koşmadı. Kimse böyle, yaşayacağını yaşayayım da ölümüne ondan sonra koşayım demesin.

Ben kendi eylemimde hiçbir zaman ölümü düşünmedim. Müthiş yaşamın etrafında demiyorum, yani onun artık neresinde olmak da mühim değil, her tarafındaydım.

Varolan, değilse yaratılması gereken yaşamın müthiş militanıydım.

Ve oluyor işte, gerçekleşiyor. Bunu hâlâ anlayamıyorsunuz, o zaman sizin affedilmememe gibi bir durumunuz vardır. Kişiliğiniz hâlâ gelişmiyor. Senin adın düşmanın şu veya bu düzeyinde işbirlikçiliğidir. İşte bugün nasıl bize karşı da savaşıyorsun? Oysa bizdeki kişilik zafer kişiliğidir. Tarzıyla, temposuyla çok net.

Başarıyor.

Herkes diyor ki, artık kabul edilmesi gereken tek kişiliktir. Eğer bütün bunlar az çok anlamlıysa ve size de doğru gibi geliyorsa, gerisi kendinize nasıl mal edeceğinizi bilmektir. Varsa bir sözünüz, varsa bir bağlılığınız, varsa bir yaşam saygınlığınız, duygularınız, aşkınız; bütün bunları nasıl acaba büyük eyleme doğru, onunla birlikte yaşamsallaştırmaya güç yetireceksiniz, -meseleniz budur. Kendinizi örtbas etmeyin. Kimse size ucuz ölün demiyor. Adeta kolay ölmeyen bir kişiliği müthiş kılarak yürüyün, -önderlik biraz da budur. Yaşama verdiği müthiş anlam onu başarının an be an gücü haline getirmiştir. Çok net. Umarım siz de biraz böyle olursunuz. Benim için herhangi bir yere ulaşmak başarı için yeterlidir. Kimseden metelik kadar bir şey istemem.

Yaratın!

Elinizde imkanlar var, kullanamıyorsunuz. Daha partiyi tanıyorsunuz, yetkiyi tanıyamıyorsunuz. Benim için iğne ucu kadar imkanı tesbit emek sorun değildir. Bu konuda demek ki gerilikleriniz var. Yaşamı, kadını, aşkı tanıyamıyorsunuz. Benim için yaratmak söz konusu, hiç sorun değil. Üzülerek söylüyorum, neden kendinizi böyle kuruttunuz? Neden fazla yaratamıyorsunuz? Çok bencilce kendinizi bitiriyorsunuz,

“İşte, çaresi Zilan dedik.

Büyük eylemlilik, büyük yaşam, büyük aşk istemi!

Bu bir başlangıç ise, başarabilirsek, toplumsal gerçekliğimizde bütün kadınlarımızı, erkeklerimizi bu temelde yeniden yapılandıracağız, şekillendireceğiz. Zaten ulusların özgürleşmesi de ancak böyle mümkün olabilir. Her halkın tarihinde böyle dönüştürücü değerler vardır.

-ayıp olan budur.

Gördüğünüz gibi, biz bir şehidimize karşı da nasıl büyük, anlamlı yaklaşıyoruz; pek hafızalarınız anlayamadığı kadar büyük yaklaşıyoruz ve neler yapıyoruz... Hepiniz az çok bir şeyler yapabilseniz ve en önemlisi de bu ucuz ölümü yerle bir etseniz, ölümün kader olmadığını, yaşamın bir kader olduğunu kanıtlayabilseniz... Ben bu yaşamda büyük bir heyecanla, kesin daha büyük yapabileceğime eminim! En büyük güç olarak kendimi her an yeniliyebileceğime eminim! Gerçekten siz yaşamı biraz kurutmuşsunuz. Yüzünüz de, yüreğiniz de bunu ifade ediyor. Bana göre bu bir kader değil artık. Mesela ben hürmetimle müthiş yaratabilirim. Düşüncemle yaratırım. Örgütsel bağlarla hemen mekanizmamı kurarım. Çocuğu eyleme kaldırmaktan tutalım, yetmiş yaşındaki

de, ki kendileri hep söylüyor; “biz onbeş yaşındaki delikanlı gibi olduk” diye! Demek ki bu önemlidir ve gerçekleşiyor. Neden siz yapmayacaksınız? Derdiniz ne? Yaşadığınız durumdur. Ben böyle yapmakla öldüm mü? Ayıp mı oldu? Hayır. Bugün giderek hem halkımızın, hem anlayışla, haklı insanlığın gururla yaklaştığı bir konumdayım. Ben sizin gibi hiçbir zaman ağlamadım, kimseye yakarmadım.

Çünkü kahramanlar ağlamaz!

Bu kadar şehidin anısına bağlı olanlar ağlamaz ve içinde en zorda olan benim. Benim tek üzüntüm bütün bu şehitler için daha büyük yapmam gerekirken (yani, yine ortamdaki şikayet etmiyorum, yaşamdan da şikayet etmiyorum), sabırsızım, daha fazla acaba nasıl yapabilirim diye. Endişem, telaşım bu yüzden. Sizden daha fazla kısıtlı ortamdayım. Ve en önemlisi de yine fazla anlayışlı olmayışınızdır. Yoksa benim kendimi tutmam imkansız, benim kendimi sınırlamam imkansız. Benim yaşama karşı böyle çelişkili, böyle yaramaz, yetmez konumda olmam imkansız, “kolay ölmem” imkansız. Adınıza üzülüyorum.

Fakat vereceğiniz bir karşılık elbette ki olmalı. Kesinlikle basit ve şehitlerini bir tarafa iten bir yaklaşımı kabul edemeyiz. Anlamını kat be kat kendimizde somutlaştırarak, bütün yönleriyle hakkını vereceğiz. Yüzlerce genç kadınınızın, kızımızın kendini teslim olmamak uğruna “kü” etmesini sıradan bir olay olarak geçiştiremeyiz. Bu kadar genç delikanlımızın bir özgür yaşam uğruna kendini feda etmesini basite alamayız. Kaldı ki, halkımızın da kesinlikle çok zorda olan bir durumu var ve başarı istemi vardır. Onu bir tarafa itemeyiz. Öyle biz ortaya çıkmışız. Komutayı bizim temsil edeceğimize inanıyorum. O zaman bütün yönleriyle bunun hakkını vermek bir görevdir. Burada yaş, cins, ulus kimliği de pek o kadar önemli değil.

İnsanlık adına, ulusallık adına, sınıfsallık adına, hak adına bir görevdir.

Güzellik adına da bir görevdir.

Bir aşk görevidir aynı zamanda.

Çok net. Ve bana göre biraz bu yükün altından çıktık. Bu görevlere biraz karşılık verebildik. Sözümüz her zaman söz.

Daha fazla yaşamak bizim için daha fazla başarı demek!

Şimdiye kadar bunun gereklerine nasıl ulaşırsak, bundan sonrası için de tek bir şartı “ben yaşıyorsam bu sözün değeri kesin zafer” demektir. Ve sizin için de eğer sözün gerçek bir anlamı olacaksa, bundan sonrası için en azından, isterse tek bir kişi kalsın, onun eyleminde “zaferi yakalamak” demektir. Bizze karşı kimse başka söz veremez! Nasıl bu şehitler kendilerini bize vasiyet ettilerse, ki biz yaşarken onların hakkını verdik; içinizden de artık bazılarını veya sağ kalanın, o sözün zafer anlamına geldiğini bilmesi gerekir. Bunun eskisiyle artık yaklaşamayacak kadar imkanları da doğmuştur. Gerektiği kadar yürek, gerektiği kadar beyninizi konuşturabilirsiniz!

Partinin silahını, ARGK'nin silahını, halkın cephe silahını zafer için kullanabilirsiniz.

Kullanamazsanız, sizi kimse adam yerine koymaz, -ne düşman, ne halk! Biz de asla böyleleriyle rahat olamayız. Orada her şey, bir şehidimizin anısına bağlılıkta bile, zaferle koşullandırıyor. Hiç kimse demesin, güç kuvvet kaynağı nerede? İşte bir tek şehadet bile güç kaynağıdır. Haki'den başlattık, Zilan'da bir yılını doldurduk. Görüyorsunuz ki bu hemen arzulanan, ba-

şarılmak istenilene yetiyor. Yeter ki siz de kısmen bu temelde kendinizi gözden geçirme, sözün, kararın sahibi yapma çabası içinde olun. Zaten başka işiniz yok. Çabanızın pratik ustalık değeri, gerektiği kadar kendinizi eğitim, tecrübe ve pratikle yoğunlaştırmaktır. Yaşamın kendisi zaten an be an her şeye nasıl başarıyla koşulacağını gösteriyor. PKK çizgisinde çabanın nasıl kullanılmasını gerektiğine dair bir sorun yoktur. Amacına bu kadar bağlanmış, kilitlenmiş bir kişiliğin; eyleminde, yürüyüşünde hatası fazla olamaz. Olsa da anında düzeltilir. Ve bütün bunların toplam ifadesi odur ki; şehitlerin anısı en yüce değerdir, bağlılığı ona gereken çabanın da gösterilmesi kesin zaferdir!

Yüksek dağ zirvelerinin soylu sahipleri

(Avanos Şehitleri)

Adı, soyadı: **Eyüp BAYAR**
Kod adı: **Numan**
Doğum yeri ve tarihi: **Erkent köyü Pervari, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos**

Adı, soyadı: **İsmail BERKELE**
Kod adı: **Rıza**
Doğum yeri ve tarihi: **Güney-Batı Kürdistan**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos köprüsü**

Adı, soyadı: **Şakir YAVI**
Kod adı: **Behrem**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh-Şukal, 1977**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995 Avanos Köprüsü**

Adı, soyadı: **Murat ŞİMŞEK**
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt-Muş, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos Köprüsü**

Adı, soyadı: **Hayriye SÜRER**
Kod adı: **Selcan**
Doğum yeri ve tarihi: **Avina-Savur, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos Köprüsü**

Adı, soyadı: **Celal Muhammed HACİ**
Kod adı: **Sabri**
Doğum yeri ve tarihi: **Kanikirkê Derik, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos Köprüsü**

Adı, soyadı: **Hasan Ahmet REMO**
Kod adı: **Sabri**
Mücadeleye katılış tarihi: **1922**
Doğum tarihi ve yeri: **Halep-Tilhasil**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995'te Şavira çatışması**

Adı, soyadı: **Şükür YAVUZ**
Kod adı: **Firaz**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Doğum yeri ve tarihi: **Pervari-Erkent, 1977**
Şahadet tarihi ve yeri: **2 Haziran 1995, Çaçê de**

Çaçê daha bir sevdalıdır gerillaya. Zira Agit'le tanışmıştır gerillaya, Agit'le tanışmıştır özgürlüğü, onunla duymuştur özgürlük kurşunlarının sesini. O almıştır düşmandan intikamını. Sonra dizi dizi dolmuştur Çaçê'ye Agitler ve o gün bugündür Çaçê'nin tutkusu olmuştur gerilla. Gerilla ile tanık olmuştur destansı direnişlere. Gerilla ile sevdalanmıştır özgürlük türkülerine.

Mayıs'ın Haziran'da el verdiği günlerdi. Çaçê yeşil giysilerini giymiş, baştan eteğe rengarenk çiçeklerle donatmıştı kendini. Zozanlarda karlar yerini apak iri mantarlara bırakmıştı. Kayalıklarında keklik, bülbül ötüşleri gün boyu yankılanıyor ve yan yana dizili kaynaklarından çok berrak, çok serin sular aşağılara ve coşkuyla akageliyordu. Ağaçlar, henüz çiçeklenmiş arılar, özlerini toplayarak hızla ağaç kovuklarındaki yuvalarına uçuşuveriyorlardı.

Çaçê mutluydu, sevinçliydi, gururluydu; gerillalar erken uğramıştı doruklarına ve kol kol dizilmişlerdi kayalıklarında.

Çaçê'ye üslenen gerilla birliği sabah içti-masından sonra dinlenmiş ve öğle sonrasında yeniden lojistik temini için hazırlıklara koyulmuştu. Katırlar hazırlanacak, dost köylere gidilerek erzak getirilecek ve bu arada keşif çalışmalarını düşmana karşı tedbir geliştirelecekti.

Birlik içtimaya dizildi. Komutan: "Rawestîn", "amade bin" dedikten sonra elindeki düzenleme listesini çıkartıp okudu. Düzenlemeye göre keşif birimi, pusu birimi ve erzak birimi ile noktada kalacaklar ayrıştı. Komutan "Xebat xweş be, heval no" dedikten sonra herkes silahını alarak görevinin başına koştu.

Noktadan ilkin keşifçiler ayrıldı. Hafif silahlarını ve dürbünlerini alarak yola koyuldular. Daha gün kararmadan keşif yerine ulaşmaları ve erzaka gidecek birimin yürüyeceği yolu keşfetmeleri gerekirdi. Yol güzergahında düşman hareketliliğinin olup olmadığını izleyecek ve buna göre telsizle haber vererek diğer birimlerin harekete geçip geçmemesini belirleyeceklerdi.

İlerleyen saatlerde keşif çalışmalarının olumlu sonuçlanması üzerine, pusu birimleri hazırlanarak noktadan ayrıldılar. Bunlar düşmanın yol güzergahına, inebileceği noktalara ve köy yakınına mevzilenecek, düşman gücünün müdahalesi durumunda erzak biriminin sağlam kurtulmasını sağlayacaklardı. Bunun için yanlarına bol miktarda mermi, el bombası, mayın ve ayrıca roketatar, BKC gibi orta otomatik silahlar da almışlardı.

Pusu birimlerinin de ayrılmasıyla lojistik birimi hazırlıklarına koyuldu. Birkaç savaşçı hemen yaylalara koşarak, diz boyu körpe oturların arasında sabahtandır otlanan katırları yakalayarak getirmeye çalıştılar. Katırlar savaşçıları görmeye yürüyecekleri uzun yolu anımsayıp yayladan ayrılmak istemezcesine sağa-sola koşuyor ve savaşçılarla adeta köşe-kapmaca oynuyorlardı. Katırların bu inatçı huyundan tecrübe edinmiş savaşçılar, sanki ilgilenmiyormuş gibi yaparak katırlara yanaşiyor ve epey yaklaştığında birden boyunlarındaki ipin ucuna atlayarak sımsıkı kavrayıp çekiyorlardı. Katırlarsa gafil avlanmış olmanın sıkıntısıyla kaçmaya çabılıyor ve bir direnç kavgasıdır başlıyordu. Ancak katırlar da savaşçıların görev konusunda onlardan az inatçı olmadıklarını artık tecrübe edinmişlerdi ve ipleri gerillaların eline geçtikten sonra direnmenin faydasız olduğunu da biliyorlardı. Fazla nazlanmadan boyunlarını büküp gerillaların peşine diziliveriyorlardı.

Gerillalar katırları soğuk akan kaynaklardan birine götürüp doyasıya su içmelerini sağladıktan sonra noktaya götürüp bırakıyordu. Noktaya giden her katır artık inat etmeden duruyor ve kuşandırılıp hazır edilmesini bekliyordu.

Sırtlarının üzerine önce bir battaniye parçası seriliyor, ardından semeri konularak önden ve arkadan bağlanıyor, semerin üzerine tenğ bağlandıktan sonra, iki gözlü ter konuluyor ve weris ile bağlanarak hazır halde bırakılıyor. Tüm katırlar öyle hazırlandıktan sonra aralarına savaşçılar yerleşerek yola koyuluyorlardı.

O gün de böyle oldu. Pusu birimlerinin ayrılmasından sonra harekete geçen savaşçılar, kısa sürede katırları yayladan getirerek

hazırladıktan sonra, gün daha tam batmadan Ş... ziyaretinin sık ağaçlıkları arasına ulaşıverdiler. Oradan ötesi, artık düşman gözetlemelerinden gözüktüğü için havanın daha da kararmasını beklediler ve görüş menziline daralmasıyla ziyaretten ayrılarak Çaçê dağına gerilerinde bıraktılar.

Epey bir yol ağıktan sonra, keşiften dönen

Şehit Numan

arkadaşlarıyla karşılaştılar. Birbirlerine seslenerek tanıdıktan sonra yoldan ayrılıp bir kuytulukta oturdular. Tütün tabakalarını çıkarıp birer sigara sararken düşmanın durumu ve keşif sonuçları üzerine konuştular.

"Dijmin troj bê deng bû" diye belirtti, keşif komutanı. Düşmanın sessiz oluşu içine bir tedirginlik düşürmüştü. Hiçbir hareketliliğini görmemişlerdi. Düşmanın operasyon hazırlığı içinde olduğunu daha önce bilgi edinmişlerdi. Bugünkü durgunluk bunun için tedirgin etmişti onu.

"Li derdorê tiştê nîne, lê dîsa jî hişyar bin" diye arkadaşlarını dikkatli olmaları yönünde uyardı. Bu arada sigara içimlerini tamamlayan gerillalar, izmaritleri toprağın altına bastırdıktan sonra vedalaşarak birbirlerinden ayrıldılar. Keşif birimi noktaya yönelirken, erzak birimi de katırlarını yeniden yola dizip yönlerini gidecekleri köye çevirdiler...

Epeydir operasyon hazırlıklarını yürüten düşman, ayın doğarak gecelerin aydınlanmasını beklemiş ve Mayıs sonunda harekete geçmek için daha gündüzden bir sessizliğe ve hareketsizliğe gömülmüştü. Akşam olduğundan garnizonlarından çıkacak ve yolları, geçitleri, tepeleri tutarak Çaçê dağına yönelecekti...

Köye yürüyen gerilla birimi yolda telsizle pusu birimleriyle bağlantı kurarak son durum hakkında bilgilendi. Bu sırada *Girê Nîskê*'nin doruğuna tırmanan ayın şavkı doğaya hafif bir aydınlık katmış ve görüş menziline daha da uzatmıştı.

Gerillalar çok geçmeden köy yakınındaki randevu noktasına ulaştılar. Daha noktaya girmeden durup mevzilenmiş ve içlerinden ikisini önden göndermişlerdi. Randevu noktasına giden öncüler, milislerin hazır beklediklerini görünce geri dönüp arkadaşlarını çağırmış ve yeniden milislerin yanına dönerek otururlarken, görevli savaşçılar da milislerin getirdiği erzak katırlara yüklemeye ve yüklerini bağlamaya koyuldular...

Milisler birlikte bir öğünlük yiyecek de getirmişlerdi; taze peynir, soğan ve tandır ekmeğiydi. Oturup birlikte yerlerken köylülerin durumu ve düşmanın hazırlıkları üzerine sohbetle koyuldular.

"Heval wê dijmin van rojan derkeve, haziriyan ji mêj ve dike" diyen milisler düşmanın son durumunu dile getirdiler.

Yemek yenildikten, sigaralar içildikten sonra getirilen erzakın hesabı yapıldı, yeni erzak için liste verildi ve köylüler vedalaşarak evlerinin yoluna koyulurken, gerillalar da yüklü katırları önlerine katarak Çaçê dağına doğru dönmeye koyuldular. Erzak birimi komutanı, arkadaşlarına; "Hevalno lezkin û hişyar bin" diye uyardı bulundu. Aldığı bilgi-

lerden sonra belli bir tedirginliği yaşamasına rağmen, yolda arkadaşlarının pusuda beklemelerinin verdiği iç rahatlığı bu tedirginliğini dindiriyordu...

Ayın şavkı *Girê Nîskê*'nin arkasından gözden yiterken, Eruh topraklarına yeniden bir karanlık çöktü. Düşman, garnizonlarından ayrılmış, köy korucularını önlerine katarak beş koldan gerilla mevzilerine doğru harekete koyulmuşlardı. Düşmanın harekete geçen kollarından birisi Eruh'tan, biri Eski Eruh'tan, biri *Tîrya*'dan, biri *Memira*'dan ve biri de *Milê Kêrê*'den yola koyulmuş ve destek amaçlı olarak da Herkol taburuna güç yığdınılmıştı.

Milê Kêrê'den gelen düşman gücü *Girê Nîskê*'ye, *Memira*'dan gelen güç *Girê Mêşê*'ye, *Tîrya*'dan gelen güç *Girê Dermana*'ya ve Eruh ile eski Eruh'tan gelen güçler ise Çaçê'ye yönelecek, böylece Çaçê'yi bir çembere alarak iki güçle üzerine gidip ezecek ve geri çekilme durumundaysa Xerkol'a yığılan güçle gerillanın önu kesilerek tümünden imha edilecekti!

Bu planla binlerce askerini ve yüzlerce köy korucusunu harekete geçiren düşman, alanda sadece bir bölüklük gerilla biriminin olduğunu bildiğinden kendinden oldukça emin ilerlemekteydi...

Kuzeydoğu'dan Güneydoğu'ya tek bir sırt halinde uzanan Çaçê, volkanik bir dağdır. Xerkol'un batı etekleri boyunca ona paralel uzanır. Dorukları sık ağaçlıklar ve sarp kayalıklarla kaplıyken, batı etekleri yaylalıktır. Birer piramidi andıran *Girê Mêşê* ve ardından *Girê Nîskê* kuzeybatı yönünde uzanırlar. Güneydoğusu geniş bir vadiyle *Pîro* dağına uzanır. Doğusunda bağdaş kurmuş bir insanı andıran *Girê Dermana*'ya oturur. Kuzeydoğu yamaçları dar bir vadiyle Eski Eruh tepesine bağlanırken, kuzeybatısında Eruh arazisi açıktır. Çaçê'nin doğusunda yükselen Herkol dağına Çaçê'ye bakan eteklerinde düşmanın Xerkol ve *Tîrya* taburları bulunur.

Çaçê gerillanın barnağıdır. Gerilla burada üslenir, hazırlanır, düşman üzerine yürür. Buraya ilk Agit heval ayak basmıştır. Bunun için gerilla Çaçê'yi daha bir sever. 15 Ağustos Atılımı'nın hazırlıkları Çaçê çevresinde yürütülmüş ve Agit heval komutasında Eruh baskınıyla gerilla savaşının ilanı bu topraklarda gelişmiştir. Onun için bu topraklar sevinçlidir ve gerilla bu topraklarla gururludur. Ve düşman bu topraklara kinlidir. Burada mezarının kazıldığını iyi bilir. Bunun için buralara tırmanırken dizleri titrer, ancak tüm gücünü

Şehit Selcan

toplayarak yönelir. Agitlerin direniş, savaş ruhunun doruklarda yaşadığını bilir, çekinir, ürker...

Yüklü katırlarıyla Çaçê dağındaki üslenme noktasına ilerleyen gerilla biriminin önünde yürüyen **Numan** heval, kısa boylu, esmer tenliydi. 1989 yılında askeri kanunla saflara katılmış, Herkol doruğundan Çaçê eteklerine kadar açılan Erkent vadisinin ağzındaki aynı isimli köyden yoksul bir ailenin çocuğuydu. Gerillaların köylerine gelişlerini,

toplantı yaptıkları ve sonra askeri kanunla onu saflara aldıklarını, katıldığı eğitim devrelerinden sonra kendisinin de gerillacılığa başladığını dün gibi anımsıyor ve hep, "İyi ki beni askeri kanunla aldılar" diye sevincini belirtiyordu. "Neden?" diye soran aradaşlarına, "Gönüllü gelmemi bekleselerdi geç gelirdim" diye cevap vererek, bir gün mutlaka gerilla saflarına katılacağını vurgulamak istiyordu. Bununla saflara gönüllü katılan arkadaşlarına "Ben de katılmıyordum" imajını vererek askeri kanunla saflara gelmiş olmanın burukluğunu atmak isterdi.

Önde yürüyen Numan heval, silahını omuzundan indirip sol eline alarak adamlarını hızlandırdı. Köylülerden ve daha önce de keşifçilerden aldığı bilgileri bütünleştirerek, düşmanın operasyonu başlama hazırlıklarının sona erdiği kanaatine varmıştı. Yüklü katırlarla küçük bir birim olarak düşmanla karşılaşmasının uygun olmayacağını bilincindeydi. Bir an önce üslenme noktasına ulaşmak, hem arkadaşlarını haberdar etmek, hem de tedbir alarak savaşa hazırlanmak düşüncesiyle adımlarını daha da açtı.

"Heval li paş min" diye ardındaki arkadaşları seslenince durdu. Arkadaşlarının ulaşmasını bekledi. Ulaşıklarında acele etmelerini söyleyerek yeniden yola koyuldu. Gerillalar katırları hızlandırarak adamlarını daha da açtılar. Çok geçmeden *Pîra* Avanus denen yol üzerindeki köprüye ulaştıklarında:

"Kiye?" diye bağırarak sese, "emin, hevalin" diye karşılık vererek güvenliklerini sağlayan pusu birimleriyle buluştular. Pusudaki gerillalar bir kısmı öne, bir kısmı arkaya dizilip arkadaşlarına katılarak birlikte Çaçê'nin yoluna koyulurken, Numan heval: "Hevalno, mesafê vekin û lezkin" diye arkadaşlarını uyardı.

Pusu biriminin başında bulunan takım komutanı **Rıza** heval, arkadaşlarından köylülerin durumu, getirdikleri erzak ve düşmanın durumu hakkında bilgi edindi. Grubun komutası kendisindeydi, bunun için güvenliğine büyük önem veriyordu. Bilgileri Numan hevalden aldıktan sonra uzun uzun düşündü, ve düşmanın araziye çıkması durumunda karşı koyma taktiklerini nasıl geliştirecekleri üzerinde zihninde kendi kendisiyle tartışmaya koyuldu. Derin düşüncelere daldığından adımları bir hızlanıyor, bir yavaşlıyordu. Bazen grubun önüne geçiyor, bazen arkadaşları gelip onu geçiyor ve gerilerde kalıyordu. Sonra yeniden ulaşır arkadaşlarını geçiyor, etrafı dinleyerek yürümeye devam ediyordu.

Arkadaşları bu durumu bildikleri için fazla şaşırmadılar ve için için sevinçlendiler. Çünkü düşüncelere daldığında mutlaka hep eylem planları geliştirdiğini bilirlerdi. Gerillalar eylem sevinciyle katırlarını daha da hızlandırarak, adımlarını açıyorlardı.

Rıza heval uzun boylu, gür bıyıklı ve keskin bakışlıydı. Güney-Batı Kürdistan parçasında doğup büyümiş ve saflara katıldıktan sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'nde eğitim görmüş, ardından sıcak savaşın sahası olan Kuzey Kürdistan'a geçmiş, yapılan düzenlemeyle 1994 yılına kadar Zagros eyaletinde yer almış, birçok savaşa katılmış. 1994 yılı sonlarında gönderildiği kadro eğitim devresi ardından Botan eyaletinde savaşa devam etmek üzere Garisan alanına verilmişti. Burada önce siyasi komiserlik görevini yürüttü, sonra takım komutanlığına atandı.

Önlerinde bir pusu grubu daha bulunduğu için güvenlik içinde yürüyordu. Tüm isteği gün ışımadan üst noktasına ulaşmak, erzakı depolamak ve düşmanı karşılama düzenine göre arkadaşlarını hazırlayacak fırsatı bulabilmektir. Bu düşünceyle gözükmeyen Çaçê dağına baktı ve gülümseyerek yoluna devam etti. Artık düşüncelerden sıyrılmış ve düzenli adımlarla önde ilerliyordu. Az ötede Ş... köyünün harabe evleri belirince adımlarını yavaşlattı ve köyün bitimindeki gür ağaçlıklar ziyarete yürüyerek, daha yukarıdaki pusu birimiyle bağlantı kurdu ve yanlarına çağırıldıktan sonra bir ağaç dibine sırt vererek oturdu. Çok geçmeden pusu grubu ve diğer birimler ziyarete bir araya gelmişlerdi. Rıza heval birkaç savaşçıyı görevlendirerek getirilen erzakın depolanmasını belirttiikten sonra, manga komutanlarını topladı ve düşmanın durumu hakkında daha da bilgilendirildi.

gelen pusu birimi komutanı **Küçük Sabri**'ye görüşünü ve izlenimlerini sordu. Bu arada iki savaştı, geldikleri yol üzerinde nöbete durmuşlardı.

...
Güney-Batı Kürdistan'ın Afrin-Tılhaslı köyünden olan Küçük Sabri, 1992'de Botan'a geçerek sıcak savaşım içinde yer almış, burada eyaletin hareketli birliğinde yer aldığı için hem araziye tanıma, hem savaşçılık yeteneklerini geliştirme fırsatı bulmuş, birçok eyleme katılarak tecrübe edinmişti. 1995 yılı düzenlemesiyle Garisan alanında lojistik birliğine verilerek önemli ve oldukça zorlu bir görevle onurlandırılmıştı. Komutanının sorusuna biraz düşündükten sonra ağır ağır konuşarak cevap verdi: "Dibe ku dijmin bi qewetek mezin bê. Em destpêkê xwe veşêrin û li zeyifiyên wî bigerin, dawiyê baş lêxin."

...
Sonra diğer manga komutanları da görüşlerini belirttiler. Rıza heval hepsini dinledikten sonra içlerinde araziye en iyi tanıyan **Behrem** hevale döndü. Behrem heva, Çaçê dağı eteğindeki Şukal köyünde doğmuş ve burada büyümüş olduğundan araziye oldukça iyi tanıyordu. Küçüklüğü Çaçê dağının eteklerindeki üzüm bağları ve fıstık ağaçlarının arasında geçmiş, daha sonra Çaçê yaylalarına, oradan ta doruğuna dek sürülerini otlatmaya götürmüş, adım adım Çaçê'yi gezmişti. Mevzilenme, gizlenme ve savaş için nerelerin uygun olabileceğini gerillacılıkta edindiği askeri tecrübelerin ışığında komutanına belirtti. Birlikte tartışıp değerlendirdiler. Ve şafağın sökmeye az kala Çaçê doruklarına tırmanmak üzere bir araya toplanıp manga düzeninde sıralandılar. Artık kaybedecek zamanları yoktu.

Birlik, yönünü Çaçê dağının doruklarına vererek harekete geçerken, Rıza heval keşif için birimi önden göndermişti. Giden keşif grubu, havanın hafiften aydınlanmasıyla birlikte yöreyi, uzakları dürbünle taradı. Çaçê'yi çevreleyen tepelere henüz çıkmış düşman askerlerini gördüler. Dürbünle bir süre hareketlerini izledikten sonra, keşif yerinden ayrılıp birliğe döndüler.

...
"Operasyon li ser me ye heval" diye komutanına tekmilini verdi Firaz heval. Yöreyi iyi tanıdığı için keşif biriminin başında kendisi gitmişti. İki yıl öncesinde saflara daha onaltı yaşından katılmıştı. 1993 yılında düşman askerleri gelip hepsini zorla evden çıkartmış ve evlerini ateşe vererek onları yurtlarından sürmüştü. Düşmanın bu vahşetini gözleriyle gören Firaz heval, hemen ailesiyle vedalaşmış ve gerilla saflarına koşmuştu, yüreği intikam ateşiyle alev alevdi. Ailesi ona hiç engel olmamış, annesi uğurlarken:

"Kurê min ku tu tola me ji dijmin nestîne, şîrê min li te heram be!" demişti. Firaz heval alandaki birlikler içinde eğitimini görmüş, 1994 yılında düşmanın alana gerçekleştirdiği kapsamlı operasyonlara karşı sıcak savaşım içinde yer alarak birçok çatışma ve eyleme katılmış, bir yandan intikam özlemini giderirken, bir yandan savaşım içinde çelikleşmişti. Bunun üzerine 1995 yılında düşmanın halka ve gerillaya koyduğu erzak ambargosunu etkisizleştirmek için oluşturulan lojistik birimine verilmişti. Araziyi iyi tanıdığı için tüm keşiflere kendisi gider ve yaşadığı savaş deneyiminden sonra da düşmanı görünce ne yönde hareket edeceğini anlardı.

"Tu bawer be ku li ser me ye?" diye komutanı keskinleştirmek istedi.

"Raste!" diye yanıtladı Firaz heval ve açıkladı: "Dijmin Girê Dermana girtiye, li serê Girê Niskê û Girê Mêşê ji xuya dîke û li milê Tirya ji heraketa wî heye!"

Rıza heval kısa bir süre düşündü. Gelen bilgileri değerlendirdi. Operasyonun Çaçê dağına yönelik olduğu görüşüne varmakta gecikmedi. Hemen ayaküstü yardımcılarını çağırdı, düşüncesini onlara aktardı. Herkes aynı düşüncede idi. Hemen birliğin önüne geçti. Silahını omuzundan indirip usulca yanına bıraktı, bakışlarını Çaçê doruklarına dikti ve konuşmaya başladı:

"Heval dizanin, dijmin derketiye araziye û ber bî me ve tê. Ji çar-pênc milan ve tê. Ji

ber ve divê em cîhê xwe bigrin. Ku bi ser me da neyê, em lê nadin. Dema bi ser me de hat jî, emê ji nêzikve lêdin û fermana wî rakin. İroj roja Egîdan e, bila herkes xwe ji şer re hazir ke. Kes tiştêkî dibêje?"

Gerillalar hafif bir tebessümle yanıtlamayı yeterli buldular. Rıza heval savaşçıların bu tutumuna sevindi. Sesini daha da yükselttikten sonra konuştu:

"Baş e. Ji hevalan tevan re serkeftin be!" Gerillalar hep bir ağızdan: "Sağ be!" diye gürleyerek yanıtladılar. Sesleri henüz sökmekte olan şafağın ıssızlığında dalga dalga yayılarak Çaçê kayalıklarında uzun uzun yankılandı...

...
Yeniden harekete geçmeyle birlikte manga komutanı **Büyük Sabri**, yanında ağır silah bulunan **Selcan** hevali de alarak mangasındaki savaşçılarla birlikte önden yürüdü. Büyük Sabri Güney-Batı Kürdistan'ın Derik Kanîkîrkê köyünde dünyaya gelmiş, 1990 yılında ERNK çalışanlarıyla ilişkiye geçerek cephe faaliyetlerinde bulunmuş. Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geçerek burada askeri ve siyasi eğitim görmüş ve ardından Kuzey Kürdistan'a geçerek sıcak savaşım cephesinde yerini almış, 1995 yılında yapılan ilk düzenlemeyle Garisan alanındaki lojistik birliğinde görevlendirilmişti.

Selcan heval ise Savur'un Avina köyünde dünyaya gelmişti. 1990'lı yıllarda halk serhildanlarının boy vermesiyle ulusal kurtuluş bilincine ulaşmış ve gerillalarla ilişki arama çabalarına girmişti. Bu durumunu gören ailesi kendisini nişanlayarak bundan alıkoymak istemiş, ancak Selcan heval aileye ve eski toplumsal geleneklere başkaldırarak soluğu gerillada almış. Dağların özgür havasını soluyarak kendini yeniden yaratıcısına partiye ve savaşıma vermişti. Botan alanında birlikler içinde eğitim gördükten sonra savaşım içinde gelişmişti. Taşdığı biki silahını sürekli temiz tutması ve isabetli kullanmasıyla arkadaşları arasında tanınır, sevilirdi.

...
Aynı mangada yer alan **Dijwar** heval ise henüz bir yıldır saflardaydı. Malazgirt'te gelişen serhildanlarla birlikte çalışmaların içinde yer almış ve çok geçmeden gerillacılığa adım atmıştı. Derin yurtseverlik duyguları ve düşmana karşı sonsuz savaşım isteği onu doğduğu yer olan Malazgirt'ten koparak sıcak savaşım sahası olan Botan'a getirmişti. Burada gördüğü eğitim devresinin ardından

ARTÊŞA RÎZGARÎYAGELÊ KURDÎSTAN A.R.G.K NASNAMEYA FERMANDARAN Û ŞERVANAN	
NO: B.E.W.A.S.I	52007
AV Û PAŞNAV	23/1/1997
ÎEJÛYA TEVLARTÊŞABÛN	1997
ÎEŞA LEŞKERÎ	1/1/1997
ÎEJÛYA DAYTNA NASNAME	
ÎEJÛYA KUTABÛNA NASNAME	B.E.W.A.S.I
AYA XWEDÎYÊ NASNAME	Mîny. Kom.
MUHRA XWEDÎYÊ NASNAME	DAYNDEYÊ NASNAME B.E.W.A.S.I MUHRA FERMANDAR

Şehit Sabri

savaşım içinde yer alarak kısa sürede önemli tecrübeler edinmiş ve Garisan alanında lojistik birliğine verilerek gelişmesinin önü açılmıştır.

Hemen öne atılan her üç yoldaş, sık ağaçlıklı kayalıkların arasından tırmanarak arkalarından gelen yoldaşlarının güvenliğini sağlamak için daha önce hazırlanmış oldukları mevzilere yürüdüler.

Artık bir savaş coşkusu tüm gerillaları sarmıştı. Silahları elde hızlı adımlarla tırmanıyorlardı. Getirdikleri erzakı gömmeye giden savaşçılar da işlerini tamamlamış, katarları bir kuytuluka salıvermiş ve soluk soluğa yoldaşlarına ulaşmışlardı. Birlik komutanı Rıza heval bu arkadaşlarının da gelmesiyle rahatlamışçasına coşkuyla en önde tırmanıyordu. İncecik çakıl taşları ayaklarının altından ezilerek kayıveriyor ve sıcak ter damlacıkları giderek bedenlerinden süzülüyorlardı. Çok geçmeden Çaçê'nin doruğuna ulaştıklarında derin bir iç rahatlığıyla oturup soluklanıyorlardı.

Rıza heval hemen görev bölümü yaptı. Birliğin yarısını yanına alırken, yarısını da Numan hevalin komutasına verdi. Mevzilenen yerleri belirttikten sonra, düşmanı nasıl karşılayacakları, geri çekilme durumunda gidecekleri yönü ve daha birçok hususta soluk soluğa konuştu. Ardından yeniden yoldaşlarına başarılar diledi ve her iki birim vedalaşarak birbirlerine "Serkeftin" dileyip mevzilerine doğru yürüdüler. Ayrılırken Rıza heval bir daha hatırlatmayı unutmadı:

"Ji bir nekin, dijmin bi haziriyek mezin tê ser me, û em bi hejmarî zaf hindikin. Lê baweriya me pir xurt e ku emê darbeke mezin li dijmin xin. Ji ber vê, heta ku dijmin nekeve devê tivinga we bila kes xwe nişanî dijmin nede û neteqîne. Disa serkeftin be."

"Serkeftin be!" diye coşkuyla cevaplayarak yürüyüşlerine hızlı adımlarla devam eden gerillalar, mevzilerine kısa sürede varp yerleştiklerinde, Herekol dağının doruğu koyu bir kızılılıkta güneşi kucaklamayı bekliyordu.

Herekol'un Bestler'e uzanan doruğunda güneş altınımı ışınlarını kol kol uzattı. Pîro'nun doruğundaki sarp kayalıklar, kızıl kızıl aydınladı. Tam o anda Girê Niskê'nin oldukça pürüzsüz sivirtisi ılıdayarak belirginleşti. Ardından Girê Mêşê'nin doruğu güzü küverdi. Bir kol ılıtı Çiyayê Filleha'yı Bestlere bakan yamaçlarından yalayıp Çêlê Mêjê'nin namaza durmuş kayalıklarında durup yansıdı. Kela Memê Bestleri gölgelendirirken, Serxwebûn dağının doruğu hafiften ılıdamaya başladı. Ardından Gabar, Çıray dağları beliriverdi ve güneş giderek ışınlarını doruklardan yamaçlara kaydırmaya başladı.

Erken uyanmış bir bülbül kısıcak öttü, ardından bir kez daha öttü. Karşılık bulamayınca kısa bir uçuşla yerini değiştirdi, etrafına bakındı, sonra çalıların arasında gözden yitiverdi.

Çaçê'nin Şukal köyüne bakan kayalıklarının dibinde birden bir küme keklik bağırtıyla havalanıyordu. Biraz yükseldikten sonra yana, Hud köyü yönünde uçup gözden kayboluverdiler. Ortalığı koyu bir sessizlik kapladı...

Gerilla komutanı hemen silahına davrandı, her iki eliyle sınıksız kavrarak, namlusunu mevzi taşlarının üzerine oturttu. Ardından yavaşça emniyetini açtı. Bakışlarıyla arkadaşlarına işaret etti. Mevzilenmiş gerillalar sessizce silahlarının emniyetlerini aşağıya indirdiler. Rıza heval silahının kabzasını tuttuğu elinin şahadet parmağını tetiğe paralel uzattı ve öylece bekleyekaldı.

Rıza heval Çaçê alanına henüz yeni gelmişti. PKK 5. Zafer Kongresi sürecinde açılan kadro eğitimi devresine katılmış, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde geline aşamada partileşme ve ordulaşma sorunları, önündeki engeller hususunda oldukça aydınlanmış ve çözümlenmiş olarak pratik sahaya dönmüştü. Kongre çizgisini uygulamada oldukça kendini iddialı ve ısrarlı görüyor ve attığı her pratik adımda, savaşçılarıyla yaptığı her konuşmada kongre ruhunu taşırmaya büyük özen gösteriyordu. Daha önceki pratik süreçte edindiği askeri deneyimle-

re bu siyasi yenilenme süreci de eklenince, oldukça güçlenmiş, kişiliği daha da pekişmişti. Kısa sürede alanı tanıma ve alanın özelliklerini, düşmanın durumunu bilince çıkarma çabasına girmiş ve zorlu bir görevi üstlenmişti. Şimdiye komutası altındaki bir takımlık güçle binlerce düşman askerini karşılamaya hazırlanıyordu. Keklik kümesinin aniden uçuşundan, düşmanın kendilerine doğru gel-

Şehit Behrem

diğini sezmiştiler. Aynı mevzide bulunan arkadaşları Küçük Sabri'ye eğilerek fısıldadı.

Küçük Sabri komutanının emrini baş işaretiyle onayladı. Elindeki silahı mevzi taşlarının üzerinden sunu kayalıkların arasından yüksele gelen keçi yolunda sabitleştirdi. Nişangahını sıfırladı. Şahadet parmağını tetiğin üzerine götürüp bekleyekaldı.

Küçük Sabri, daha önce katıldığı birçok eylemde edindiği askeri deneyimleri hemen pratiğe geçirebilen özelliklere sahipti. Düşmanın çatışmalarda birçok gerillayı suikastle vurması karşısında, karnas silahını taşımayı önermiş ve epey süredir bu silahı kullanmaktaydı. Karnasın suikast niteliğini çabucak kavramıştı. Hedefine giren düşman askerini tek kurşun atımıyla yere deviriyor ve bununla yoldaşlarının intikamını almış olmanın mutluluğunu hissediyordu.

Sağ şakağı silahın dipçığıne henüz dayanmıştı ki, birden az ilerisindeki kayalıkların arasından bir baş beliriverdi. Giderek gövde ve bacaklar kayalıkların üzerine tırmandı. Elinde M-16 silahı taşıyordu. Kayalığın üzerine çıkınca durdu, yere diz çöktü. Yöresini dinledi. Tedirgin bakışlarla etrafını gözetledi. Bu esnada bir gövde daha, ardından biri daha kayalıkların üzerine tırmandı. İlk gelen gibi yere diz çökerek etrafı gözetlemeye koyulurken, ilk gelen ayağa kalktı, silahını elinde çapraz tuttu ve Çaçê'nin doruğuna doğru ilerlemeye başladı. Birkaç adım ilerledikten sonra diğerleri onu izledi ve bu esnada yeni yeni gövdeler kayalıkları tırmanmaya başladılar.

Küçük Sabri göz ucuyla komutanına baktı. Komutanı başını hafiften öne eğerek komut verdi. Küçük Sabri gözünü nişangaha oturttu. Ön grupta ilerleyen düşman subayının alnına arpacağı oturttu. Soluğunu derin alıp tuttu. Şahadet parmağını yavaşça gerek tetik boşluğunu aldı ve birden dokunuverdi. Düşman subayında bir böğürtü yükselirken, diğer gerillalar tetiklere çoktan dokunmuşlardı bile.

Her şey kaşla göz arasında olup bitivermişti. Kayalığın üzerine çıkan askerlerden kimse ayakta kalmamıştı. M-16 taşıyan düşman subayı böğürdükten sonra sessiz yere yıkılmış, hareketsiz kalmıştı. Ardından gelen askerler, kendilerini biki ve kleş kurşunlarının seli içinde bulmuş, çığlıklar atarak yana yıkılmışlardı. Kimisi sessiz kayalığa kapaklanıp kalırken, yaralı kalanlardan derin intiltirler, kaba böğürtüler yükseliyordu. Sadece ka-

yalıkları henüz tırmanan birkaç asker, kurşunların patlamasıyla kendilerini geri atabilmiş ve arkalarından gelenlerin üzerine yıkılarak yamaçta kalmışlardı...

Böylece Mayıs ayının bu son gününde Çaçê, yeniden gerilla namlularından yükselen özgürlük türkülerine şenleniyor, yeni bir direnişin sergilenmesiyle ışıl ışıl aydınlanıyor, renkleniyordu...

Birbirinden fazla uzakta olmayan bir mesafede dağ sırtına nispeten yüksek iki ayrı kayalıkta birer mangalık güçle mevzilenmiş olan gerillaların, düşman askerlerini darbenmesiyle, aynı zamanda mevzilenmiş oldukları alan da düşman tarafından öğrenilmiş oluyordu.

Kayalıkların altına, yamaca devrilen askerler, hemen buldukları ilk taş, kaya parçasının ardına çekilerek mevzilenmişler. Bu esnada başka bir düşman subayı telsiz cihazının mandalına basarak üstünü bilgilendiriyordu:

"Dağın tepesini tutmuşlar komutanım. Sayıları muhtemelen yüz civarında, belki de daha fazla olabilir. Takviye güç istiyoruz..."

Karşıdaki düşman sesi oldukça net işitiliyordu:

"Durum nedir? Şaban, yahyalarınız var mı?"

Düşman subayı hem uzun, hem kısa mandal yaparak üstünün sorusunu yanıtladı. Üstü yeniden konuştu:

"Tamam güç gönderiyoruz. Siz, yerlerinizi belirlemeye çalışın. Mümkünse oraya sızın. Oradan bir yere kurtulamazlar. Her tarafları sarılı. Korkmayın, siz yerlerinizi tesbit edin, gerisini biz hallederiz..."

Düşman subayı: "Başüstüne komutanım" dedikten sonra gerisinde mevzilenmiş askerleri, sağına-soluna mevzilenmiş çeteleri hemen toparlayarak harekete geçirdi. Çete başını yanına çağırıyor. Bir müddet konuştu. Araziye baktı. Ardından askerleriyle konuştu ve çok geçmeden kör kocucucu çeteler ön sıraya dizildi. Askerler peşleri sıra dizildiler. Bu kez ilk çıktıkları yerin daha sağından yeniden kayalıkları tırmanmaya başladılar...

İlk kurşun seslerinin ardından ortalık yeniden sessizliğe gömülmüştü; sadece arada bir yaralı düşen askerlerden yükselen iniltiler sessizliği bozuyordu. Her iki gerilla komutanı Rıza ve Numan hevaler telsizle konuşmuş ve her biri yanından ikişer savaşçıyı harekete geçirecek, yerleştikleri mevzilerin ortasından epey ileriye, kayalıkların ucuna gönderip mevzilemişlerdi. Bu ileri pusuya büyük Sabri, Dijwar, Küçük Sabri ve bir savaşçı daha gönderilmişti.

Büyük Sabri, soğukkanlılığı ve görevlere sıkı sıkıya bağlılığıyla tanınırdı. Girdiği birçok pusu, baskın benzeri eylemlerde gizlilik kurallarını harfiyen uygulaması ve arkadaşlarına da uygulaması özelliğinden dolayı katıldığı eylemlerde mutlaka sonuç alırdı. Bu özelliğini bilen komutanları, eylemlerde hasasiyet isteyen noktalara onu yerleştirir, kesin sonuç alınması gereken durumlara onu gönderir ve ardından tedirginlik duymazlardı.

Dijwar heval ise göreve bağlılığının yanı sıra, düşmanın üzerine gözüpek gidışıyle tanınırdı. Düşman karşısında asla ikircikliğe kapılmaz ve hep avına inen bir şahin hüsnüyle öne atılırdı.

Her dört gerilla gelip kayalıkların ucuna mevziledikten az sonra, önde çeteler, arkada askerler gelip hemen aşağılarında tırmanmaya başladılar. Bu kez gerillalar düşmanın kayalıkları tırmanmasına fırsat tanımadan, el bombalarını çıkararak pimlerini çektiler ve her dört arkadaş birden el bombalarını buldukları kayalığın aşağısındaki çete ve askerlerin arasına atıverdiler.

Böylesi bir karşılanmayı beklemeyen düşman gücü, sağa-sola devrilerle bayırdan aşağı kaçmaya başladılar. Ancak fünüye seslerinin ardından bombaların patlaması uzun sürmedi ve onlarca metal parça saçılarak mevzilenmeye koşan asker ve çetelerin bedenlerine saplandı. Yeniden böğürtüler ve iniltiler kayalıklarda yankılanırken, her dört gerilla tetiklere dokunuyorlardı...

Oldukça geride kalmış olan düşman subayı ne bomba parçalarının, ne de kurşunların hedefi olmamıştı. Bir yandan askerlerine derhal mevzilenmeleri için bağırıyordu, diğer yandan telsiz mandalına dokunarak üstüyle bağlantı kurmaya çalışıyordu. Çok geçmeden

Yaşam sorunu, savaş sorunumuzdur

“Gerilla, yaşam sorunu adına verilen savaşın da en güçlü silahıdır.”

Yaşam sorunu, en büyük savaş sorunumuzdur. Bu her şeyden önce, yaşam en büyük savaş gerekçemiz olduğu için böyledir. Yani savaşmaktan başka hiçbir kurtuluş yolumuz yoktur. Bu çok anlaşılır bir şey. Bizim daha çok üzerinde durmaya çalışacağımız konu, bu savaşı verirken sahip olmamız gereken yaşam gerçekliğimizin nasıl olması gerektiğidir.

Yaşam sorunu, en büyük savaş sorunumuzdur derken, döneme denk düşen savaş tarzı ve taktiklerini uygulamada ciddi sorunlarımızın olmadığı anlaşılmalıdır. Tersine, çok ciddi sorunlarımızın olduğu bir gerçektir. Ama dönemin tarzı ve taktiklerine ilişkin uygulamaların aşılabilmesi açısından da önmümüzü açacak olan önemli bir sorun olarak yaşam sorununu ele almak durumundayız. Bu anlamda partimizin yürüttüğü devrimci savaşın gereği olan bir yaşamın sahibi olmak ve bunu bütün ilişkilerimize egemen kılmak, savaşı daha güçlü bir biçimde sürdürebilmemizin olmazsa olmaz bir koşulu olarak algılanmalıdır. Yazının ilerleyen bölümlerinde tartışacağımız bu hususu şu şekilde özetlemek mümkündür: “Bizim halk savaşı taktiklerine çok az bir ilgiyle, yine az bir sorumlulukla yaklaşmıyoruz, çare üretmeyen, sıcak savaşımın gerektirdiği hız ve yoğunlukta olmayan tutumumuz, aslında yaşamın reddidir. Devrimci yaşamın özgürlük doğrultusundaki çabalarının reddidir.”

Yaşam sorununa böylesi önem biçmemizin bir diğer nedeni de, yürütmekte olduğumuz savaşın daha güçlü ve kalıcı siyasal sonuçlara, mevzilenmelere yol açabilmesindeki rolüdür. Savaşın gereği olan bir yaşamı geliştirmedikçe harcanan emeğin ve dökülen kanın yerini bulması veya istenilen sonuçları sağlaması mümkün değildir. Hatta ters bir biçimde yansıması söz konusudur. Oldukça başarılı bir biçimde gelişen bir eylem sürecinde veya hemen sonrasında, gerekli tedbirleri alma veya eyleme öz disiplinini egemen kılmada bir duyarlılığa ve alışkanlığa sahip olmadığımız için yaşadığımız kayıplar ve istediğimiz sonuçlara ulaşamama bizim pratiğimizde çok sıkça yaşanan durumlardır.

Bir tedbirin veya öz disiplinin gereğini bilincine ve sorumluluğuna sahip olma yaşanan tecrübeler ve eğitim sonucunda gelişir. Ama bilince çıkarılan bu gerçekliğin bir alışkanlık ve duyarlılık haline getirilmesi tamamen bir yaşam sorunudur. Yaşamımız, savaşın gereği olan tedbirlere yönelik olmadığı ve öz disiplinden uzak olduğu sürece sözkonusu alışkanlıkları ve duyarlılığı sağlayabilmemiz de mümkün değildir. Çünkü bunlar kitapların içinde çözümünü arayıp bulabileceğimiz sorunlar olmaktan çok veya kitaplarla geliştirebileceğimiz özellikler olmaktan çok, bizzat yaşamın içinde çözebileceğimiz sorunlar ve yine bizzat yaşamın içinde kazanabileceğimiz özelliklerdir. Bu özellikleri kazanamadığımız için, yani tedbiri kendimizde bir alışkanlık, öz disiplini bir duyarlılık haline getiremediğimiz için, bir eylem süreci içinde yakalamış olduğumuz çizgisini, kendimizi kaybetmemiz nedeniyle nasıl başarı başarısızlığa döndürdüğümüzün örnekleri pratiğimizde sıkça yaşanmıştır.

Askeri eylemlilik süreçlerimizin veya atılımların güçlü siyasal kazanımlara kavuşturulması, bu doğrultuda örgüt gücüne dönüştürülerek kalıcılığının sağlanabilmesi açısından da yaşam sorunumuz önmümüzdeki en büyük engellerden biridir. Çünkü örgüt gücünde ifade bulma sorunu, yaşama ve onun ilişkilerine siyasal muhtevayı egemen kılma sorunuyla içiçedir. Bunu

sağlayabildiğin düzeyde eylemin açığa çıkaracağı toplumsal ilişki ve imkanların değerlendirilmesinden tutalım, moral gücünün azami düzeydeki etkilerinin alınabilmesinden söz etmek mümkündür.

Bu doğrultuda da biz oldukça olumsuz ve ters bir duruşun sahibiyiz. Ve bizim bu duruşumuz yaşam sorununu ne denli ağır yaşadığımızı göstermektedir. Parti Önderliği'nin ve partinin açığa çıkarmış olduğu siyasal sonuçlar, yakalanan düzey, yani kazanılmış olanın bile bizde ters bir biçimde yansımasına neden olmaktadır. Söz konusu siyasal kazanımlara denk düşmeyen, onun çok gerisinde kalan yaşam gerçekliğimizle bizim farklı bir rolü oynayabilmemiz mümkün değildir. Çünkü yaşam gerçekliğimizin örgütsüzlüğü ve kolektifiteden uzaklığı, dolayısıyla bireyselliğin ve bireysel kaygıların kendini

ya özgürleşmeye ait siyasal sonuç, kazanım ve her türden değerler düz bir biçimde yansımaları beklemek hayal olur.

Şimdi, bu söylediğimiz doğruysa eğer, şu soruyu kendimize yeniden ve samimiyetle sormamız gerekiyor: “Biz özgürlüğü veya özgürleşmeyi istiyor muyuz?” Tutku derecesinde bağlanmış olduğumuz eski yaşam alışkanlıkları ve zaaflarımızla, yani kul-köle gerçeğimiz ve bunda ısrarımızı gözönüne getiren bir samimiyet ile bu soruyu cevaplandırmak gerekiyor. Bu durumda özgürleşmeyi isteyen, özgürlük için yarıp tutuşan bir duruştan söz edebilmemiz mümkün değildir. Dolayısıyla özgürlüğe ait kazanımları nasıl yansıtaçığımız ortadadır. Bir benzetmeyle ifade etmeye çalışırsak, bireysel tasarruf ve zaafılara açık veya kul-köle yaşam gerçekliğimizle biz, elimiz-

miş veya sahip çıkma cesareti gösterilmemiş yeni değerleri ortaya çıkarır.” Marks savaşın bu etkisini “hava ile temasın mummyaları birdenbire dağılmaıyla karşı karşıya bırakmasına” benzeterek, savaşların “hayatyetlerini yitirmiş olan (sosyal ilişki ve organizasyonlar) hakkında nihai hükmünü veren” bir güç olduğunu belirtir.

Savaş bu çözümleyici ve dönüştürücü etkiyi her şeyden önce ve daha çok kendisinde yaşattığı için toplumsal ilişki ve değerler üzerinde böylesi güçlü etkide bulunabilmektedir. Çünkü savaş, ilişkideki çelişkilerin en yoğunlaşmış anına bir cevaptır. Dolayısıyla yoğun bir hareketliliği en fazla kendisinde taşır. Savaşın taraflar bu hareketliliğe koşut olarak gelişen savaş taktikleri ve tarzındaki değişikliklere ayak uydurabilme yeteneğinde olmak zorundadır. Bu yeteneğin kazanılması ise yaşamın güçlü kılınmasıyla mümkündür. Sivil yaşam alışkanlıklarından kopamamış, eski yaşam tarzının eğilimlerinden kurtulmamış bir yaşam biçiminin böyle bir yeteneği açığa çıkarması mümkün değildir. Zaten eski/sivil yaşam düzeyinin bu doğrultuda

“Değişime karşı tutuculuğun bir nedeni de, değişimin sonuçlarını görememektir, kavrayamamaktan kaynaklanır. Değişimin sonunda gerçekleşecek olanın ne olduğunun bilincinde olmadığı sürece varolana dört elle sarılır. Çünkü bilinmeyen ona her zaman için büyü bir korku ve endişe verir; büyük bir tutuculukla bilinende ısrar eder. Bunu aşmanın yolu elbette ki öğretmek ve göstermektir. Bizim gibi geri toplumlarda daha çok da gösterme yoluyla sonuç almak mümkündür.”

yeterebilirliğinden de söz edemeyiz.

PKK değişimi kendisinde içselleştirmiş bir savaş örgütüdür. Dolayısıyla devrimci savaşın farklı dönemlerine ilişkin savaş tarzı ve taktiklerini esas alan bir gelişme çizgisi ile PKK direnişini anlamak ve ifade etmek mümkündür. Bu savaşın bir gereğidir ve savaşın bu gereğini yerine getirdiği için PKK vardır. Ama bizler aynı yeteneği taşımadığımız için değişim karşısında zorlanıyor ve partiyi de zorluyoruz. Taşyamamızın nedeni ise yaşamımızın durağanlığıdır. Eski yaşam tarzına çakılıp kalma, değişim karşısında hantallığı bir kişilik özelliği halinde yaşatmaktadır ve bu da aslında düzen yaşamı ve şekillendirdiği kişiliğin bir devamıdır. Yani değişim bizde bir huy halindedir ve sahip olduğumuz yaşam da, bu huyun canını çıkarıp, değişmeyi bizde bir karakter haline getirmek yerine, bizim canımızı çıkarmaktadır. Bu da, geleneksel olan o “can çıkmadan huy çıkmaz” deyişine uygundur.

Değişime karşı tutuculuğun bir nedeni de, değişimin sonuçlarını görememektir, kavrayamamaktan kaynaklanır. Değişimin sonunda gerçekleşecek olanın ne olduğunun bilincinde olmadığı sürece varolana dört elle sarılır. Çünkü bilinmeyen ona her zaman için büyü bir korku ve endişe verir; büyük bir tutuculukla bilinende ısrar eder. Bunu aşmanın yolu elbette ki öğretmek ve göstermektir. Bizim gibi geri toplumlarda daha çok da gösterme yoluyla sonuç almak mümkündür. PKK tarihi, bugün ulaşılmış olduğu çözümlere ve karar düzeyi karşısında bunu öğrenememek ve öğretmemek çok büyük bir eksiklikler. Göstere-

memek ise oportünizm ve ikiyüzlülüğün ta kendisidir. Yaşamımıza egemen kıldığımız şey, öğretme ve gösterme olmak yerine, oportünizm ve ikiyüzlülük olmaktadır. Özgürleşmeyi, özgür ortamı esas almış bir yaşamda, partinin önümüze koyduğu değişimin ne anlama geldiğinin gösterilebilmesi eski yaşamın tutuculuğuna vurulacak en büyük darbedir. Çünkü bizzat yaşamın içinde özgürlük tutkusu büyütülürken; değişim, yaşamsal bir özellik olarak algılanacaktır. Ve tutuculuk bir yaşam özelliği olarak varlığını bitirdiği yerde, değişime ayak uydurabilmede, yeteneğin gelişebilmesinden söylemek mümkündür.

Demek ki devrimci savaşın gereği olan bir yaşamın temel koşulu olarak değişimi doğal bir yetenek olarak yaşayan ve yaşatan; bu doğrultudaki her adımda özgürlük tutkusunu büyüten bir yaşamı algılamak durumundayız. Yaşamımızı, yaşam sorunumuzu bu doğrultuda ele almamak, onun sorumluluğunu taşımamak yaşamın ve özgürleşmenin reddinden başka bir şey değildir.

Toplumsal ilişki ve değerlerde yıkılan eskinin yerine yeniyi koymak devrimci savaşın karakteridir. Veya aynı anlama gelmek üzere, savaşa devrimci karakterini kazandıran en önemli özelliği, yitirdiğinin yerine yeniyi alternatif olarak çıkarması ve geliştirerek egemen kılmasıdır. Bunu başarabildiği oranda devrimci karakterinden veya başarısından söz edebilmek mümkün olmaktadır. Bu anlamda devrimci savaş “Nasıl Yaşamalı?” sorusuna verilen bir cevap olmak durumundadır.

Bu bir zorunluluktur; çünkü eskiye ait yıkılan ilişki ve değerlerin yerine yenisi geliştirilemediği taktirde ortaya ciddi bir yaşam boşluğu çıkar. Toplumun veya bireyin, eğilim, tutum ve davranışları bütün dayanaklarını yitirir. Gerek maddi, gerekse manevi anlamda yitirilir ve bu da, yaşamın üzerinde şekilleneceği ilke ve ölçülerden, bir bütün olarak değerler sisteminden yoksun kalması anlamına gelmektedir. Yaşam daha geri, yani ilkel ilişkilere ve değerlere (daha doğrusu değersizleşmeye) terk edilmiş olur.

Bu söylediklerimize emperyalistler arası savaş örnek olarak gösterebiliriz. Emperyalistler arası savaşların veya haksız savaşların yıkılmaktan başka bir sorunu olmadığı için, yukarıda belirtmiş olduğumuz sürece uygun bir biçimde, varolan toplumsal ilişki ve değerlerde büyük tahribatlara neden olmaktadır. Onları alabildiğince geriye çekmekte, ilkelleştirilmekte; bir başka ifadeyle insani değerler karşısında dejenerasyon ile yüzyüze bırakılmaktadır. Emperyalistler arası savaşların taraflarının veya haksız savaşın sahibi toplumların karaborsacılık, hırsızlık, fuhuş vb. bozuklukların batağına saplanması kaçınılmaz sonuçlardır. Ve bugün Türkiye gerçeğinde parçalanmış toplum durumu ve kitlelerdeki kişilik kırılmaları bunun en somut ifadesidir.

“Nasıl Yaşamalı?” sorusuna cevap olmak devrimci savaşın olmazsa olmaz koşuludur. Asıl işi yapmak olan, yeniyi yaratmak olan böylesi bir savaşın başka türlü başarı şansı yoktur. Devrimci savaş, “Nasıl Yaşamalı?” sorusunun cevabından yoksun bırakmak savaşın etkisi altındaki toplumsal ilişki ve değerlerin geriliklere veya ilkelleşmeye terk edilmesi demektir. Yaşamın değerini yükselen bir değer haline getirme ve bu uğurda verilen savaşa her yönüyle anlam kazandırma devrimci savaşımızın gereği olan bir yaşam sorunudur. “Bir kişi ki yaşam kutsallığını bilmiyor, yaşamın özgürlüğüne anlam vermiyor; bu ne kadar savaşsa da giderek aşınacak, giderek kötümle-

yaşamaya zemin bulması; bunun gibi daha birçok zaafa açık olması, Parti Önderliği'nin ortaya çıkarmış olduğu siyasal kazanımların kişilerin bireysel tasarruflarının veya her türlü zaafınının insafına terk edilmesi anlamına gelmektedir. Erken iktidarlaşma diye tanımlanan süreç buna verilebilecek en anlamlı örnektir. Dev gibi siyasal kazanımlar, “ben iktidar olamam, ben yönetemem” anlayışına terk edilmiştir. Kürdün tarihsel ve en büyük zaafıdır bu. Siyasal muhteva ve ilişkilerden yoksun yaşamımız Kürdün bu zaafını içimizde yaşatmıştır. İktidar olamayan Kürt, iktidar olmak için kullanamadığı tüm kazanımları kendi bireysel çıkarı ve yaşamı için kullanmıştır. Bu kazanımlar üzerinde ağırlığını yaşatmaya çalışmıştır. Keza, 1996 yılı boyunca merkez karargahta yaşanan “İktidar” kavgasında da, siyasal kazanımların bireysel tasarruflarla nasıl değersizleştirildiği açıkça görülmektedir.

Zaafarla dolu bireysellikte bir yansıma söz konusudur. Bu ise, özgürlük hareketi olmayı varlığının biricik koşulu sayan, bunu kendine temel amaç edinmiş bir siyasal örgütlenme ve yaratmaya çalıştığı sosyal gerçekliği tamamen zıt bir durumdur. Onu geriye çeken ve kötürümleştiren bir zıtlıktır bu. Çünkü özgürlük hareketi olarak PKK, özgürleşmenin temel dayanaklarını yaşamın kolektifleştirilmesinde ve örgütülüğünde görmektedir. Bu temel dayanaklardan uzaklaşan bir ortam, yani bireysel tasarruflara ve düzenin kişilerde yaratmış olduğu zaafılara açık bir yaşam PKK'ye ait değildir. Sıkça ifade edildiği gibi, ona ters bir duruştur. Böylesi bir ortama, özgürlüğe ve-

deki düz aynayı bükey hale getirerek her şeyin ters yansımasını sağlamaktayız. Bunu düzeltmek, başarı açısından, devrimin kazanılması açısından hayati önemdedir.

Çünkü sorunu düşman cephesinde ele aldığımızda görülecektir ki bizim bu durumumuz, düşmanın bize karşı kullanmakta olduğu en büyük silahtır. Düşmanın en büyük silahını elinden düşürmek, elbette ki en büyük devrimsel gelişme anlamına gelmektedir. Bu doğrultuda yaşam sorunumuz en büyük savaş sorunu olarak ele almak durumundayız.

“Savaş, insan ilişkilerinin bir biçimidir.”

Evet, savaş insan ilişkilerinden ayrı ele alınmaz. Burada ilk akla gelen şey, savaşın insan ilişkilerinin ürünü olduğudur. Gerçekten de “Savaş, insanlar arasındaki ilişkilerin çözülmesi için uygulanan en yüksek mücadele biçimidir. Çelişki belli bir düzeye ulaştığı zaman ortaya çıkar.”

İnsan ilişkilerinin ürünü olan savaş, aynı zamanda bu ilişkileri etkileyen bir güç olarak ele alınmak durumundadır. İnsanların birbirleriyle ilişkilerinden tutalım, oluşturdukları toplumsal kurumlar ve yaratmış oldukları toplumsal değerlerine kadar etkiye bulunmaktadır.

Her şeyden önce, toplumda çok derin bir ayrışma yaratmaktadır. Güzel ile çirkin, iyi ile kötü, cesur ile korkak, eski ile yeni savaşın yoğun etkisi altında diğer zamanlardakinden çok daha hızlı bir biçimde ayrışmayı yaşarlar. Varolan ilişkilerde ve bunların açığa çıkardığı değerlerde altüst oluş yaşanır. “Eskiye geri ve yoz değerleri parçalarken, gizli kalmış, sahip çıkılma-

Zilan, kesin özgürlük istemi, yaşam arayışıdır

"Güçlü olmadığım dönemlerde, ben aşkın daha anlamlı olabileceği kanısındaydım. Güçlü olduğum dönemlerde benim için aşk veya kadın fazla geliştirici olmadı."

"Büyük sevgi veya yerinde bir sevgi, büyük bir savaşa benzer. Veya büyük bir savaşı düzenleyemeyenin sevgisinin de gelişmesi mümkün değildir. Nitekim, savaşı ne kadar geliştirdiysek, sevgi boyutunu da eklemek istediğimizde, bu çok çarpıcı ortaya çıktı. Savaşın gelişemeyişinin en önemli bir nedeni de; sevgi kişiliğinin olmamasıdır."

P KK tarihindeki şهادetleri değerlendirdiğimizde, dönemlere göre kişiliklerin özgünlüğüne anlam vermeye çalışırken, bugün en az bunu yaşayanlar kadar bir irade ve düşünce yoğunluğunun gerekli olduğunu, bu konuda unutkanlık, gaflet gibi durumların asla kabul göremeyeceğini, asıl yaşayan değerlerin bu kişiliklerin şahsında temsil edildiğini, onların manevi komutaları altında işlerin yürütüldüğünü vurgulamaya çalıştık.

Bugün yaşayanların yaşamı ve savaşı düzenlemelerinde, tutarlılık ve dürüstlük gereği, şehitlere verilen söz esastır. Şهادet çizgisine ters düşmüşse, onun gereklerine, anlam ve önemine göre bir yaklaşım içinde değilse, onun fazla iflah olmayacağını, layık olmayacağını, başaramayacağını da belirtmek gerekir.

Şهادetlerin çizgisinde yürümesini bilmeyenlerin eylemleri ve hatta zaferleri fazla anlamlı olmaz, -tehlike içerir.

Şهادet, en ağır konulardan biridir. Şهادetin yükünü kaldırmak, en ağır işlerden biridir. Şهادetin gereklerine göre yaşayabilmek ise yaşamların en zorudur.

Hatırlıyorum, Haki Karer yoldaşın şهادetinin yakıcılığının o ilk yılında, bütün sorun buna anlam verebilmek için gerekeni yapmaktı. Manevi etkisi altında nasıl kalkabiliriz diye, gecemizi gündüzümüze katıyorduk. Yanılsaydık, gereklerinden uzak düşmüş olsaydık ortada PKK diye bir gelişme olmazdı.

Bu anlamda en zayıf olduğumuz bir dönemde ve hatta Haki'nin katledilmesiyle, o oldukça zayıf şekillenişin tamamen dağılacağını düşünen düşman üzerinde, bu şهادet dolayısıyla yaşadığımız yoğunlaşma, gereklerine ulaşma, mümkünse eyleme geçme; denilebilir ki, en büyük işlerimizdendi. Ve asıl PKK'yi yaratan bu yaklaşımdı. Onun anısına bağlılığın en temel bir ifadesi olarak partileşme kararı, program taslağı ve ilk yılın bunun hazırlıklarıyla geçmesi ve akabinde resmen partinin ilanına gidişimiz, şهادet gerçeğinin doğru değerlendirilmesi halinde neye yol açacağını da en büyük göstergelerinden birisidir.

Düşman dağılmayı beklerken biz büyük tarihi adımlardan birisini gerçekleştirdik. Eminim ki, Haki'nin şهادeti olmasaydı biz belki PKK'leşmezdik, o kararı veremezdik. Tarihin seyri böylece değişti.

Buna benzer önemli şهادetlere hep anlam vermeye çalıştım. Bir Mazlum'ların şهادetini; ülkeye kesin inançlı ve başarılı yürüyüşün emredici ifadesi olarak değerlendirdik. Giriş kesin olacak, sonuna kadar gerekenler yapılacak. Ve bilindiği üzere 15 Ağustos Atılımı'nın bununla da bağlantısı vardır. Diyarbakır zindanlarındaki baskılar ve ona karşı şهادetler olmasaydı belki de biz bu çarpıcılıkta ülkeye yönelmezdik. Yöneliş bu kadar kesin olamazdı. Başlı başına bu da tarihin seyrini değiştirdi ve en ciddi eyleme de bu temelde ulaşıldı.

Yine Mahsum Korkmaz arkadaşın şهادetinde, gerillanın zayıflığı ve tasfiye tehlikesi vardı -ve bu amaçlanmıştı. Ülkede kalıcı gerilla gücü olup olmanın bir anıydı. Nitekim ardılları ve bizzat bu pratikte yer alanlar dahil, kendilerini iflasın eşğine getirdiler. Yine umudu ve pratiği de anlamsız kılarken, bizim zor da olsa buna cevap vermemiz önemlidir. Yani gerillanın daha da kalıcılığı ve kendisini en azından bölükler düzeyinde yürütmesi, verilmesi gereken bir cevaptı.

Sonuçta 1987'nin yaratılmasıyla, yeni bir tarihi sürecin, gerillanın sökülmemeyeceği, Kürdistan'ın eylemsiz, silahsız kalamayacağı kesinleştirildi. Ağıt'ın şهادetinden sonra da, aslında beklenen tamamen bir çözüldü ve gerillanın tasfiyesiydi. Tıpkı Mazlum'un şهادetinde olduğu gibi, Diyarbakır zindanının çözülüşü, teslimiyetiydi. Ama bunlara karşı zamanında ve yerinde verilen karşılıklar, tarihin seyrini çarpıcı bir biçimde değiştirebildi.

Demek ki; şهادetlere doğru anlam vermek ve

en önemlisi de, ne kadar zor da olsa, kat be kat eylemi geliştirerek cevap olabilmek en doğrusudur. Ve başka türlü şهادetlerin gereklerine ulaşamaz.

Şüphesiz buna benzer, etkileyici binlerce şهادet olayı vardır. Ne kadarına layık olundu? Özellikle kendi görev anlayışımız neydi, onların en yakın yoldaşları olarak ne kadar cevap olabildiniz? Ben kendi eylemimde şهادetlere bağlı kalmayı, dönemsellik olarak ve özgünlükleri olanlara daha özgün biçtiğim değerler temelinde yürümeyi kendi çapımda başardım ve sonuçta halkın da kabul edebileceği, şehitlerin ruhunun da rahatlıkla kabul edebileceği bir konuma ulaşıldı. Şüphesiz soruyu kendiniz için kişiselleştirmeniz gerekiyor. "Ne kadarına biz anlam verebildik?" En önemli işlerinizden biri de budur. Kesinlikle ve şiddetle kendinizi sorgulamanız ve yapılmayanı yapmanız gerekir.

Şهادetlere, görevlerinizin farkında olarak ve onların kayıplarını kendi kişiliğinizde kat be kat yeniden üreterek ve bunu başarıya dönüştürerek karşılık verirsiniz, şehitlerin anısından birşeyler anlıyorsunuz demektir. Aksi halde fazla değerli olacağınız düşünülemez. Bu bir ilke meselesidir. Hükmedilmesi gereken an be an yaşamsal bir sorundur. İkide bir hatırlamak meselesi değildir.

Bugün birinci yıldönümünde Zilan şهادetinde çok şeyler söylenebilir. Genelde gerilla ve kadın ordulaşması üzerinde onun eyleminin etkileri ideolojik, siyasi, askeri boyutlarıyla rahatlıkla ortaya konulabilir. Yine Dersim özgülünde olup bitenler dile getirilebilir.

Ben bu hususlarda oldukça alışagelmış bir değerlendirme yapmayı fazla anlamlı bulmuyorum, zaten gerektiği yapıyor, -ve yapılmalıdır. Dersim'de; -örneğin bu eleştirilen kişilik bilmez mektubunda, "küçük burjuva, bilmem kemalist etkiler de-yip duruyorsunuz, yakışmaz. Bu şeyleri niye ısrarla yaşıyorsunuz, yaşıyorsunuz" derken, aslında daha bir yıl geçmeden o verdikleri kayıplarla kendi durumlarını ortaya koyuyor. Eminim ki, bu eleştirilerden bazı sonuçlar çıkarılırsa, bu büyüklüğe cevap olabilen bir gerilla sergilenseydi, Dersim düşmanın en çok korktuğu ve asla sonuç alamayacağı ve belki de Güney'den daha fazla etkili bir Kuzey direniş kalesi olacaktı. Ama o kişilik, kendine layık gördüğü yaşamı fazla yaratıcı olmayan, derinliği yakalamayan, tedbiri geliştiremeyendir. Aslında nasıl savaştığı, nasıl yaşamak istediği de fazla belli değildir. Nereden bakılırsa bakılırsa, zaafı olan bu kişiliğin savaşa yansımaları, düşmanın bir ağır operasyonunu önceden görememek kadar, ona etkili bir savaşa karşılık verme gücünü ortaya çıkarılmaması en önemli kayıp nedenidir ve aslında Zilan kişiliğinde buna cevap verilmiştir.

Kendi başına örgütlenmesi, planlaması, eylemini başarıyla ortaya koyması hepsi için uyarıcı olabirdi. Ve bir kişinin kendi düzeyinde sağladığı bu gelişmeyi, onlar kendi kişiliklerinde sağlamış olsalardı, düşmanın bu sahaya böyle rahat girmesi, sonuç alması asla mümkün olmazdı. Demek ki, şehitlerin anısına layık olunamamıştır. O kadar kızlar-erkekler vardı; hepsi kendi kendilerini tüketirken, demek ki önemli yanlışlıklar yapmışlar. En azından kendilerini örgütleyememişlerdir. Yaşama ve savaşa verdikleri anlamlar dar olmuştur. Düşmanı esas alan bir yaşam tarzına girememişlerdir. O yaşamın savunulması için kendilerini örgütleyip savaşa patlayan bir dinamit deposu haline gelememişlerdir.

Aslında Dersim'de gösterilmesi gereken kişilik Zilan kişiliğidir.

Ayakta kalacak olan, yaşayacak olan da buydu. Biz bunu vurgulamıştık, bu ciddi bir işaretir dedik. Gerilla zor bir süreç girmiştir, düşman oldukça derli-toplu geliyor. Bu bir semboldür dedik, eğer ayakta kalmak istiyorsanız kendinizi şiddetlendirmeniz lazımdır, hatta her gerilla Zilan kişiliğiyle özdeşleşerek, -bir anda değil- sürekli patlayacak bir bomba halinde yürüyebilmelidir. Kürdistan üzerindeki bu büyük belanın, bu büyük afetin kaldırılması, gerilla kişiliğinin bu düzeye gelmesiyle mümkündür.

Ama Kuzey'den Güney'e doğru gelişlere baktığımızda; sığ geçildi, anlamı derinliğe kazınmadı ve hatta partinin bazı savaş değerleri üzerine ucuz bir yaşam tutuldu; yaratıcılık, katı bir direniş kişiliği olarak ortaya konulmadı. Ve sonuç ise en anlamsız kayıplar. Özellikle bunun bu yılda olması bizi çok öfkelenirdi.

Duyarlıklarınız, olup-bitenleri anlamınız zayıf. Ne şهادetlerin gerçeğinden, ne de düşmanın yönelimlerinden fazla anlamıyorsunuz. Tam tersine bütüleyorsunuz, anlamsızlaştırıyorsunuz ve sonuçta darbe yeniliyor. Halbuki bu eylem düşmanı çok korkutmuştu ve her gerilla rahatlıkla bu sürece girmişti. Karar vardı, uygulama da sağlanabilirdi. Yaygın görülen, saflarımızda birisi çok iyi yapmışsa diğerlerinin ona dayanarak ucuz yaşaması bir kez daha etkili oluyor ve böylece de gafilin kaybı ortaya çıkıyor.

Kim ne derse desin, bu yılı gerillada çok büyük kazanmak mümkündü. Zilan kişiliğine bir anlam verilebilseydi, gereklerine vicdanen kendini yatırmış olsalardı, bu büyük bir gelişme anlamına gelecekti. Diğer boyutlarda da böyledir: İdeolojik, moral ve cesaret olayında, kesinlikle herkesi kat be kat büyütecek bir anlama sahipti. Çağrısında bulunduğu üzere büyük yaşam tutkusu, cesaret çok nettir. Bunun büyük bir şans olarak da görülmesi gerektiği vurgulanıyor.

Ama birçoğu kişiliğinde maalesef bu düzeyi kalayamadı. İdeolojik moral düzeyin savaşa ne kadar belirleyici olacağı anlaşılmadı, gerekenler yapılmadı ve istenmeyen kayıplar yaşandı. Tedbir almasaydık belki de bu çok kötü bir yenilgiye kadar da gidebilirdi.

Zilan'da insanlarımızın beynini, yüreğini açan, bencilliği yıkan, ideolojik etkileri çok çarpıcı ve ulusal düzeyde olan bir ufuk vardır. Siyasi olarak da güçlü olmanın nasıl olduğunu ortaya koymuştur. Küçük amaçlar için değil, büyük amaçlar için yaşamın nasıl olduğunu kanıtlamıştır.

Örgütsel anlamda da ikide bir örgüt bozgunculuğunun anlamlı olmadığı vurgulanarak, değerli bir yoldaş olmanın örneği sergilenmiştir. Son derece yapıcı, örgütlü bir kişiliğin nasıl olması gerektiğini çarpıcı olarak ortaya koymuştur. Bütün bunlar partililere bir mektup ve çağrı biçiminde sunuldu. Etkisi hiç olmadı demiyorum, ama oldukça sınırlı bırakıldığı, genelde şهادet çizgisine yaklaşımın duyarlı olmadığı, sonuçta çok büyük bir gelişmeye neden olabilmeyen bunun geçirilmesi yaşandı. Elbette biz her zaman şهادetlere karşı aldığımız tedbirleri ve anlamını yitirtmedik. Bu şهادet temelinde bütün şهادetlere yüksek değer biçtik. Çok şiddetli bir yoğunlaşmayı esas aldık. Örgüt içi savaşımız çok yoğundu, çok keskindi. Hiçbir yenilgiye fırsat vermeyecek kadar biz kendimize anlam vermiştik. Herkes gitse de, biz kalışımızla, kesin yenilgiye geçit vermeyeceğiz -ve bugün bu gerçekleştirilmiştir.

Bugün, düşmanın Kuzey'den başlatıp tarihin bu en büyük operasyonlarını Güney'de tamamlamak istediği çok net. Bu da büyük bir taarruzdu. Belki de, Türk kurtuluş savaşının ve hatta Osmanlıların son iki yüzyıldaki en büyük operasyonlarındandı. Özellikle Kürdistan'a son iki yüzyılda düzenlenen seferlerin en kapsamlısıydı. Tarihte böyle seferleri İskenderler, Romalılar, Persler, islam orduları veya Cengiz Han, Timur orduları düzenlemiştir. Biz bunları bir tarafa bırakalım, son iki yüzyılın Kürdistan seferlerinin içinde bu yılın operasyonları en büyüğüdür. Ve Dersim'de başlatılması da bence anlamlıdır. Çünkü Zilan şهادetinde genelkurmay sarsılmıştı ve bunun intikamını almak için oranın üzerine korkunç yöneldi. Türk askeri literatüründe böyle anlamlar vardır; intikam veya imha seferlerini düzenlerler. Bütün partiye bunu ödetmek için Güney'e kadar böyle büyük bir çapul seferi düzenledi.

Açık söyleyim, hepinizin pratiğine baktığımda, tedbirleriniz bunları aşmaya yeterli değildir. Dersim gerillamız cevap vermeyi beceremedi. Güney'e ka-